

Mořičvíl 3 – Otevřte sa, mraky

Kubovi, Arnoštovi, Lucii a všem z textové dílny

Intro

Městský park U Sedmi borovic kvetl. Ne jen tak obyčejně, sem tam pampeliška nebo netřesk, park kvetl komplexně, tedy úplně všude. Někteří lidé z toho měli radost, někteří ne. Například strážník Skořáпка, policista pod penzí. Ten měl jaro celkově vzato rád, ale co naopak zcela a z hloubi duše nenáviděl, byl právě tehle jeden konkrétní den, protože právě v parku U Sedmi borovic měl práce obvykle až na hlavu. Bylo to způsobeno datem. Každý rok 14. února vyrazili jinak příčetní obyvatelé Mořičvílu do parku a provozovali něco, co Skořáпка sice znal, ale už léta to měl spojené se zbytečnou námahou a zanedbatelným výsledkem. Jako by se ten den celý svět, jinak normální a spořádaný, z něčeho nic zbláznil. Skořáпка ne. Bral čtrnáctého jako osobní výzvu a každým rokem vylepšoval svoje metody, jak svátku zamilovaných čelit. V parku totiž bylo jako na jediném místě v celém městě zakázáno šlapat mimo vyznačené cesty a v parku se jako na jediném místě v celém městě ti šílenci na svátek zamilovaných pravidelně scházeli.

Letos neponechal strážník Skořáпка nic náhodě. Večer před osudným dnem se vypravil s velkým batohem do parku a tu a tam se na chvíli zastavil u křoví, postál u stromu nebo se zdržel u jezírka. Ráno, když nastupoval službu, se usmíval už v koupelně. Oblékl si čistě vypranou uniformu, políbil svoji ženu na rozloučenou a hodinu před začátkem služby už čekal uprostřed parku, ozbrojený tlustým pokutovým blokem a ostře ořezanou tužkou.

„Dobré ráno, Bledulíne,“ ozvalo se Skořáпkovu znenadání těsně u ucha, takže nadskočil leknutím.

„Pane!“ Skořáпка hleděl do tváře šéfa Speciální městské stráže Ramona Mataharise.

„Vyšel jsem si dnes na procházku a řekl jsem si, že tu asi budete,“ začal nenásilnou konverzaci Mataharis a pomalou chůzí vyrazil do nitra parku, Skořáпка ho automaticky následoval.

„Jistě, pane, беру svoji práci vážně!“

„Ano, ano, to já samozřejmě vím, Bledulíne, proto jsme vás ostatně také povýšili, takže byste možná už nemusel zůstat v aktivní službě v terénu, co říkáte?“

„Děkuji, pane, ale tohle umím nejlépe.“

„Myslel jsem si, že to řeknete, Bledulíne,“ Mataharis se na dlouhou dobu odmlčel, pak se zastavil a otočil čelem ke Skořáпkovi: „Nastražil jste letos zase ta železa za kašnu?“

„To bych si nikdy nedovolil, pane, sám jste mi to přeci vloni výslovně zakázal,“ ohradil se dotčeně Skořáпка.

„Jsou za stromem, že ano?“

„Ano.“

„Možná jste mě minule zcela nepochopil, Bledulíne,“ pokračoval Mataharis opět v chůzi, „já jsem samozřejmě rád, že dohlížíte na to, aby se v parku neporušovala pravidla, ale tak zcela nesouhlasím s tím, že to berete jako osobní věc. Je rozdíl mezi tím, když výtržníka zatknete a dáte mu pokutu, a tím, když autora přestupku zesměšnete nebo zraníte.“

„To bylo jen výjimečně, pane...“

„Já vím, já vím... Bankéř Ignácius skončil chycený za nohu na jedné z borovic, jestli si to dobře pamatuji. Na té nejvyšší, abych byl přesný. Jak jste to dokázal?“

„Protizávaží, pane, stačily dvě kladky, pevné lano a čtyři svázané lavičky...“

„Aha. Víte, že jsme ho pak poměrně složitě sundávali?“

„Slyšel jsem o tom.“

„To je dobře.“

„Jééééééééauauauauauauaua!!!!“ ozvalo se nedaleko Mataharise a Skořápký ze křoví. Za okamžik vyběhla polonahá postava s něčím tmavě zeleným zakousnutým do nohy.

„Vidíte?“ pohlédl Skořápký na překvapeného Mataharise, „letos to začíná už takhle brzo!“

„To byl vážně krokodýl?“ zajímalo překvapeného Mataharise.

„Ferda, půjčila mi ho jedna soukromá chovatelka.“

„To je poměrně vynalézavé.“

„Děkuji, nastražil jsem tam dva...“

„Jauvaáááááááááááááááááááááááááááá!“

„Skutečně. No, každopádně právě o tomhle jsem s vámi chtěl mluvit, Bledulíne. Jak už jsem říkal, oceňuji vaši snahu, vynalézavost a nasazení, ale zkuste se prosím zamyslet nad tím, jestli by nebyla napáchána menší škoda, kdybyste si parku prostě nevšímal.“

„Pane?“

„Samozřejmě že musíme brát v potaz zákaz chůze mimo vyznačené cesty, o tom nemá smysl diskutovat, ale zkuste se na to podívat jinak – všechny ostatní dny v roce ho obyvatelé města respektují, proč ten jeden jediný den za celý dlouhý rok trochu neslevit a neudělat výjimku?“

„To by bylo porušení předpisů, pane,“ odvětil hbitě strážník Skořápký.

„Ano, to by bylo,“ povzdechl si Mataharis a chystal se usednout na lavičku. Skořápký ho jemně, ale rázně zadržel.

„Doporučuji tu další, pane.“

„Ach. Děkuji, Bledulíne. Nějaká past na nevinné milence?“

„Tak trochu. Vidíte tu borovici nad námi?“

„Jistě...“

„A chtěl byste se podívat zblízka?“

„Chápu. Nicméně sezení na lavičce přeci není trestné, pokud se nemýlím?“

„Ne, pokud stojí na cestě. Tuhle jsem posunul na trávnik.“

„To zcela mění situaci, popošel Mataharis k další lavičce, pečlivě ji ohledal, podíval se i pod ni a několikrát do ní lehce strčil nohou.“

„Tahle je bezpečná, pane,“ mrknul na něj strážník Skořápký.

Mataharis, plný nedůvěry, usedl a vyndal z kapsy svého kabátu papírový sáček s logem obchodního domu pana Kefíra. Uvnitř byla směs semínek pro ptáky, kterou začal po troškách sypat před sebe.

„Víte, Bledulíne, proč se nesmí v tomhle parku chodit mimo vyznačené cesty?“

„Protože je to napsáno ve Sbírce zákonů Mořičvílu, pane?“

„To samozřejmě ano, ale já měl na mysli, jestli víte, proč je to tam napsané.“

„To netuším, pane,“ přiznal Skořápký, který se osmělil a přisedl si na lavičku k Mataharisovi.

„Před mnoha lety byl park U Sedmi borovic jen obyčejnou loukou daleko za městem, Bledulíne. Louka patřila rodině sira Jehosíka, ano, zakladatele toho známého chlapeckého sdružení Chasník. A víte, s kým chodil mladý Tonda Benda Jehosík do třídy?“

„To netuším, pane.“

„S budoucí sestrou Broskvovou, už tehdy krásnou a jemnou Jasmínou.“

„Pane?“ vypadal překvapeně Skořápký.

„Ano, je to překvapivé, ale je to tak. A víte, co se stalo, Bledulíne?“

„Bojím se to domýšlet, pane.“

„Ano, přesně tak. Mladý Jehosík, podobně jako všichni jeho spolužáci, se do Jasmíny zamiloval. A byla to samozřejmě láska nenaplněná. Jasmína byla podle dochovaných pramenů krásná a přitažlivá tím svým nevysvětlitelným způsobem už od útlého mládí a mladých a urostlých jinochů kolem sebe měla

vždy nadbytek. Mladý Jehosík naopak moc přitažlivý nebyl a pravděpodobně trpěl navíc jistým nepříjemným komplexem méněcennosti. Jednou jedinkrát ji pozval na schůzku a já se, Bledulíne, jen domýšlím, kolik ho to muselo stát úsilí, aby to udělal. A teď si to představte. Vlahý večer, teplota právě taková, aby vás doznívající sluneční paprsky lehce hřály na pokožce a současně vás podvečerní vánek mírně chladil na tváři. Jehosík čeká pod jednou z borovic, tedy na smluveném místě, a je neklidný.“

„Jak moc neklidný, pane?“

„Prosím?“

„Jak moc byl sir Jehosík neklidný? Myslím, potil se, nervózně přecházel po louce, ryl něco nožičkem do borovice?“

„Vy mě překvapujete, Bledulíne!“

„Připomíná mi to totiž první rande s mojí ženou. Probíhalo to víceméně stejně, pane.“

„Ach, tak. Mladý Jehosík byl nervózní poměrně dost, skoro by se dalo říci, že až na hranici snesitelnosti, což se projevovalo především tím, že mu zcela ztuhly nohy, potom ruce a nakonec i zbytek těla, jediné, co dokázal ještě trochu ovládat, byly oči a ústa. A právě v tomhle okamžiku přišla Jasmína. Možná jí bylo Jehosíka líto, možná se chtěla jen zachovat slušně, to už se nedozvíme, ale faktem je, že zastihla Jehosíka v ne právě ideální situaci. Pravděpodobně ho nějak mile pozdravila a určitě si všimla kytice lučních květin, které Jehosík právě pro ni natrhal. Pak k němu zcela jistě promlouvala v tom smyslu, že je Jehosík moc milý chlapec a ona ho má ráda, ale jejich vztah by neměl překročit hranici kamarádství. A tak dále a tak dále, jak už to v podobných případech bývá. A mladý Jehosík se celou tu dobu nemohl pohnout ani promluvit. A vsadím se s vámi, Bledulíne, že toho měl tolik na srdci.“

„Chudák sir Jehosík,“ podotknul soustrastně strážník Skořáпка.

„To máte pravdu, Bledulíne,“ souhlasil Mataharis a přátelsky poplácal strážníka Skořáпку po rameni. Ten se nijak nesnažil skrýt, že ho celý příběh hluboce dojíká.

„Nicméně aby bylo utrpení mladého Jehosíka kompletní, stav strnulosti zůstal i několik minut poté, co Jasmína odešla. Je zvláštní, že si nevšimla Jehosíkovy indispozice, ale tak už se to někdy stává. Kdo si jí ale všiml dobře, byli Jehosíkovi spolužáci, kteří v něm viděli samozřejmě konkurenta na poli dobývání srdce Jasmíny Broskvové. Byl to táhlý boj všech proti všem, ale když se vyskytla možnost, že by u Jasmíny slavil úspěch někdo konkrétní, všichni nepřátelé se proti dotyčnému okamžitě spojili. Nejinak tomu bylo i v tomto případě. Kde se vzali, tu se vzali, ztuhlého Jehosíka obklopili jeho spolužáci, stáhli mu kalhoty a přivázali ho s nimi k borovici, o kterou byl opřený, a v tomhle nedůstojném stavu ho tam nechali až do rána.“

„To je tak nespravedlivé,“ stékaly Skořápkovi po tvářích slzy.

„Já vím, Bledulíne, já vím,“ vzal Mataharis Skořáпку otcovsky kolem ramen.

„Vůbec si to nezasloužil, prostě to jenom chtěl zkusit,“ štkal strážník Skořáпка.

„To máte pravdu. Nezasloužil. Ale! Když ho ráno vysvobodili, navždy zahořkl a vyhlásil neúnavný boj všem dívkám a ženám, protože právě v nich spatřoval zdroj svého ponížení. Když zdědil rodinný majetek, nechal louku se sedmi borovicemi přepsat na město, protože správně předpokládal, že Mořičvíl se bude rozrůstat a jednoho dne se z louky může stát krásný kout plný zeleně lahodící oku městského člověka. V tom se, jak vidíte, ani trochu nemýlil. Vynutil si ale jednu podmínku – město s ním muselo podepsat smlouvu, že jakmile se hranic louky dotkne pozemek prvního městského domu, bude z ní vybudován park, kde bude zakázána chůze mimo vyznačené cesty. Chtěl tak pravděpodobně zabránit tomu, aby se na stejném místě opakovala pro něj tolik potupná historie. V jedné věci se ani trochu nespletl – současný park U Sedmi borovic přímo láká k romantickým schůzkám a dostaveníčkům.“

„Pane?“ zaštkal strážník Skořáпка.

„Ano, Bledulíne?“

„Žádám vás o jeden den volna, rád bych zašel za svou ženou a objal ji.“

„Jistě, Bledulíne, proti tomu nemám námitek, klidně běžte domů a já to tu za vás pohlídám.“

„Díky, pane, jste tak chápavý...“

„Jistě, Bledulíne, utíkejte za svou ženou a buďte spolu šťastní.“

Seržant Skořáпка se postavil do pozoru a předpisově zasalutoval. Když mu Mataharis odpověděl, rozběhl se ke svému domovu.

Když zmizel mezi prvními domy, vystoupil zpoza stromu Mataharisův osobní sekretář Stuart.

„Velmi působivé, pane, smím-li podotknout.“

„Děkuji, Stuarte.“

„Ty květiny jste si tam přidal, že, pane?“

„Myslel jsem si, že by byly na místě, Stuarte.“

„Jistě, pane.“

„Můžete dát znamení panu Blondovi, prosím?“

„Samozřejmě, pane,“ uklonil se lehce Stuart a vytáhl odkudsi červený praporek, kterým zamával na druhý konec parku. Ze všech myslitelných míst se začaly na trávníky, tedy mimo vyznačené cesty, hrnout desítky mileneckých dvojic.

„Je to až dojemné, Stuarte, tolik radosti na jednom místě...“

„S tím mohu jen souhlasit, pane.“

„Poradili si Blond a doktor Quivido se všemi pastmi?“

„Myslím, že drobný problém byl s propadem u čtvrté borovice, seržant Skořáпка byl letos opravdu důkladný, našli jsme několik zásadních inovací. Tu jámu musel kopat celou noc.“

„Hlavně že jste je našli všechny. Kdo byl ten dobrovolník s krokodýlem?“

„To byl praktikant Čumprdlík, přivedl si svoji slečnu.“

„Výborně. Takže jdeme na to.“

Městský park U Sedmi borovic kvetl. Ne jen tak obyčejně, sem tam pampeliška nebo netřesk, park kvetl komplexně, tedy úplně všude. Někteří lidé z toho měli radost, někteří ne. Ba ne, radost měli všichni přítomní. James Blond s doktorem Quividem se střídali v objímání recepční Moniky Pětníkové, doktor Quivido se objímal s jednou z pracovnic salonu madam Čurbesové, velitel speciální městské stráže Ramon Mataharis se svojí manželkou, u jezírka byla řada vážených členů Městského muzea, Jeroným a Zuzanka, profesor Myrtil Kuštil s paní Kuštilovou, stejně jako profesor Rosnička s paní Rosničkovou, dostavila se i celá řada přespolních a za malou chvíli už nebylo pro objímající se páry kam šlápnout. Nad parkem U Sedmi borovice se rozprostřel nádherný jarní den a všichni přítomní začali z plných sil čumákovat.

Knih první – Pro vlastní dobro

Kapitola první

(Převážně o věcech duchovních, posvátném kondoru Říšovi a Velké šňůře na prádlo.)

Pohoří Vrcholy. Zasněžené skalnaté vrcholky, rozkvetlé zelené horské louky, temná údolí i rozlehlá sedla. Štítý skalnatých vrcholů se vzpínají k nebesům a některé mizí v mracích, hory se táhnou od obzoru k obzoru a nezdá se, že by chtěly někdy skončit. Svět sám pro sebe, důstojné ticho a klid i přes ty drobné tvorečky, kteří se tu v posledních stoletích s takovou úporností pohybují a dobývají zanedbatelné kousky území.

V sedlech a průsmycích lidé postavili vesnice a spojili je úzkými silničkami vytesanými do skal. Kde bylo údolí nebo strž, vybudovali mosty, kde byla skála příliš masivní, prorazili tunely. Začali postupně dobývat rudy z hlubin země, dřevo z nekonečných lesů a zvětšovat svá obydlí. Někde se tak z vesnice stalo městečko, tu a tam vyrostl kostelík zasvěcený Bedřichovi.¹

V posledních letech ovládl hory nový trend – lidé z měst sem začali jezdit obdivovat přírodu a kochat se vysokohorským tichem. Horalé k nim necítili nevraživost ani zášť, vždyť návštěvníci tu nechávali značné množství peněz.

Z toho důvodu také vznikla mořičvílsko-benzindorfská společnost Černý & Schwarz, která intenzivně budovala dvouproudou silnici spojující obě města co nejkratší cestou pomocí dlouhých tunelů a vysokých mostů. Stavba se blížila z obou stran Vrcholů do jejich centra – Hornoskalního sedla, největšího města v pohoří. Město bylo zaklíněno mezi dvěma obrovitými horami a bylo nejvýše běžně přístupným místem celé oblasti. Pokud jste chtěli výš, potřebovali jste lano, místního průvodce a velikou odvahu.

Ale to bylo Hornoskalní sedlo, poslední výspa civilizace. Vrcholy však ukrývaly ještě spoustu dalších míst, běžnému člověku nepřístupných. Například kláštery. Ve Vrcholech jich bylo několik, nenápadných a nepřístupných staveb na vrcholcích vražedně vysokých skal, plných mnichů a jeptišek, plných klidu a míru.

Podívejme se do jednoho z nich.

V klášteře Bezpředmětných modliteb plynul čas vždy trochu jinak než dole v nížinách. Jistě by bylo velmi trefné tohle tvrzení podpořit výkladem o tom, jak lidé v klášteře dodržovali staré rituály – jako třeba tkaní koberců, paličkování krajek a obětování nějakému šílenému bohovi – a tím nebyla nejmenší šance na jakýkoliv rozvoj. Ale tak to nebylo.

V klášteře skutečně plynul čas trochu jinak než v údolí. Bylo to ale proto, že autor slunečních hodin na klášterním nádvoří sice počítal se všemi možnými odchylkami, které vznikají vlivem změn ročních období, přestupnými dny a podobnými maličkostmi, ale nemohl předvídat, že mniši budou líní hodiny neustále přesouvat, posouvat, naklánět a natáčet a že se v nejbližším okolí díky tomuto faktu ustálí během let takzvaný paušální den². Když pak byly vynalezeny hodiny na bázi ozubených kol a pružin, byli mniši na stávající režim už tak navyklí, že ho odmítali jakkoliv měnit.

¹ Bůh s největším počtem fanoušků, viz. Mořičvíl a Pískožrouti

² Díky tomu ovšem došlo k několika zajímavým paradoxům, protože řád kláštera jasně stanovil budíček na 7:00 ráno, oběd na 12:00 a večeři na 22:00. Stín hodin sice tyto hodnoty ukazoval, ale vzhledem k tomu, že planeta se otáčí a ještě rotuje kolem Slunce, intervaly mezi nimi byly velmi proměnné. Hlavně v zimních měsících jste se nestačili mezi snídaní a obědem ani pořádně prospat.

Z kláštera byl nádherný výhled. Když byly na obloze mraky, viděli jste hluboko pod sebou nadýchanou šlehačku, a když bylo jasno a vy jste trpěli závratí, bylo lepší se dolů vůbec nedívat. Klášter jeho zakladatelé postavili v části Vrcholů, která se skládala výhradně z nepřístupných skalních ploten a říms a která i na místní poměry čněla značně nad běžný výškový průměr. Z toho důvodů se členy řádu stávali jen extrémně odolní mladíci s absencí pudu sebezáchovy.

Opat Houžvička seděl na jedné z teras, díval se do hloubky pod sebou a broukal si jednu z nesčetných manter³, píseň Ó, Bedřichu, miluj moje sandály. O kousek dál ležela jeho ochočená lama a poklidně přežvykovala trs trávy. Houžvička se rytmicky kolébal do rytmu mantry a zdvihal ruce dlaněmi k nebi, k zemi a do stran. Lama si ho nevšímala, protože na podobné výjevy byla za svůj dlouhý život zvyklá. Po nějaké chvíli sluneční hodiny odbily poledne a Houžvička se pomalu zvedl a zamířil k jezírku u skály. Cestou musel přejít několik vratkých lávek nad bezednými propastmi, zhoupnout se na několika provazech v místech, kde ani most nešel postavit, a přeručkovat dvě napnutá lana. Lama ho poslušně následovala.

„Skončil jsi motlitby, bratře opate?“ vynořil se zpoza stromu Hlavní strážce pokladu, bratr Kasandr. Opat Houžvička se leknutím chytil za srdce a zprudka oddychoval.

„To nemůžeš jednou přijít jako normální člověk?“ zeptal se Kasandra. „To se musíš plížit jako had a pak na mě bafat?“

Kasandr pokrčil rameny a ukázal směrem k jihu.

„Přijde bouře, bylo by dobré schovat sutany z Velké šňůry,“ řekl.

Houžvička se podíval příslušným směrem. Na obzoru se v hlubinách kupila černá mračna, jako by se formovala před útokem. Klášter sice byl postaven vysoko nad mraky, ale díky jisté nepříjemné události v minulost se bouře v okolí kláštera vyznačovaly zvláštní schopností metat blesky i vzhůru.

„Víš, kolikrát si říkám, jestli to tenkrát Bedřichovi stálo za to, naštvat si Boha deště.“

„Bedřich jistě věděl, co koná,“ pospíšil si Kasandr s odpovědí a pokroužkoval se na čele⁴.

„No jo, no jo,“ zabručel Houžvička. Byl jediným ateistou v klášteře. To byly samé motlitby, mše, obětování... Houžvičku to ani trochu nebavilo, ale musel jít příkladem. Nebylo to tak, že nevěřil v Bedřicha. On prostě jen věděl, že Bedřich existuje, a to mu stačilo, nepotřeboval v něj ještě věřit. Pravdou bylo, že občas Bedřich zaskočil na partičku karet nebo vypít nějaký ten žejdlík piva a jeho manželka Květa se zase někdy zastavila na kus řeči, když se s Bedřichem pohádali. To ostatní mniši samozřejmě nevěděli a Houžvička měl nejasný pocit, že je to možná nejlepší řešení. Když měli v hlavách všechny ty pitomosti s kadidlem a klekáním v lavicích chrámu, neměli čas na nesmysly a klášter jenom vzkvétal.

„Měl jsem na mysli některého z našich noviců, opate,“ pokračoval Kasandr.

„Dobrá, tak nějakého vyber,“ odpověděl Houžvička napůl nepřítomně. Kasandr mu šel taky pěkně na nervy, měl dokonce pocit, že mu Hlavní strážce pokladu podlézá. Stále ho měl za zády a dostával od něj drobné pozornosti, tady mu podržel Kasandr dveře, tady mu přinesl švestičky z vlastní zahrádky, onde mu zase podal pero...

„Co třeba Stydlína?“ navrhl Kasandr.

„Toho pošuka?“ vrátil se opat ze svých myšlenek zpátky do reality všedního dne. Tedy klášterního dne, dole v údolí bylo právě čtvrt na tři odpoledne.

„Stydlín je sice trochu divočejší, ale má přirozený talent,“ namítl Kasandr.

³ Mantra je meditační píseň, která obsahuje jednu nebo dvě věty, které se velmi dlouho na jednoduchý nápěv opakují stále dokola. Jedná se o podobný princip, na kterém funguje dnešní techno music. Oba dva druhy hudby pak mají stejný cíl – dostat posluchače do transu nebo jej donutit k sebevraždě.

⁴ Což symbolizovalo Bedřicha a jeho rodinný kruh – manželku Květu, syna Pepoňe a psa Hafula.

„To je pravda. Talent na maléry. Pokud se dobře pamatuju, tak zrovna předevcírem vyrobil z ministrantského pásu prak a sestřelil posvátného kondora Ríšu.“

„Ale pak mu ovázal křídlo a doteď se o něj stará.“

„Nicméně ho to neomlouvá, Ríša už není nejmladší, víme?“

„Já mám pocit, že šlo o nějakou sázku...“

„No jistě, jak jinak, tím se to všechno přeci vysvětluje, ne? Jestliže šlo o sázku, pak je všechno v naprostém pořádku!“

„Hlavně klid, opate, víte, že se nesmíte rozčilovat!“

„Já se nerozčiluju, jenom si někdy říkám, proč jsem tuhle práci vzal. Mohl jsem si v klidu někde pást jaky a vyrábět sýr. Ale to ne, to já musel do kláštera, vystudovat a stát se opatem. A teď musím řešit kondora, kterého sestřelil ze střechy ten sígr!“

„Dnes ráno už se Ríša pokoušel chodit...“

„Minulý týden namazal hlavní chodbu mýdlem,“ pokračoval Houžvička, jako by Kasandr nic neřekl.

„Před dvěma měsíci naučil tančit naši posvátnou lamu čardáš!“

„Bratr Betlémek s ní vyrazil na turné a pravidelně posílá velkou sumu peněz...“

„A nedávno ztloukl svého mistra!“

„To bylo v rámci tréninku,“ špitnul Kasandr.

„Poslyš, mně to skoro přijde, jako by ses ho pokoušel zastávat,“ zaostřil opat pohled na Kasandra.

„Já?!“ ohradil se dotčeně Kasandr. „Jak jste na tohle přišel, opate? Takový nesmysl, já a zastávat se Stydlína. No dovolte!“

„Tady odsud to tak vypadalo,“ měřil si ho opat podezřívavě.

„Pravdou ovšem je,“ přešel Kasandr plynule do zcela jiného tónu, „že po Velké šňůře⁵ umí šplhat ze všech nejrychleji a ta bouře se celkem rychle blíží. Navíc jiné sutany už nemáme, a přece nikdo nechce, aby nám tady mniši běhali nazí, že?“

Opat se zamyslel. Představil si některé z řádových bratří, zejména ty starší a zasloužilé, jak pobíhají mezi budovami bez sutan, a udělalo se mu špatně. Dejte mnichovi funkci a spolehlivě zapomene na to, že by měl cvičit, a začne se cpát jako o život. Musel uznat, že na tom, co Kasandr říká, skutečně něco je. Když se navíc podíval k jihu, viděl stále rychleji tmavnoucí oblohu.

„Tak dobrá, ať Stydlín vyrazí,“ mávl nakonec rukou.

Kasandr zamával na někoho na střeše Malé modlitebny. Opat si pomyslel, že ať je Hlavní strážce pokladu jaký chce, organizovat věci umí prvotřídně.

„Tak mě ještě napadlo,“ zamnul si Houžvička po chvíli bradu, „z kláštera Opravdových sester odnaproti pravděpodobně na šňůru taky někoho vyšlou, že?“

„To je téměř jisté,“ souhlasil Kasandr.

„Jaká je potom pravděpodobnost, že to bude Zdenička?“

„A sakra!“ ulevil si Kasandr a začal zběsile mávat směrem k Malé modlitebně, ale na její střeše už nikdo nebyl.

„Tady to máte, to zase bude malér!“

„Třeba pošlou někoho jiného,“ zadoufal Kasandr.

„Kdepak, my máme Stydlína, oni mají Zdeničku, teď už je pozdě, ty chytráku.“⁶

⁵ Velká šňůra byla natažena mezi klášteřem, který obývali mniši řádu bezpředmětných modliteb, a klášteřem řádu opravdových sester a sloužila hlavně k tomu, aby se na ní sušilo prádlo. V druhém sledu ji oba kláštery využívaly k různým zkouškám svých studentů. Šňůra byla natažena nad bezednou propastí. Podle posledních měření měla Velká šňůra něco okolo padesáti metrů, záleželo především na povětrnostních podmínkách.

⁶ Pokud máte dvě kritická množství uranu, určitě s nimi nepůjdete někam za roh a nebudete s nimi o sebe třískat. V tomhle případě funkci uranových polokoulí plnili právě Zdenička a Stydlín. Stydlín vykazoval po celou dobu studia v klášteře nadprůměrnou inteligenci i fyzickou kondici, což ale bylo vyváženo jeho sklonem dostávat se do šílených situací. Opat

Kapitola druhá

(Ve které se posuneme o jeden den zpět a dozvíme se, proč James Blond nutně potřebuje dovolenou a jak se Jasmína Kuštilová v mládí učila fyziku.)

Velitel Mataharis stál u okna a pozoroval dění dole na ulici. Pekařský pomocník právě vykládal ranní pečivo pro Městské muzeum a pekař Zachariáš přátelsky rozmlouval se správcem, panem Vyberalem. Po řece plula loď s nákladem dřeva z Vrcholů a na Ostrově umění někdo vyvěsil bílý prapor. James Blond oproti tomu seděl v křesle pro návštěvy a hladil po hlavě mravenečníka.

„Víte, Blonde, proč před více než sedmi stoletími založil sir Robert Baba Póvl hnutí pro mladé chlapce Chasníky?“

„Ano, pane.“

„Výborně. Pak tedy víte, proč jsou Chasníci tak populární...“

„Jistě, pane.“

„Jezdí si do lesa, dělají ohníčky, obvazují srnkám nohy a tak podobně. Ale hlavně alespoň na chvíli nejsou doma a neotravují rodiče. To je ten hlavní důvod, proč je všichni podporují.“

„Pravděpodobně, pane.“

„Dobře. Jenže když se mezi mládeží rozkřikne, že ve městě řádí fantom, který kazí Chasníkům klubové schůzky, co si myslíte, že se stane?“

„Netuším, pane.“

„Mládež se nám začne bát do Chasníka chodit, to se stane!!!“

„To je nepříjemné, pane.“

„Takže můžete mi říct, jestli jste se na Hochy od Kobří řeky zaměřil schválně, nebo je to jen souhra náhod?“

„Souhra náhod, pane.“

„Mám tady, že jste odcizil mravenečníka v kleci. Zajímavé na tom je, že stížnost přišla jak od Chasníků, tak od Fontského hnutí.“

„Chtěl jsem Alberta vrátit, pane, ale když se to dozvěděl, schoval se pod skříň a odmítal vylézt. Věznili ho v té kleci téměř dvacet let!“

„Ale, to jsem nevěděl,“ pokýval hlavou Mataharis, „to totiž vypadá jako týrání zvířat.“

„Také jsem to tak viděl, pane, proto jsem se rozhodl, že si Alberta vezmu do pěstounské péče.“

„Máte přítelkyni, Blonde?“

„No...“

„Myslím nějakou stálou!“

„Ne, pane.“

„Ale měl byste mít, Blonde, měl byste mít. Čím ho vlastně krmíte?“

„Pan Kefír byl tak laskav a objednal pro mne speciální zásilku mravenců z Benzindorfu, letos se jim tam přemnožili.“

„To přeci musí stát strašně peněz, ne?“

„Pan Kefír to pojal jako sponzorství.“

Houžvička zastával názor, že na místě je spíše slovo lumpáren. Zdenička působila v klášteře Opravdových sester na protější skále jako Stydlínův divčí ekvivalent a nebylo divu, že k sobě tihle dva našli rychle cestu a o autorství „nepříjemných situací“ se zpravidla dělili rovným dílem.

„Jako co?“

„Sponzorství, pane, vynález doktora Quivida. Pan Kefír platí Albertovi žrádlo a za to si může na výkladní skříň napsat, že to dělá. Nikdo jiný totiž mravenečnickovi žrádlo neplatí, a tak to přitahuje lidi. Jednou za čas zajdu do obchodního domu na Nesmyslném náměstí a děti si mohou Alberta pohladit.“

„To je ovšem velmi důmyslné. A to ještě nenapadlo nikoho jiného sponzorovat, jak tomu říkáte, třeba velrybu?“

„Napadlo, pane, ale doktor Quivido si tuto činnost nechal patentovat jako vynález, a tak mu musí každý sponzor zaplatit jistou částku za autorská práva. Pokud tedy chce použít označení ‚sponzor‘. Kupovat nějakému zvířeti žrádlo, to umí každý, ale sponzorování, to už je něco jiného.“

„Vždycky jsem říkal, že doktor není zcela normální. No, hlavně když to funguje. Ale abychom neodbíhali, co měl znamenat ten Nafialovělý Mourek? Byl za mnou sám náčelník Chasníků, sir Jehosík s tím chlapcem Tuřínem a byli oba velmi rozhořčení!“

„To byla nehoda, pane, Albert kýchnul a on má ve svém sosáku strašlivý protitah, když potom vyrovnává tlak.“

„Co ta známka, dostal jste ji z něj?“

„Jistě, stačilo slušně požádat. Daroval jsem ji muzeu.“

„To je chvályhodné! Ale to by ti mládenci jistě udělali také.“

„Samozřejmě, pane, jen jsem to trochu urychlil.“

Mataharis si zapálil jeden ze svých doutníků a slastně vypustil kouř.

„To ovšem zdaleka není všechno, milý Blonde, mám tady na vás celou řádku stížností, takže to vezmeme popořadě. Smíšený pěvecký sbor Nakřáplá halapartna se nemůže smířit s tím, že se při jejich představení strhla lítá přestřelka mezi vámi a Lopérovou překupnickou bandou, která byla zakončena vašim zpěvem písně Polčička.“

„Chtěl jsem jim vynahradit ušlý kulturní zážitek...“

„To proto jste přinutil druhý hlas zpívat Lopéra?“

„On se přidal tak nějak spontánně, stržen melodií...“

Mataharis se na okamžik zarazil, ale pak se opět vzpamatoval.

„Aha. Ale pokračujme dále. Jak si mám vyložit skutečnost, že neznámý pachatel pronikl do chrámu kněze Milchamy a tam zmíněného bezohledně ztloukl jeho obřadní holi?“

„Jestliže je pachatel neznámý...“

„Tak se jenom modlete, aby neznámý zůstal i nadále!“

„Jistě, pane.“

„Pak je tu záležitost se skákáním panáka v Borůvkové čtvrti.“

„Je s tím něco v nepořádku?“

„Ta soutěž je pro děti, Blonde, jak vás napadlo se jí zúčastnit?“

„Víte, nezdálo se mi správné, že šestileté děti sázejí váčky se zlatými, zatímco na Šíleném vrchu nemají ani tu křidu na nakreslení hřiště, tak jsem se nominoval a výhru odevzdal klubu.“

„Klubu???“

„Sportovnímu klubu Šílený vrch, pane.“

„Dobrá, dobrá, to jsem netušil.“

„To nic, pane. Nemůžete vědět všechno.“

„Tak a konečně se dostáváme k tomu nejdůležitějšímu. Někdo – a já zdůrazňuji, že zatím zůstanu u označení někdo – se vplížil do budovy abubabského velvyslanectví, vysadil všechny dveře a nainstaloval je úplně do jiných veřejí!“

„Proč by to ten někdo dělal, pane?“

„To nevím, Jamesi, ale například fakt, že v hlavním sále jsou dveře o třicet centimetrů širší než zárubeň, ale naopak u toalet nějaký ten centimetr chybí, skoro svádí k myšlence, že náš někdo se prostě jen královsky bavil.“

„To je možné, pane.“

„Takže aby bylo jasno, Jamesi, takové akce jsem já nikdy neschválil a schvalovat nebudu. Dokonce jsem se od toho veřejně distancoval a Brolinovi jsem zaslal písemnou omluvu.“

„To bylo prozíravé, pane.“

„Příště mi o tom řekněte dopředu, rád bych se také zúčastnil.“

„Ovšem, pane.“

Mataharis nabídl Blondovi doutník a posadil se proti němu do křesla.

„Nicméně jsem nabyl dojmu, že opravdu nutně potřebujete dovolenou. Zločinnost nám tak trochu stagnuje a vy se nudíte, jestli to takhle půjde dál, začnete za chvíli nějaké ty přestupky sám vyrábět. Takže si bez jakýchkoliv námitek vyberete čtrnáct dní, během kterých vás tady neuvidím, jasné?“

„Ano, pane.“

„Žádné doplňující otázky?“

„Ne, pane.“

„Dobrá, můžete jít. Užijte si to.“

„Děkuji, pane.“

Když Blond opouštěl pracovnu, všiml si Mataharis jeho potutelného výrazu a ptal se sám sebe, co všechno bude muset žehlit, až se Blond vrátí zpátky. Každopádně na něj teď čekalo krásných čtrnáct dní, kdy se s doktorem Quividem vypraví na ryby a nebude řešit vůbec nic. James Blond zatím vyšel před budovu SMS a zlehka se nadechl čerstvého vzduchu. Ze stínu velké lípy k němu přistoupil Stuart.

„Jak to dopadlo, pane?“

„Čtrnáct dní mu nemám chodit na oči.“

„Výborně, pane,“ řekl Stuart, neobvykle oblečený do kostkované košile, s kloboukem na hlavě a bez brýlí.

„Takže zítra?“ zeptal se Blond.

„Zítra, pane,“ potvrdil Stuart.

Nedělní oběd byl vždy v rodině Kuštilů téměř svatou událostí. Když ještě bydlel Myrtil a jeho blízcí v obyčejném domě v Javorové čtvrti, scházeli se u něj vždy v sobotu přátelé a známí v prostorném obývacím pokoji, ale od té doby, co vlastnil zámeček na Středním pahorku, odehrávalo se společné setkání v zimní zahradě. Kolem velkého kruhového stolu seděla kromě Myrtila i jeho žena Jasmína, dcera Evelína, Jeroným a Zuzanka, profesor Rosnička s manželkou, správce zámečku, pan Pokropaný s rodinou, zahradník a příležitostný kočí Kulíšek a dvojice upírů, hrabě Eulián Stoker a hrabě Samuel Stoker, strýc se synovcem. Hrabě Samuel se svojí vizáží již více blížil mužské podobě, i když určité znaky zženštilosti na něm ještě šlo pozorovat. Místo Jamese Blonda bylo prázdné.

Když služebné přinesly na velkých tácech kuře grilované na roštu s kroketami, popřál Myrtil všem dobrou chuť a pustili se společně do jídla.

„Áááá,“ pochvaloval si profesor Rosnička, „dneska se nám kuřátko obzvláště povedlo.“

„Máme novou kuchařku,“ řekla paní Kuštilová, „až z Benzindorfu, jednoho dne prostě zazvonila u dveří a hledala práci. A vidíte – lepší kuchařku jsem zatím neviděla.“

„To jsou ty náhody,“ souhlasil profesor Rosnička, „já zase náhodou objevil, že otakárek pyžmový se páří ne od prvního do druhého červencoucha, jak se doted předpokládalo, ale až od druhého do třetího. A vidíte, zkoumal jsem přitom larvu Vyžranis Spajsis, tedy chlebožrouta domácího.“

Okolo stolu na chvíli zavládlo rozpačité ticho, které přerušila až Evelína.

„Úžasné strýčku,“ vydechla obdivně, „mohl bys nám vyprávět ještě nějakou dobrodružnou historku z tvého tolik zajímavého života?“

„No, jednou ...,“ začal profesor Rosnička.

„Nebud' drzá, Evelíno!“ okřikla dceru paní Kuštilová.

„Ale je tu hezky, vid'te,“ pokusil se situaci zachránit Jeroným.

„Jistě,“ souhlasil rychle Myrtil, „sice trochu dusno, ale ten větrík je příjemný.“

„Hlavně aby se nám nepářily larvy,“ nehodlala opustit téma Evelína.

„Evelíno!!!“ dala jí pohlavek matka.

„Ano, mami?“ zeptala se Evelína nevinně.

„Přestaň si dělat z pana Rosničky legraci, nebo půjdeš do svého pokoje!“

Zahradník Kulíšek se nahnul přes stůl pro džbán vody.

„Jak to vypadá s podnikem, Zuzanko?“ zeptal se Rosnička, aby odvrátil hrozící pokračování rozhovoru s Evelínou.

„Právě dokončujeme stanici pod Ostrovem umění, jsou tam trošku problémy s dodávkami mramoru, ale do dvou týdnů by to mělo být hotové.“

„Super, třeba tam budou můry a jiný vhodný hmyz,“ poznamenala Evelína a vysloužila si za to výhruzný Myrtilův pohled .

„Jak to vůbec dopadlo letos ve škole, Evelínko?“ kontroval úlisně profesor Rosnička.

Evelína se usmála, jak nejlépe dovedla: „Dostala jsem sedm čtyřek a důraznou ředitelskou důtku za zranění školníka,“ řekla.

„Ale to už opravdu stačilo, Evelíno,“ okřikla ji důrazně matka, „jdi do svého pokoje!“

„Ano, mamá,“ uklonila se Evelína a přehnaně dvorně odcupitala do domu.

„Já nevím, co to do ní najednou vjelo,“ kroutila hlavou paní Kuštilová.

„To nic,“ uklidňoval ji profesor Rosnička, „to je v tomhle věku normální.“

„Normální?“ podivila se paní Kuštilová, „vždyť je jí devatenáct!“

„Už má kluka?“ vstoupila do rozhovoru Zuzanka.

Paní Kuštilová se zamyslela.

„Víte, Zuzanko, že jsem o tom ještě nikdy nepřemýšlela?“ řekla potom. „Evelína je stále ve škole nebo chodí do kroužku vyšívání... Nikdy se mnou o tom nemluvila.“

„Já měla první rande, když mi bylo patnáct,“ řekla vážně Zuzanka.

„Já ve čtrnáti,“ zasnila se paní Kuštilová, zatímco Myrtil okamžitě zvažněl.

„Ale my jsme spolu začali chodit, až když ti bylo sedmnáct, a ty jsi mi tvrdila, že jsem tvůj první kluk!“ řekl podezřívavě.

„No... ehmm... To byla spíš taková přátelská procházka s opakováním učiva...,“ začala koktat paní Kuštilová.

„A nebyla to náhodou biologie?“ nedal se uklidnit Myrtil.

„Ale, kdepak,“ mávla jeho manželka rychle rukou, „opakovali jsme si matematiku a něco té fyziky...“

„Fyziky?!“ zahřměl Myrtil, „pokud vím, ve škole Mladých dam v Tuřínové nábližce se ani jeden z těch předmětů neučí!!!“

„Nebo to byly práce na pozemku?“ zkusila to paní Kuštilová.

„Budeme si muset vážně promluvit, Jasmíno!“ zahřměl Myrtil.

Vzrušený rozhovor pokračoval dál a vyšli během něj na světlo opravdu zajímavé skutečnosti, a to nejen o Jasmíně Kuštilové, ale to už Evelína neslyšela. Poslušna příkazu své matky se vytratila do svého pokoje, zkontrolovala čas na kyvadlových hodinách v rohu místnosti a vyndala zpod postele batoh. Když do něj složila všechny potřebné věci, otevřela okno, posadila se na postel a čekala. Když

hodiny začaly odbíjet poledne, něco kovového zacinkalo o parapet a chvílku nato se v okně objevila Blondova hlava.

„Jako vždy přesný na minutu. To by ses nemohl alespoň jednou zpozdít?“ řekla Evelína vyčítavě.

„To bys jednou nemohla pustit z hlavy tu nesmyslnou romantiku a sejít ven normálně hlavním vchodem?“ zeptal se jí na oplátku Blond. Pak si hodil na záda její batoh a začal opět sestupovat na zem. Evelína ho následovala.

„Kde parkuješ?“ chtěla vědět.

„Nikde, jdeme pěšky.“

„Žádný pětirychlostní kočár?“ nedala se odbýt Evelína.

„Ne.“

„Ani rychlý kůň?“

„Ne.“

„A co třeba ty tvoje kolečkové lyže?“ zkoušela to Evelína.

„Ani ty, jak už jsem řekl, jdeme pěšky. Vlak jede až za hodinu. Jak to vypadá s Jeronýmem?“

„Nevím, strhla se hádka ohledně mládí mojí maminky, slečna Zuzanka se celkem aktivně zapojila, takže se mu snad podaří vyklouznout.“

„To je dobře. Stuart nám drží místa, a dokonce vzal kytaru,“ řekl Blond.

Kapitola třetí

(Vrátíme se ke Stydlínovi a Zdeničce a nahlédneme do zákulisí Bedřichových rozhodnutí.)

Nad bezednou propastí mezi klášterem Bezpředmětných modliteb a klášterem Opravdových sester bylo již mnoho let napnuté lano. Náhodný pozorovatel, kdyby se tedy našel někdo takový, kdo by se do nejvyšších míst Vrcholů odvážil a dokázal by vylézt všechny nebezpečné převisy, vyhnout se asi pěti stům druhů jedovatých hadů, pavouků a hmyzu vůbec, – by mohl uvažovat nad tím, jakou má lano funkci. Možná by ho napadlo, že je to komunikační kanál, kterým si oba kláštery vyměňují informace. Také by mohl uvažovat o nějakém druhu rituální motlitby, která se sestává z kusů látky, které jsou na laně zavěšené. Snad by se našel odvážlivec, který by si byl jist, že jde o způsob, jak předpovídat počasí, ale pravda byla taková, že se na laně už staletí sušilo prádlo.

Ve skalních věžích, kde bylo místo právě tak na klášter a nějakou tu meditační zahradu, bylo velmi nevhodné vztyčovat sušáky a rušit tím architektonickou jednotu, alespoň takhle to mniši cítili. Navíc, jak jednou někdo vymyslel, věšet prádlo na Velkou šňůru, jak byla s úctou nazývána, byl dobrý trénink pro řádové bratry, kteří se věnovali bojovému umění DoDo⁷.

Šplhání nad propastí, která pravděpodobně skutečně neměla dno, bylo tedy postrachem všech mladých mnichů a jeptišek, s výjimkou Stydlína a Zdeničky, pro které to byla jediná šance, jak se setkat legální cestou. Přátelili se už od dětství, za což mohla jejich společná vášeň zlobit své představené a následné časté výlety na šňůru.

Ted' vedle sebe viseli, a zatímco jednou rukou skládali do vaků na zádech suché sutany, druhou hráli kámen, nůžky, papír. Na šňůře byli zakleslí nohama a velmi obratně se po ní posunovali.

„Za co jsi tu dneska ty?“ zajímalo Zdeničku.

„Sestřelil jsem Říšu.“

„Chudák!“

⁷ Volně přeloženo ‚cesta úskoku‘, ale v podstatě se jednalo o styl, který vycházel z myšlenky, že při obraně se má použít jakýchkoliv prostředků a do útoku se raději nepoužít, zvláště když se protivník potutelně usmívá a dělá jakoby nic.

„Vsadil se se mnou, že ho netrefím v letu. Má, co chtěl.“

„Hmmm. Já jsem se zeptala matky představené, jak je to se sexem.“

„To je taky nápad, ptát se jeptišky!“ zašklebil se Stydlín.

Mračna na nebi začala temnět.

„Měli bychom sebou hodit,, tohle vypadá na pořádnou bouřku,“ upozornila Zdenička.

„To máš pravdu, takhle černé mraky jsem tu ještě neviděl,“ souhlasil Stydlín a začal ke sbírání prádla používat obě ruce.

„Kdy se uvidíme?“

„Přeručkují v noci, když nebude moc pršet,“ slíbil Stydlín.

„No, to už bys měl začít, protože už teď to vypadá jako v noci,“ namítla Zdenička vzhledem k tomu, že nebe dostalo ten nejtmavší odstín černé a jediné světlo, které bylo k dispozici, se nacházelo v dálce nad obzorem, kde se mračna ještě nestačila seřadit.

„Něco mi říká, že bude malér,“ řekl už o poznání tišeji Stydlín a chytil se lana oběma rukama. Zdenička ho okamžitě následovala.

„Víš, nám jednou sestra představená vyprávěla o stoleté bouřce. Prý se jednou za čas objeví a pak to prý stojí za to.“

„Hmm. Prima. Vsadím se, že taky říkála, že nejnevhodnější místo, kde by při ní člověk měl být, je Velká šňůra.“

„Jak to víš?“

„Intuice,“ odsekl Stydlín. Pak to uviděl. Na šňůře začaly tančit plamínky. Přibližovaly se směrem od kláštera Bezpředmětných modliteb.

„Rychle šplhej zpátky k vám,“ zakřičel na Zdeničku, ale to ani nemusel, protože ta spatřila plamínky také a už vyrazila. Za chvíli se začaly malé ohníčky přibližovat i od kláštera Opravdových sester.

„Jo, jo,“ povzdechl si Stydlín, „jsou takové chvíle...“

Zahřmělo. Ale nebylo to obyčejné zahřmění, byla to ohlušující rána, která přinutila všechny živé tvory v okolí zacpat si uši. S výjimkou mnicha-opatrovníka kroniky, který byl hluchý jako poleno. Teprve potom sjel po obloze blesk.

„Nemělo by to proběhnout opačně?“ stihl ještě říct Stydlín, než se Velká šňůra na konci u kláštera bezpředmětných modliteb přetrhla.

Bedřich si protáhl prsty, až mu zapraskaly božské klouby. Pak si zamnul ruce a podíval se s ďábelským výrazem na Lucipéra, který naopak zachovával božský klid.

„No a co?“ řekl Lucipéro, „tak je to netrefilo. Zase spadnou dolů a nic z nich nezbude, takže ve výsledku to vyjde nastejno.“

„Propast je hluboká a cesta dolů je dlouhá,“ řekl mnohovýznamně Bedřich.

Lucipéro si odplivl a v parketách na podlaze zůstala očouzená díra.

„Promiň,“ řekl pak, „ale tyhle tvoje vícesmysly mně už fakt lezou na nervy. Prostě uznej, že je po ptáčkách, a trapně se nevykrucuj.“

Bedřich máchnul rukou před velkým zrcadlem, ve kterém se objevil zajímavý obraz: Zdenička se Stydlínem se drželi nad propastí volně visícího lana a opět hráli kámen, nůžky, papír.

„Vás to ještě pořád baví?“ ozvalo se za Bedřichem a Lucipérem. Oba se otočili a spatřili Markétku.

„Nemáš teď být náhodou tam?“ zeptal se překvapeně Lucipéro a ukázal na zrcadlo.

„Kdepak, ti mají ještě čas,“ usmála se Markétka na Bedřicha.

„Tohle prostě není fér,“ protestoval Lucipéro, „byli jste domluvený!“

„Tak to zase ne,“ protestoval Bedřich, „já zásadně nešvindluju!“

„No...“

„Dobře, tak nešvindluju tak často! Žádná domluva nebyla. Musíš počítat taky s faktorem náhody a s tím, že ti dva jsou víceméně šílení. A šílenci mají velmi často navíc také štěstí.“

„Stejně se neudrží. Jsem na tahu a víte, co udělám?“

„Povolíš tu šňůru,“ pokýval hlavou Bedřich.

„Kdepak,“ zachechtal se Lucipéro, „praštím do nich ještě jedním bleskem.“

„Skoro bych řekl, že za chvíli můžeme čekat další blesk. Chceš být uškvařená, nebo se dole rozplácnout?“ křičel do větru Stydlín.

„Ani jedno! Proč si myslíš, že to praští do nás?“

„To se zeptej všech těch kovovejch blbinek, kterejma se u vás v řádu ověšujete, náušnice a tak, jediný kov v okolí,“ snažil se přehlušit vítr Stydlín.

Ozval se hrom.

„Až řeknu tři, tak se pustíme!“

„Ani náhodou!“

„Máme ty sutany ze šňůry, uděláme si padák!“

„To nemůže vyjít!“

„Musí! Tři!!!“

V tu samou chvíli, kdy se oba pustili lana a za stále se zrychlujícího pádu se snažili vytvořit padák z kusů látek, uhodil blesk do místa, kde se před zlomkem sekundy drželi, a spálil celé lano na prach.

„Mně se zdá, že už padáme nějak dlouho,“ podotknula Zdenička.

„A ještě dlouho budeme, nikdo neví, jak vysoko klášter vlastně je, ale všichni se shodují na tom, že sakra hodně.“

„Ale byla to klika, že dneska sušila i sestra Nadýňová, vid?“

„Jo, jo, ona je taková statná.“

Oba dva pozvolna klesali stále hlouběji a hlouběji do propasti, značně zpomalovaní vzduchem, který se zachytával v košících spodního prádla sestry Nadýňové. Propast byla skutečně značně hluboká, kdyby si někdo dal tu práci a změřil vzdálenost ode dna údolí až k prvním zdem kláštera Bezpředmětných modliteb, došel by k údaji devět kilometrů sedm set dvacet čtyři metrů a patnáct centimetrů.⁸

„Docela by mě zajímalo, jak se dostaneme zpátky nahoru,“ řekla Zdenička.

„Těžko, ale jestli se nám to povede, skočím si ještě jednou,“ svítily Stydlínovi oči nadšením.

„Hele, Ríša,“ vykřikla poděšeně Zdenička. Kolem improvizovaného padáku se střemhlav prohnal posvátný kondor.

„Doufám, že se nepřiletěl pomstít za ten prak.“

„Něco drží v zobáku, vypadá to jako papír.“

Kondor Ríša se odvážným manévrem dostal pod padák a zavěsil se nohama na Stydlína. V zobáku držel list papíru, který Stydlínovi podal.

„Co tam je?“ zajímalo Zdeničku.

⁸ Ve skutečnosti se to kdysi podařilo jednomu ze zapomenutých opatů kláštera bratru Nafízovi, který jako svou celoživotní lásku vyznával lezení po skalách. A s pomocí svých věrných se celých sedm měsíců spouštěl po skále dolů a měřil a měřil. Když došel k výše uvedenému číslu (9724,15 m), vystavěl na něm zcela nové náboženství založené na myšlence, že to nemůže být náhoda, protože devět tisíc let je podle Bichle doba vymezená lidskému rodu, sedm set dnů trvalo putování zakladatelů kláštera Vrcholy, než našli vhodné místo, dvacet bylo zakládajících mnichů a čtyři svaté lamy byly v klášteře odjakživa vzývány. Patnáct centimetrů byl údaj, pro který měl bratr Nafíz také připodobnění, ale tuto informaci považoval za natolik soukromou, že si to nechával pro sebe. Nová sekta, kterou bratr Nafíz založil, si zvolila jméno Věrní přesného měření a vydržela fungovat skoro dvě stě let v údolní jeskyni, než už toho měl Bedřich dost a přišel se zeptat, jestli už by nechtěli nechat kravinek se svíčkami a pravitkem a vrátit se nahoru do kláštera.

„Hm,“ zabručel Stydlín, když dočetl, „píše nám opat. Člověk by řekl, že bude mít starost, jestli jsme živí, ale to ne. Když prý už budeme dole, máme mu někde koupit křížovky!“
Kondor Říša se pokusil zasmát, ale jelikož smát se pomocí zobáku je nesmysl a smát se pomocí zobáku, kterým se někoho držíte za nohu, ještě větší, stalo se, co se stát muselo – Říša se pustil a začal padat spolu se Stydlínovou botou, které se ještě stihnul zachytit, ale strhl ji svojí vahou. Po chvilce ale zamával křídly a zmizel kdesi nahoře.

Bedřich se pohodlně usadil do svého křesla a nabídl Lucipérovi skleničku Cerubářské whisky. Ten na sobě nedal znát nejmenší známku rozčilení a s úsměvem si s Bedřichem přiřukl.

„Moc se neraduj, než se dostanou nahoru, čeká je ještě spousta překážek.“

„Ono by jich bylo podstatně méně, kdybys jim je nepřipravoval,“ podotkla Markétka.

„Já jsem si nevybral, že budu Zlo, někdo to prostě dělat musí.“

„Kdyby sis nevymejšlel,“ zasmál se Bedřich, „když jsme byli malí kluci, zlobil jsi zcela dobrovolně.“

„Jenže ty taky, tak se nevytahuj,“ ohradil se Lucipéro.

„Ale mě to pustilo, když jsem vyrostl,“ namítnul Bedřich.

„Někdy mám pocit, že nevyrosteš nikdy,“ řekl Lucipéro. „Pamatuješ, jak jsme Hromovému bohovi natřeli kočku naoranžovo?“

„Taky si celkem přesně pamatuju, jak nám tenkrát nasekal,“ ušklíbl se Bedřich.

„Protože jste oba jako malí, kdyby vám to trochu myslelo, nepodepisovali byste si tu kočku na ocas,“ přidala se Markétka.

„Bylo to umělecké dílo. Víš, jakou cenu musí dneska mít?“

„Správně, vždyť je podepsaná od samého Boha a Pána pekel,“ souhlasil Bedřich.

„Jako malí kluci, opravdu,“ kroutila hlavou Markétka.

„Moc se neušklíbej,“ usadil ji Lucipéro, „moc dobře si vzpomínám, jak jsi paní Váلكové otrhala všechny třesně a navěsila na strom brambory. Chudák stará paní!“

„To byla jen taková legrace, ale nebylo to nic proti tomu, kdy jsi konkrétně ty považoval za strašně vtípné zjevovat se po nocích v Mořičvílu strašidlům a děsit je k smrti.“

„To totiž bylo vtípné, abys věděla, alespoň si jednou vyzkoušeli, jaké to je.“

„Opravdu? A co chudák Cyril, aha, pane chytřej? Lekl se tak, že začal vrískat, a všechny krávy v okruhu padesáti kilometrů pak nemohly měsíc dojít a po celém městě se vysypaly okenní tabulky!“

„No, zase byla práce pro sklenáře,“ zastal se Lucipéra Bedřich.

„Ty mlč,“ nedala se Markétka, „ta vaše slavná výprava k pramenům Stromové řeky taky stála za to. To by mě celkem zajímalo, jak bylo tomu misionáři, co tam hlásal tvoje slovo, když jsi ho obehrál v kartách o poslední relikvii!“

„Vždyť víš, že je sbírám...“

„No a co? Lucipéro do něj zase hučel tak dlouho, až mu prozradil, že má poměr s manželkou místního náčelníka, a pak ho hned sebral, taková zákeřnost!“

„Nemá dělat kněze, když jsou pro něj ženský tak strašně důležitý...“

„No, možná jsi ho nemusel hned brát s sebou, mohl jsem ho jenom pokárat a bylo by...“ zkusil situaci urovnat Bedřich.

„Jo, po tom, co jsi se tak krásně předvedl u karet, by si z tebe určitě hodně dělal,“ zachechtal se Lucipéro.

„Nezapomeň, že jsem Božská autorita, Posel světla a Ten, který ví.“

„Taky ale Ten, co neumí moc pít.“

„Nechte toho,“ okřikla je Markétka, zatímco pozorovala výjev v zrcadle.

„Víte, že Stydlínovi právě teď upadla bota?“

„Samozřejmě,“ odpověděli Bedřich i Lucipéro současně. Markétka si povzdychla, nikdy si nezvykla na to, že Bedřich je vševědoucí a Lucipéro má až nebezpečně široké znalosti.

„Může někoho zranit, až dopadne dolů,“ upozornila je.

„To bude jenom dobře,“ zachechtal se Lucipéro, „protože pak je Stydlín můj, sice jenom neúmyslně zabítí, ale stejně zabítí.“

„No, skoro to vypadá, že se ta bota potká s vlakem, co bude dole za chvíli projíždět...“

„Jenže teď jsem na tahu já,“ zazubil se Bedřich, „a já vám říkám, že nikdo k žádnému úrazu nepříjde.“

Opat Houžvička se zamyšleně díval dolů do propasti.

„Přežil to už někdy někdo?“

„Před sedmi sty lety se podle legendy zřítíl dolů knihovník Lilián, když si hrál s bratrem Strážcem páté brány na slepou bábu a nějak se jim to vymklo z rukou. Za dva roky se Lilián vrátil.“

„Skutečně,“ zamnul si opat bradu, zatímco nepřestával hledět dolů, „jak se mu to podařilo?“

„Je to skoro neuvěřitelné, pane, ale dokázal trefit v letu předposledního žijícího žlutého draka⁹, který se zrovna v inkriminovaném prostoru nacházel a dvořil poslední žijící žluté dračici.“

„Skutečně? Já si vždycky myslel, že draci jsou jen taková legenda.“

„Teď už ano, Lilián ho svým tělem omráčil, takže z dvoření sešlo, a pokud je známo, žádný další žlutý drak se už pak nikdy nevylíhnu.“

„Smutné.“

„Liliánovi to zachránilo život, drak ještě dokázal přistát, než se zcela ponořil do bezvědomí.“

„Drak to přežil také? Pak nechápu...“

„Přežil, to je pravda, ale jak bych vám to, opate, jenom vysvětlil... Prostě se stalo, že po té ráně tak nějak ztratil zájem o samičky a po zbytek života se věnoval každý podzim obtěžování malých dětí, které chodily po poli a pouštěly si papírové...“

„...draky?“ doplnil opat.

„Tak nějak.“

„Opravdu, smutné,“ pokýval hlavou opat.

„Nicméně ta dračice se dožila poměrně vysokého věku.“

„Alespoň že tak. Docela by mě zajímalo, jak si poradí Stydlín se Zdeničkou...“

Kasandr se pokusil opata poplácat přátelsky po zádech, ale docílil jen toho, že se málem oba zřítíli také. Opat naštěstí získal odvážným balancováním rovnováhu zpátky.

„Vy jste, Kasandře, nebezpečný svému okolí, já vám to říkám pořád. Ale to by mi ani tak nevadilo jako to, že jste nebezpečný také konkrétně mně!“ osopil se na něj opat.

„Promiňte, opate...“

„Měli bychom konečně postavit to zábradlí! Spadl mi sandál, to jsem zvědavý, koho dole trefí!“

„Víte dobře, že zábradlí je proti naší filozofii,“ nesouhlasil Kasandr.

„To je mi úplně jedno,“ rozčilil se Houžvička, „jednoho dne někdo spadne a bude po ptákách!“

„Po drakovi,“ pípнул Kasandr.

„To je úplně jedno! Já totiž vůbec nechápu, proč o takových důležitých věcech rozhoduje banda neschopných, přestárých a ve většině případů úplně pitomých diletantů!“

„Opat! Mluvíte o představenstvu kláštera, mírněte se,“ napomenul ho Kasandr.

⁹ Ve vrcholech a okolí samozřejmě žilo dostatečné množství draků jiných barev, ale právě žlutí draci byli nejvíce podobní svým pohádkovým kolegům, jak je znaly všechny děti a senilnější starci. Pravdou ovšem je, že některé druhy živočichů a některé byly bohužel vyhubeny podobně nešťastným způsobem. Například poslední modrý drak zkolaboval, když uviděl svoji podobenku vyvedenou neznámým lidovým umělcem na pivním džbánu.

„Já vím moc dobře, o kom mluvím! O spolku, který jsme měli už dávno zakázat. Kdyby si někde v ústraní vyšívali nebo sepisovali paměti, dalo by se to vydržet, ale oni musí kafrat do všeho, čemu nerozumí!“

Kasandr jen pokrčil rameny.

Kapitola čtvrtá

(Dochází k protnutí dvou dějových linií a Stydlínova sandálu se střechou třetího vagónu.)

Velký Rádlo byl železniční lupič. Tedy nebyl jím odjakživa, nejprve se pokoušel žít poctivě, vyučil se košíkářem a nějaký čas košíky i vyráběl, ale jednou se nechal zlákat svým kamarádem Wolfíkem a dal se na dráhu zločinu. Když se k nim přidal i Vícháč, kovář z Okrajového Újezdu, rozhodli se, že zkusí přepadávat vlaky. V dobách, kdy se tak stalo, fungovala železnice jedním směrem na bázi koňských sil a tím druhým na principu nakloněné roviny, takže se dala přepadávat jenom polovina projíždějících vlaků. Konkrétně ta, která mířila vzhůru, protože první a jediný pokus zastavit vlak mířící samospádem dolů z hor se ukázal jako silně neprozřetelný a činnost bandy musela být na dobu rekonvalescence přerušena. Jenže když se situace alespoň trochu ustálila a Wolfík naplánoval nejvýhodnější místa pro přepadení, Rádlovi se podařilo sehnat ve městě jízdní řád a Vícháč pochopil, o co při přepadech jde, vyskytla se další, tentokrát už nepřekonatelná překážka – SMS. Železnice požádala o pomoc velitele Mataharise a ten vyslal do akce agenty 005 a 006, kteří udělali s bandou krátký proces. Nakonec došlo k oboustranně výhodné dohodě mezi Wolfíkem a Mořičvílskými spojenými železnicemi, která spočívala v přesném rozpisu přepadových akcí, které železnice svým klientům inzerovala jako atrakci. Celá banda se tudíž byla nucena začít zabývat náhradní činností – pletením košů a ratanového nábytku. V tomto oboru byl Velký Rádlo odborník, takže se nakonec ukázalo, že je to daleko výnosnější než trestná činnost.

Wolfík sklídl na verandě rozpletené křesílko a zavolal na Vícháče.

„Nemám čas,“ ozval se Vícháč odkudsi z hloubi srubu, „ladím banjo!“

„Tak toho koukej nechat a pojď mi pomoc sklídit vercajk, vypadá to na šílenou bouřku!“

„Jak šílenou?“ vykoukl Vícháč z okna ve štítu.

„Nebe je úplně černý a nad Vrcholama sjel právě ohromnej blesk,“ informoval ho Wolfík.

„To chci to dnešní přepadení teda fakt vidět,“ zaklel Vícháč a vydal se po schodech dolů.

Wolfík se plácnul do čela.

„A jééééje, já na to úplně zapomněl, to už je zase čtvrtek?“

„Jo, jo, už zase,“ pokýval hlavou Vícháč, když vyšel ze dveří a začal sklízet náradí ze stolu před srubem.

„Jestli něco fakt nesnáším, tak přepadávání v dešti, člověk vždycky promokne až na kost a ještě aby halekal ty pitomosti. To by mě opravdu zajímalo, proč jsme na něco takového přistoupili.“

„Protože jinak už bychom mohli přepadávat tak akorát stařenky s chrastím, a to si piš, že by nám to Vyprášilová spočítala i s úrokama,“ řekl chmurně Vícháč.

„Co naděláš...“ přisvědčil Wolfík. „V kolik se má vrátit Rádlo?“

„Tak to nemám nejmenší tušení,“ funěl pod nákladem proutí Vícháč, „ale doufám, že se objeví na ten přepad, ve dvou už bych to nerad někdy opakoval.“

Pravda byla taková, že ještě nedávno měla banda čtvrtého člena, kterému všichni říkali Brabčák, ale ten v současné době seděl ve věznici v Hliníkovém srázu a vyráběl nové výplety do postelí na celách. Byla to jedna z nejlukrativnějších zakázek a Wolfík si spočítal, že je výhodnější nechat jednoho člověka na místě než každý den dojíždět. A protože Brabčák kdysi ve věznici zavřený byl, vyslali právě jeho. Na přepadání vlaků tedy zbyli jen tři a Brabčákovu roli si museli mezi sebe nějak rozdělit, což se ukázalo být trochu problém. Brabčák totiž obvykle vystupoval jako hysterický cestující. Naskočil do vlaku na zastávce a nenápadně se zařadil mezi obyčejné pasažéry, aby pak ve chvíli přepadení sehrál srdceryvnou scénku na téma „Proboha, vždyť my tu všichni zemřeme“. Když měl dobrou náladu a cestující si připlatili, vrhal se v závěru z okna do keříků u trati a volal „Mamma mia“. Teď to za něj musel dělat Velký Rádlo a navíc ještě sehrát svoji roli zlého lupiče, takže v jednu chvíli okrádal a děsil sám sebe, což cestující obvykle silně znervózňovalo.

„On přijde, neboj,“ uklidňoval ho Wolfík, „má ještě skoro hodinu.“

„To doufám, jak měl posledně tu chřípku, nevěděl jsem, kam dřív skočit, už aby se vrátil Brabčák z tý věznice.“

V posledním vagónu víkendové železniční soupravy, přezdívané Bleděmodrý expres¹⁰, nebylo pro hudební nástroje kam plivnout. Na malé ploše se tady mačkalo dvanáct kontrabasů, dvacet tři kytar, čtyři banja, devět mandolín, dvě flétny, a dokonce jedno dobro. Pan průvodčí Petržálek už si za léta své služby na železnici zvyknul, že se tenhle jev každý rok pravidelně opakuje a snažil se neztrácet úsměv na rtech, i když zkontrolovat všem těm divně oblečeným mladým lidem jízdenky byl úkol hodný některého z nižších bohů, a ne obyčejného člověka. Petržálek za ta léta pochopil, že kdesi ve Vrcholech se každoročně koná setkání muzikantů, které se těší obrovské popularitě a kde se schází hudebníci nejen z Mořičvílu, ale i z Abu-Baby, Benzindorfu a celých Vrcholů. Vždy v neděli se pak všichni zase vraceli domů a na rok byl klid. Průvodčí Petržálek proti nim vcelku nic neměl, protože koneckonců hráli celkem pěknou muziku, ale měl svoje léta a prodírat se vagónem a hádat se s lidmi, jestli jim lístek štípl, nebo ne, to už nebylo pro něj.

Naopak v prvním vagónu byl zvyklý vídávat opravdu vybranou společnost, protože místenka stála malé jmění. Obvykle tu kontroloval bankéře, majitele firem nebo šlechtu a chodil si sem de facto odpočinout, protože přesně takhle si ideální cestující představoval. Bývali moderně, ale ne výstředně oblečení, nechovali se hlučně a vždy si našli chvílku, aby s průvodčím poklábosili o nedůležitých věcech, zeptali se na jeho rodinu a někdy mu dali nějaký ten zlaťák na přilepšenou.

Jaké však bylo Petržádkovo překvapení, když z nejluxusnějšího kupé číslo 1 uslyšel bouřlivý smích a zvuk kytary. Jistě, občas se našel nějaký podivínský zbohatlík, který s sebou přepravoval například medvěda nebo se rozhodl naučit se cestou hrát na harfu, ale vždy se nejprve přišel zeptat, jestli to nebude nikomu vadit. Petržálek měl jednou v prvním vagónu dokonce i delegaci Salonu madam Čurbesové, ale to byli asi ti nejspořádanější cestující, jaké potkal. Vyrazil tedy rázným krokem zjednat pořádek, ale když byl skoro u dveří kupé číslo jedna, vyletěl z nich pomeranč, odrazil se od okénka a skutálel se mu pod nohy. Vzápětí vyrazila ze dveří hnědá šmouha, čapla pomeranč do něčeho, co nejvíc připomínalo chobot, a zase zaběhla dovnitř.

„To byl tedy nápad, cestovat tímhle!“ ozval se zevnitř Evelínin hlas.

„Zamluvil jsem první třídu jako obvykle, slečno“ odvětil Stuart.

„Jenže tentokrát nejedeme s Mataharisem na služební cestu, ale zcela soukromě na festival.“

¹⁰ Bleděmodrý expres dostal svoje jméno podle lokomotivy, která ho táhla a kterou nechaly Mořičvílské spojené železnice natřít na bleděmodro. Normálně by tomu asi nikdo nepřikládal zvláštní význam, ale když populární skupina Pindrušoidi začala hrát píseň „...u rodného ranče skolil já jsem kanče a teď ho vezu Anče, Bleděmodrej expres mě veze na Mořičvíl, dudlaj dudláj dááá...“, stal se tento spoj velmi populární, zejména mezi mořičvílskou mládeží, která každý volný víkend vyrážela do Temného hvozdu za dobrodružstvím.

„Promiňte, pane, to je síla zvyku.“¹¹

„Nevím, na co si stěžujete,“ zastala se Stuarda Evelína, „co nám tady schází? Spousta místa, sedačky jsou pohodlné a pití je zdarma...“

Jeroným s Jamesem se na sebe významně podívali, jako by se očima domlouvali, kdo má promluvit. Nakonec to vyšlo na Jeronýma.

„Víš, Evelíno, to se ti možná zdá, protože s námi jedeš prvně, ale zatímco my sedíme v pohodlí tady, v posledním vagónu se mačká sto padesát lidí a všichni se pokoušejí hrát a zpívat jednu písničku.“

Evelína nechápavě čekala na pokračování věty nebo alespoň na nějaké vodítko.

„Jeroným chce říct, že je tam skvělá atmosféra, předpokládám,“ doplnil Blond.

„Aha.“

„Já jsem to tedy nikdy nezažil,“ přiznal Blond, „ale slyšel jsem o tom už ledacos. Prý jednou přepadli vlak železniční lupiči a byli tak strženi melodií, že se přidali ke zpěvu písně Polčička a odmítali z vlaku vystoupit ještě na konečné.“

„No, jsem na to zvědavá,“ řekla nedůvěřivě Evelína. „Kde budeme spát?“

„Zamluvil jsem pokoje v hostinci Načechraná labuť, vlastní koupelna, společenská místnost, kulečník,“ řekl pohotově Stuart.

„Nevím, jestli jsem to pochopil správně,“ řekl Blond, „ale nabyl jsem dojmu, že ta pravá romantika téhle akce měla spočívat ve spaní pod širákem, v opékání buřtů nad ohněm uprostřed lesa a v koupání někde v jezeře.“

Jeroným zvedl oči ke stropu kupé a zakroužil hlavou.

„A to nehrozí, že nás v noci někdo přepadne?“ zeptala se Evelína.

„Tam, kde jsem chtěl spát původně, než tady Stuart zařídil hotel, bude spát ještě spoustau dalších lidí, večer si udělají táborák a budou až do rána zpívat a vyprávět. My se na to budeme moct koukat tak nanejvýš z balkónu dalekohledem. Když nebudou v cestě stromy.“

„Promiňte, pane Jeronýme, nemám s tím žádnou zkušenost...“

„To nic, Stuarde,“ chlácholil ho Blond, „nikdo přeci neříká, že do toho hostince musíme jít, ne? Prostě půjdeme a najdeme si nějaký klidný kout v lese, uděláme si ohniček, Jeroným něco zahraje na tu vaši kytaru...“

„Také bych možná mohl nějakou lehčí ...,“ zkusil Stuart.

„To snad ani nebude třeba ...,“ řekla rychle Evelína, protože byla před několika dny svědkem, jak se Stuart pokoušel reprodukovat píseň Sbohem, chásko, nech mě jít a běhal jí z toho mráz po zádech ještě dnes. Jestliže byl totiž Stuart téměř ve všem, co dělal, naprosto dokonalý, hudba byla jeho Achouvejova pata¹².

„Třeba později večer, až všichni usnou...,“ nedal se odradit Stuart.

„To už bychom je budili,“ namítnul Jeroným.

¹¹ *Stuart, odjakživa zvyklý vystupovat distingovaně a věci dělat pořádně a s noblesou, pojal i výlet s Blondem, Evelínou a Jeronýmem po svém. Opatřil si sice stylové oblečení, sestávající z kostkované košile, tmavých plátěných kalhot ušitých z maskovací cely a těžkých černých bot, ale vše měl dokonale vyžehlené a naškrobené. Na hlavě měl klobouk s liščím ohonem, ale jednalo se o drahý a kvalitní model z kloboučnictví mistra Óbrkuse z Ječmenné uličky, kde nakupovaly výhradně bohatší vrstvy. Batož zářil novotou a byla v něm vzorně složená deka, svetr s rolákem, dvoje rezervní ponožky a zbrusu nový kotlík. Stuart si dokonce pořídil kytaru, na kterou už se snažil dva týdny naučit hrát nejnámější hity skupiny Pindrušoidi.*

¹² *Achouvej byl bájný mořičvílský hrdina, který se rozhodl zcela sám vzdorovat nepřátelské armádě abubabských bojovníků. Sestrojil si za tímto účelem téměř dokonalé ocelové brnění, které bylo odolné vůči jakékoliv zbraní, teplotě i tlaku, ale zapomněl při jeho konstrukci na patu levé nohy, kterou nechal zcela otevřenou. V samotné bitvě se bohužel ukázal i druhý nedostatek celého vynálezu – brnění bylo tak těžké, že nebylo možné udělat v něm rychlejší pohyb, čehož si nepřítel prakticky okamžitě všimnul, a pak už bylo je otázkou času, jak dlouho Achouvej vydrží vražedné lechtání na odkryté patě, než z brnění sám dobrovolně vyskočí a vrhne se na kopí, meče a halapartny svých protivníků.*

„Ani vy, pane Jamesi, byste si mě nechtěl poslechnout?“ obrátil se Stuart na Blondu jako na poslední instanci.

„Já?“ řekl až přehnaně překvapeně Blond, „ale jistě, Stuarte, ale to víte, bude to náročný den, navíc někdo bude muset držet hlídku...“

Situaci, která směřovala k rozpačitému tichu, zachránil průvodčí Petržálek, jenž vstoupil do kupé s přísným výrazem a chystal se požádat pasažéry o jízdenky. Když však spatřil Stuarta s Blondem, jeho výraz se náhle úplně změnil ve velmi přátelský a kleštičky na štípání rychle schoval.

„Ale to je přeci pan Stuart a pan Blond,“ usmál se zářivě.

„Dobrý den,“ pozdravil ho Stuart, James se spokojil s krátkým kývnutím.

„Vy samozřejmě lístky ukazovat nemusíte, to se ví samo sebou,“ překypoval vstřícností, „a kam jste se to vydali takhle na víkend?“

„Chceme se podívat na fest...“ začal Stuart, ale větu nedokončil, protože mu na levou nohu dupl James a na pravou Jeroným.

„...jsme na stopě obávané zločinecké bandy a cestujeme v utajení, tady pan Myšpulka s námi jede jako expert na výbušniny a slečna Evelína jako zapisovatelka výslechů,“ dokončil za něj James Blond.

„Aha,“ řekl chápavě Petržálek, „proto ty divné obleky, to je velmi prozíravé, dneska krásně splynete s ostatními, v Platinazni je totiž nějaké setkání muzikantů a vlak je plný lidí, co vypadají jako vy.“

„To je právě ono,“ souhlasil rychle Jeroným, aby dostal zvědavého průvodčího co nejrychleji z kupé, protože celá plánovaná výprava byla založená na tom, že bude podniknuta zcela tajně.

„Jestli chcete, můžu vám sehnat program, ve třetím vagónu je jeden člověk prodává...“ nabízel se Petržálek.

„Jste opravdu velmi laskavý,“ vstoupila do rozhovoru Evelína, „ale myslím, že budete mít dost práce s těmi lidmi, co se schovávají v umývárně na konci vlaku.“

„Cože? Černí pasažéři?“ zděsil se Petržálek. „To bych se na to podíval. Omluvte mě prosím,“ řekl chvatně a rychle odběhnul.

„Tedy, Evelíno,“ pokýval uznale Blond hlavou, „ty umíš lhát opravdu přesvědčivě.“

„Já jsem musela, protože kdyby se tu zdržel ještě chvíli, hrozila mu v tom lepším případě smrt ukousáním.“

Všichni tři muži se podivili.

„Ani jeden z vás si totiž nevšimnul, že celou tu dobu, co tu ten člověk byl, stál Albertovi na chobotu.“ Na zemi se právě probíral k vědomí rozružený mravenečník a rozhlížel se, koho by pokousal.

Velký Rádlo seděl na semaforu a vyhlížel do dálky. Pod ním čekali Standa Wolfík a Vícháč.

„Tak co, už jede?“ zavolal na Rádla Wolfík.

„V dálce je vidět kouř, ale asi ještě nepřejel Oranžovou řeku.“

„To čekání mi na tom všem vadí nejvíc,“ povzdechl si Wolfík a vzal si od Vícháče lahev s Gerhardovým tmavým ležákem.

„Mně taky,“ souhlasil Rádlo, „mám rozdělaný křesílko a tady zbytečně trčíme jako trotlové.“

„Hele, Vícháči, brkni nám něco na to svoje banjo, ať to uteče,“ šťouchnul loktem Wolfík do svého kolegy, z kapsy vyndal poslední výtisk Mořičvílských listů, opřel se zády o semafor a začal číst.

„Co píšou?“ zajímalo Rádla.

„Ále, jako vždycky, Kefír se snaží prodat loňský zásoby s nějakou šílenou slevou, Pindrušoidi sklídili obrovský úspěch,“ přeskakoval Wolfík po titulcích, „výbuch v muzeu, nějaký krejčí Eman podněcoval nepokoje, zvláštní vlak vypraví železnice na festival, preclíky prej budou rovn...“

Z lesa se ozvalo vzdálené houkání.

„Už jede, tak na místa, chlapci, na místa, ať to máme z krku,“ zavelel Wolfík a banda se rozprostřela podél trati.

„Psal mi ten člověk z Abu-Baby,“ nadhodil Rádlo, když šplhal na modřín, „prý se mají s tou slečnou dobře, a jestli chci, tak nám pošle tu svoji stavebnici zdarma.“

„Ty se vážně znáš s výrobcem Hanga?“ zeptal se ho nevěřičně Wolfík.

„Jo, vždyť jsem vám to říkal, jenom vy jste mi to nechtěli věřit,“ šplhal Rádlo dál a ani se neohlédl. „Tak to mu určitě napiš, ať něco pošle, já jsem to viděl u bratrance v Mořičvílu a je fakt bomba, hráli jsme si s tím celou noc.“

„Co to je Hango?“ zajímalo Vícháče.

„Kostičky. Obyčejný kostičky, ale ten nápad, člověče, zapadají do sebe a můžeš si postavit, co chceš,“ zasnul se Wolfík.

Okolo prolétla nádenní sova.¹³

„Tak my jdeme, dávej bacha, ať nespadneš,“ pozdravil Wolfík mávnutím Rádla, který se usadil na modřínu a přichystal ke skoku.

„Beze strachu,“ uklidnil ho Rádlo.

„Jednou už budeme na tohle všechno starý,“ povzdechl si Vícháč, když Rádlovi zmizeli mezi stromy.

„Na takovýhle myšlenky je ještě dost času,“ řekl Wolfík.

„Kdepak, nebude to dlouho trvat a Rádlo nevyšplhá na modřín, já nebudu umět seskočit na střechu vagónu a ty včas neuhneš a vlak tě přejede,“ trval na svém Vícháč.

„Prosím tě, co tě to najednou popadlo?“

„Včera jsem se tak zamyslel, víš, táhne nám na padesát a pořád ještě lítáme po lese jako malý kluci, přepadáváme vlaky, ale kde je nějaká rodina, dům, strom...“

Wolfík se zastavil.

„Já mám pocit, že ti asi přeskočilo.“

„Podívej se třeba na Pekelný jezdc, všichni už se oženili a náčelník Krvavej Slim už má dokonce vnučku, před čtrnácti dny jsem se u něj zastavil na kus řeči cestou z města a můžu ti říct, jak jsem viděl tu atmosféru, skoro mě to až dojalo...“

Wolfík pokrčil nechápavě rameny.

„Jak si ten capart vesele pobíhá kolem, pusy upatlanou od čokolády, Slimova Janička peče buchty...“ pokračoval si Vícháč sám pro sebe a ani si nevšimnul, že jeho společník zůstal vzadu.

„...taky by se mi líbilo přijít odpoledne z přepadu, shodit pytel se šperkama někam do kouta, políbit manželku a jít si stavět s prckem něco ze stavebnice. Klidně i z toho Hanga. Večer bych se šel s rodinou projít po lese a o víkendech bychom vyrazili třeba k Oranžový řece na piknik. Ale to ne, já tady blbnu, lezu po semaforech, skáču za jízdy na vagóny a těm pitomečkům vevnitř hraju na banjo, zatímco mi nadšeně hází do pytle náušnice a peněženky.“

„Nikdy předtím tě to tak silně nebralo,“ šeptal opatrně Wolfík

„A večer,“ pokračoval v samomluvě Vícháč, „nic. Pletu košíky a křesílka. Mě to baví, ale nedá se to dělat pořád. Vždyť kdy já byl naposled v divadle? Nikdy.“ Vícháč došel k místu přepadu a začal šplhat na semafor.

„Hlavně aby ses trefil, když máš takovouhle náladu...“ komentoval to šeptem Wolfík.

„Alberte, nech už těch hloupostí a slez dolů,“ křičel Jeroným do svištícího větru. Mravenečník však umanutě seděl dál na střeše vagónu a přední packy měl uraženě zkřížené na hrudi.

„No tak, hodnej mravenečník!“ zkoušel to Jeroným.

Albert si posměšně odfrkl.

¹³ Nádenností trpěla už léta, občas se probudila v pravé poledne na úplně neznámém místě a nechápala, kde se tam vzala.

„Hele, Alberte, jestli si tam pro tebe budu muset dojít, tak si mě nepřej!“ zkusil to Jeroným s vyhrožováním, ale Albert se na něj ani neotočil.

Z druhé strany se na střechu vyškrábal Stuart a pokoušel se vleže držet, čeho se dalo.

„Stále nic, pane Jeronýme?“

„Nic, ani se nehne, potvora. Kdyby tady byl James, udělal by tři salta, dal by mu přes chobot a bylo by to!“ řekl našťvaně Jeroným.

„Pan Blond má teď trochu jiné starosti, uklidňuje rvačku v šestém vagónu,“ podotkl Stuart.

„Rvačku?“

„Jistě, pane, Albert tam pokousal několik lidí, nastala panika...“

„Alberte! Ty si mě nepřej, až tě chytnu!“ rozkřičel se Jeroným na celý vlak. Tedy alespoň na střechy jeho vagónů.

„Pomáhá mu strojvůdce, když jsem odcházel, skoro se zdálo, že vyhrávají,“ řekl Stuart.

„To je dobře,“ nepřítomně se ohlédl Jeroným přes rameno a dál se snažil připlížit k Albertovi.

„Ale pak někdo strojvůdce vyhodil oknem a začalo to nanovo.“

Jeroným i Stuart se na sebe podívali, jako by oba zaslechli nějakou důležitou informaci, ale nezachytili hned na poprvé její skutečný význam, za chvíli se oběma objevil v obličejích nejprve chápavý a pak zděšený výraz a oba najednou vykřikli: „Strojvůdce!“

Šestý vagón. Ačkoliv by to asi málokoho napadlo, když se rozružený mravenečník zaměří na nějaký konkrétní cíl, na kterém by si mohl svoji okamžitou agresivitu vybit, je proti němu peklo dětským koutkem v obchodním domě. Albert, zraněný nohou průvodčího, se vyřítí po chodbě zběsilým tempem a hledal nějakou vhodnou oběť. V šestém, jídelním vagónu našel spoustu obětí, pokousal, koho mohl, a řítí se dál. Když pak do vagónu přiběhl James Blond a zeptal se, jestli tudy neběžel takový malý, roztomilý mravenečník, byl napaden číšníkem a sedmi cestujícími, čímž byla odstartována nebývalá rvačka všech proti všem.

„Jsem abubabský velvyslanec, mám imunitu!“ protestoval jakýsi draze oblečený člověk, ale byl vzápětí omráčen padajícím konduktérem.

„Třeba dvě!“ zařval kovář Platil a rozhlížel se po dalším soupeři, kterého by mohl plácnout svými obrovskými dlaněmi.

„Necháš ho?!“ zastal se velvyslance jakýsi mužíček postavy tak malé, že nebyl za sedadlem skoro ani vidět.

„Kdo to řekl?“

„Tady, ty skopová hlavo!“ ozvalo se zpoza sedadla. Kovář Platil si začal razit cestu davem.

„Promiňte,“ poklepal mu na rameno číšník.

„Ano?“

„Než zmasakrujete tady toho pána, chtěl jsem se zeptat, jestli už máte zapláceno, pane?“

„Já jsem Platil,“ řekl kovář Platil, zcela vyvedený z kontextu.

„No, víte, popravdě řečeno, tady bych si s vámi dovolil nesouhlasit,“ řekl omluvně číšník a elegantně uhnul prolétávající sekeře.

„Sekerky se házet nesmí!“ vykřikl kdosi.

„Já jsem opravdu Platil!“ opakoval kovář.

„Myslím, že ne, pane!“

„Platil! Vy jste snad zpomalenej, člověče,“ došla kováři trpělivost.

„Kdepak, jmenuji se Kubíšek.“

„To vám přece nikdo nebere, chlape! Vy jste Kubíšek, já jsem Platil, teší mě. A teď když dovolíte, musím ještě zmlátit támhle toho srandistu!“ pokusil se kovář Platil odstrčit číšníka Kubíška. Na chvíli se ale museli oba zastavit, protože mezi nimi prolétl nůž.

„Nože se taky házet nesmí!“ protestoval neznámý hlas.

„Tak to tedy ne, milý pane. Vy že jste platil? To se teda směju, to bych si vás musel pamatovat!“

„To se směju já,“ chytil ho pod krkem kovář, „odkud byste si mě asi tak mohl pamatovat? He? Já vám to řeknu, odkud! Viděli jsem se až dneska, když jsem si objednával kančí polívku!“

„Ohó, tak to souhlasí,“ chytil pod krkem pro změnu číšník kováře, „taky jste tu polívku snědl a teď mi říkáte, že jste platil, a to není pravda!“

„Necháš ho!“ ozval se opět malý mužiček zpoza sedadla.

„Co ty se do nás pleteš, trpajzlíku!“ ohradil se číšník, „tebe já si zkasíruju hned potom.“

„Vidíte?“ řekl vyčítavě Platil. „Kdybyste nezdržoval, už mohl bejt omráčeněj.“

„Vy jste šel na něj?“ podivil se číšník.

„No jistě, dyť vám to tu celou dobu povídám.“

„Tak to je jiná, račte, dořešíme to potom,“ pustil číšník svého soka a uvolnil mu cestu.

To, že nebyl malý mužiček nakonec zmlácen, se stalo jen díky tomu, že stropem proletělo neznámé těleso botovitého tvaru, prorazilo sedadlo a zmizelo podlahou neznámo kam. Rvačka na okamžik utichla.

„Že by meteor?“ hlesl někdo.

Dírou ve stropě nakoukl do vagónu Albert.

„Panebože, to je zase on!“ ozvalo se z několika úst současně. „Zachraň se, kdo můžeš!“

Nastala všeobecná panika. Lidé, kteří se ještě před chvílkou navzájem mlátili vším, co jim přišlo pod ruku, to zmíněné všechno zahodili a snažili se vecpat do dveří, do oken a ti nejbabělejší i pod sedadla. Albert se pokusil skočit dolů, ale zastavil se těsně pod stropem. Nechápatě se podíval vzhůru a spatřil Jeronýma, jak ho drží za ocas a křičí na Stuarda:

„Mám ho! Ale ať ti lidé pohnou, dlouho ho neudržím!“

„Crhmmprskprsk!“ zavřískl Albert a vycenil na Jeronýma zuby.

„Na to rychle zapomeň,“ osopil se na něj Jeroným, „nebo ti naplácám zadek, žes to ještě neviděl! Já si moc dobře pamatuju, kdo mi rozžvýkal minulý týden boty, tak teď moc neprskej!!“

Albert provinile sklopil hlavu.

„Necháš ho?“ ozvalo se zpod sedačky.

Semafor, ze kterého se Vícháč vrhal střemhlav na vlak, dostal za dlouhá léta přepadů něžné jméno Jeník. Vícháč na něj uměl vyšplhat bleskovou rychlostí, a když měl dobrou náladu, hrál při seskakování na banjo a zpíval košilaté písničky. Dnes náladu neměl, spíš melancholický splín. Vyšplhal ležérně na Jeníka, banjo si hodil na záda a připravil se ke skoku. Wolfík se postavil o kus dál doprostřed kolejí, aby mohl vlak drsně zastavit.

„To je divný, že nehouká,“ pomyslel si Vícháč, když zaslechl známé šikatakašikataka, ale protože to byl pravý profesionál, odrazil se a skočil. Dopadl jako vždy na šestý vagón, ale tím veškerá podobnost s předchozími přepady skončila. Vlak nezastavil. Ve střeše byla díra. V díře vězel do půl těla nějaký člověk, kterého držel jiný člověk, a oba strašně křičeli. Největší řev se ale ozýval z vagónu, odkud se lidé pokoušeli dostat všemi možnými cestami, což si ale sami v zárodku mařili tím, že to chtěli udělat všichni najednou. Na střeše posledního vagónu zahlédl neméně zmateného Rádlu, jak krčí rameny.

„Ehm, ehm,“ odkašlal si a brnkl na banjo, „ruce vzhůru, tohle je přepadení!“

„Vážně? A co to sakra bylo doted?“ odpověděl mu muž zaklesnutý do okénka.

„Prosím?“ nechápal Vícháč.

„Jestli nepatříte k tý bandě s mravenečnickem, budu si stěžovat!“ křičel muž, ale vzápětí byl vtáhnut davem zpátky do vagónu. Vícháč se osmělil a poklepal na rameno muže, který držel svého kolegu za nohy.

„Promiňte, ale můžete mi říct, jestli jsem správně na střeše vlaku 1452 z Mořičvílu?“

„Jistě, jste správně,“ zafuněl Stuart a dál ze všech sil držel Jeronýma, který ze všech sil držel Alberta, který se ze všech sil snažil vyškubnout.

„Aha. Jsem lupič, všimnul jste si toho?“

„Těší mě, jsem Stuart, osobní sekretář velitele Mataharise, přejete si zatknout?“

Vícháč se podíval do prázdna, jako by neviditelnému divákovi říkal: Je tohle vůbec možný?

„Ale pokud byste byl tak laskav, pane, a mohl mi pomoci tady s panem Myšpulkou, už ho dlouho neudržím...“

Kapitola pátá

(Ve které se seznámíme se sirem Martinem, pánem na Klenové, a postupně se dostaví většina našich hrdinů, pozor, kapitola je nezvykle dlouhá.)

Hrabě Martin z Klenové byl aristokrat jako vystřižený z romantického čtení pro dívky od 17 do 99 let. Asketická postava, zádumčivý pohled, elegantní oblečení na hraně mezi sportovním střihem a kavárenskou ležérností, nezbytná dýmka v ústech a lehce šílený výraz v obličejí. Přestože mu bylo teprve třicet let, pohyboval se s důstojností člověka o mnoho let staršího a na své okolí tak působil většinou uklidňujícím dojmem. Pokud se tedy okolím dalo nazvat jeho panství Klenová na okraji Temného hvozdu, kde nejbližší lidskou bytostí byl tupý sluha Miloš a druhou nejbližší bytostí hrabě Eulián Stoker, jediný soused, upír a vášnivý nadšenec do všeho, co lidské vědění skýtalo, nejvíce však do problematiky chytroušů.¹⁴

Hrabě Martin žil osamělý život. Komunikaci mu zcela nahrazovaly každodenní spory s Milošem, který dokázal udělat problém i z tak jednoduché věci, jako je servírování čaje. Návštěvy se na tak odlehlé místo odvažovaly jen zřídka¹⁵ a rodiče už dávno žili na druhé straně vrcholů v Benzindorfských lázních. Sir Martin si nestěžoval, měl totiž DÍLNU. Posedlost byla rodovým prokletím rodu Klenovců už dlouhá staletí, i když se na každém z jeho příslušníků projevovala odlišným způsobem. Například otec sira Martina, hrabě Rudolf, celý svůj aktivní život sbíral střešní tašky. Propadl svému koníčku natolik, že na rodových pozemcích nechal postavit tři velké haly, ve kterých svoji sbírku skladoval. Martinův dědeček, hrabě Josef, pro změnu miloval mosty. Miloval je natolik, že jich v širokém dalekém okolí celou řadu postavil. Kdejaká rokle, kdejaká strouha byla přemostěna kamennými oblouky, nýtovanými konstrukcemi nebo jen dřevěnými trámy s vyřezáváním. Pradědeček Alfonz byl fanouškem rybízu. Vysázel v okolí zámku všechny myslitelné druhy a po večerech se kolem nich spokojeně procházel a odobával. Prapradědeček Karel budoval podzemní chodby. Praprapradědeček Jiří miloval hudební nástroje, takže většinu interiérů zabíraly po zdech rozvěšené trubky, horny, hoboje, tři klavíry zavěšené pod stropem a přes sedm tisíc různých píšťal.

¹⁴ Chytrouš je již poněkud archaické označení pro výpočetní stroj, něco jako v našem světě PC. Pravdou totiž je, že hrabě Eulián Stoker vnesl do tohoto odvětví svěží vítr, mnoho nápadů a ... hrušky. Přečtěte si předchozí dva díly, já za to dostanu peníze a vy budete v obraze (pozn. autora na vyžádání korektorky).

¹⁵ *Nikdy. Tedy nikdy ne dobrovolně.*

Výčet samozřejmě není zdaleka úplný, ale pro zjednodušený obraz situace celkem dostačující. Sir Martin měl tedy svou dílnu, dřevěnou stavbu hned za zámkem, ve které byl zaparkovaný kočár od pánů Roye a Rollse, na němž byly páchany nejneuvěřitelnější zlepšováky a technické úpravy, protože rod Klenovců rozhodně nebyl chudý. Sir Martin trávil v dílně téměř všechen svůj volný čas, a to i proto, že jeho sluha Miloš podobným místem opovrhoval a odmítal do dílny být jen vstoupit. Toho dne pracoval sir Martin na vylepšeném řízení prokluzu zadních kol s použitím nového MBS¹⁶ od svého souseda hraběte Euliána. Už několikátou hodinu se snažil pomocí barevných tlačítek vtlučit blechám uvnitř malé mahagonové krabičky do hlaviček tu správnou posloupnost příkazů podle přiloženého manuálu, ale pomalu si začínal přiznávat, že by si ho možná měl nejdřív přečíst až do konce.

Na dřevěná vrata dílny někdo decentně zaklepal.

„Pojď dál, Miloši!“

Ticho.

„Je to pořád dokola! Ty jsi sloužící a já tvůj pán, když mi něco chceš, nemůžeš čekat, že budu já chodit za tebou!“

Ticho.

„Miloši! Okamžitě pojď dovnitř!“

Ticho.

„Já prostě nechápu, proč ti maminka podepsala doživotní smlouvu! Jsi ten nejnemožnější sluha na světě!“

Ticho.

„Dobrá!!!“ praštil sir Martin klíčem velikost 0,005 o zem, takže to slabě cinklo a polovina blech uvnitř MBS dostala migrénu, oprášil si zástěru a šel ke vratům.

„Co je?“ řekl nevrle, když vrata prudce otevřel. Ani se nemusel dívat, kdo je za nimi. Miloš tam stál s podmračeným výrazem, oblečený do své tradiční pracovní kombinace vytahovaných fialových tepláků a brčálově zeleného saka.

„Lidi. Sou tam nějaký lidi,“ řekl do neurčitého prostoru. Sir Martin se nikdy nepřestal divit, jak může povolání sluhy vykonávat muž, který ním (tím povoláním, i když sirem Martinem také) hluboce pohrdá a nemá k němu ani ten nejmenší vztah.

„Kdo? Miloši! Kdo je tam? A co ksakru myslíš tím tam?“

Miloš hodil hlavou kamsi za sebe a odklátil se k zámku, čímž dal najevo, že svoji povinnost nejen splnil, ale s velkým nasazením i rozvinul do nečekané kreativní šíře.

„Podle mě to způsobila ta druhá bota,“ uslyšel sir Martin, když obešel severní křídlo zámku, a spatřil na velkých schodech do vstupní haly nesourodou skupinku, jak vášnivě diskutuje. Mladá dáma s praktickým slunečníkem, oblečená do kostkované košile, měla na vodítku, jak se zdálo, hluboce uraženého mravenečníka, statný muž s blond vlasy měl na zádech veliký batoh, který mu právě pomáhal sundat jiný muž v kulatých brýlích, a opodál s koženým kufrem a kytarou stál téměř ve vzorném pozoru upravený muž, který sira Martina okamžitě zaujal, aniž by věděl proč. Příliš pozdě si všimnul, že se k návštěvníkům zezadu plíží Miloš s velkým klackem a napřahuje se. Než klacek dopadl na hlavu blondatého muže, stalo se několik věcí najednou. Blondýn tam najednou nebyl, ale stál Milošovi za zády a kroutil mu ruku. Ostatní si tohoto nečekaného výjevu moc nevšimli, ostatně stejně jako samotný blondýn, a dál se o něco přeli.

„Kdybychom nemuseli honit Alberta po lokomotivě, nikdy by se ta páka nevzpříčila!“ říkal právě obrýlený muž.

¹⁶ Mikro Bleší Systém

„Podle mě bylo rozhodující, jak se ten železniční lupič popral s průvodčím,“ nesouhlasila mladá dáma se slunečníkem.

„Promiňte, ale kdo jste?“ zeptal se blondátého muže sir Martin, když ke skupince došel.

„Aaa, promiňte, Blond. James Blond,“ podal mu muž přátelsky pravou ruku, takže musel na okamžik pustit Miloše, který se dal hned na útěk. James Blond ale zase rychle ruku natáhl a přitáhl si ho zpátky k sobě za kudrnaté šedé vlasy.

„Těší mě, sir Martin z Klenové,“ potřásl mu s ní hrabě.

„Tohle je vaše?“ zeptal se ho James a ukázal volnou rukou na prskajícího Miloše.

„Bohužel,“ odušil sir Martin, „snažím se ho už léta zbavit, ale on je něco jako rodová kletba.“

„Chápu,“ přikývl Blond a pustil Miloše, který se mu snažil ze všech sil vytrhnout, takže se setrvačností proti své vůli rozběhl a narazil hlavou do nejbližší sochy.

„Tohle jsou mí přátelé, pan Myšpulka, slečna Kuštilová a Stuart, náš komorník,“ představil James Blond ostatní. Sir Martin se zastavil pohledem na Stuartovi a nevěřícně si ho prohlížel.

„Komorník? Vy jste vážně komorník?“

„Ano, pane, dá se to říci i tímhle způsobem,“ kývnul Stuart s mírným úsměvem hlavou, „já však dávám přednost titulu osobní sekretář, pokud by vám to nevadilo.“

„Samozřejmě, pane Stuarte, jak si přejete,“ souhlasil sir Martin, který neskrýval své nadšení.

„Jen Stuarte, pane.“

Zdálo se, že sir Martin je ohromen a nenachází slov.

„Můžu se vás na pár věcí zeptat, Stuarte?“ řekl pak.

„Samozřejmě, pane.“

„To oblečení, co máte na sobě, to si žehlíte sám?“

„Většinou ano, pane, ale někdy dávám přednost službám firmy Hong a Hong na Javorové třídě. Mají sice vyšší ceny, ale ty zcela odpovídají poskytované kvalitě.“

„Jistě. Proč?“

„Pane?“

„Proč utrácíte peníze za to, abyste byl upravený?“

Tato otázka patrně Stuartovi způsobila velkou psychickou bolest, ale všiml si toho jen James Blond, který Stuarda už mnoho let znal. Stuart téměř nezměnil výraz a klidně pravil: „Považuji za naprosto nepřipustné nevynaložit všechny síly na reprezentaci svého nadřízeného. Bylo by to trapné, pane.“

„Aha. Jistě. Kolik umíte řečí, Stuarte?“

„Pane? Hovořím plynule abubabsky, benzindorfsky, hornoskalním nářečím a samozřejmě mořičvílsky.“

„Bestimmt können Sie einen Tee servieren, nicht wahr?“¹⁷

„Welche Schule des Teeservieren meinen Sie, Herr?“¹⁸ zeptal se Stuart.

„To jedno, Stuarte,“ rozplakal se sir Martin dojetím. Jste mým hostem a vaši přátelé samozřejmě také. Zůstaňte, jak dlouho potřebujete, dal jste mému životu novou naději.“

Sir Martin se podíval zlomeně na Miloše, který se pokoušel sebrat ze země pod kamennou sochou a motal se při tom stále do kolečka.

„Všimnul jste si?“ naklonil se Jeroným k Jamesovi.

„Ano, vůbec se nás nezeptal, co tu chceme.“

Zámek Klenová, jak už bylo řečeno, nesl výrazné stopy svých obyvatel, ať už minulých nebo současných. Každé volné místo na stěně zabíraly buď hudební nástroje nebo olejomalby sportovních

¹⁷ Z benzindorfštiny: Bezpochyby dokážete servírovat čaj, vidíte?

¹⁸ Z benzindorfštiny: Kterou školu servírování čaje máte na mysli, pane?

kočárů či mostních oblouků. Za většinou uměleckých předmětů se skrýval vchod do tajné chodby a většina dveří se otevírala a zavírala sama. Sir Martin se ukázal jako vynikající hostitel, i když mu chvilku trvalo, než našel dostatečný počet talířů a příborů. Situaci mu silně ztěžoval Miloš, který chodil za ním a neustále mu radil, co a jak má udělat. Nakonec sira Martina vysvobodil Stuart, když se nabídl, že jídlo připraví on, a diskrétně ho vmanévroval k ostatním ke stolu. Miloš se sice pokusil Stuartovi poskytnout několik praktických postřehů, ale z nějakého důvodu se za okamžik vrátil z kuchyně s krvácejícím nosem, na kterém byl obtisknutý spodní díl litinové pánve.

„On je skutečně ochočený?“ nevěřil svým uším sir Martin.

„Možná bych spíš řekl, že se rozhodl se mnou svobodně setrvat,“ pokýval hlavou James Blond.

„Ale to vodítko...“

„To má za trest,“ řekla Evelína, „pokousal polovinu vlaku včetně průvodčího a mašinfíry.“

„To se tedy stalo, když jste jeli na ten hudební festival, jestli tomu dobře rozumím?“

„Ano, než vlak přepadli lupiči,“ souhlasil Jeroným.

„A jak jste se zmínili o té botě, ta proletěla střechou ve kterém okamžiku?“

„Aha, tohle. Jak se zdá, tak nad vlakem právě přelétala dvojice dětí na podprsence,“ vysvětlila Evelína.

Sir Martin si musel nové informace utřídit, zarchivovat a pak se rozhodnout, jak se k nim postavit.

„Jeli jste na hudební festival, když mravenečník rozpoutal rvačku, pak vagónem proletěla něčí bota, chvilku nato došlo k poruše na lokomotivě, pravděpodobně díky souboji strojvedoucího a konduktéra s železničním lupičem, kteří se prali o...“

„O banjo,“ doplnil Jeroným snaživě.

„O banjo, děkuji vám, načež lokomotivě explodoval kotel a souprava se zastavila. Na závěr přeletěla nad celou scénou dvojice dětí na horním dílu dámského prádla. Vy jste se pak vydali pěšky na zmíněný festival a narazili jste na můj zámek. A samozřejmě, zapomněl jsem na lupiče, co přepadli vlak a hráli při tom na hudební nástroje. Chápu to celé správně?“

Všichni přítomní sklesle pokývali hlavami.

„To je ovšem naprosto báječné!“ zvolal k všeobecnému překvapení sir Martin. „Můj dům už dávno potřeboval oživit lidmi, jako jste vy!“

„No, já nevím,“ utrousil potichu Jeroným.

„Život na Klenové je klidný a tichý, vzrušení tu nemáme mnoho,“ ukázal sir Martin na Miloše, který se potácel ve vchodových dveřích a držel se za krvácející nos.

„Víte, sire Martine, ono to není tak, jak to vypadá, jsme vlastně nudní a usedlí lidé...,“ snažila se mu vysvětlit Evelína.

„Vážně? A co vlastně děláte?“ zajímalo sira Martina.

Po chvilce rozpačitého ticha jako první promluvil Jeroným. „Vedu v mořičvílském Městském muzeu oddělení bublajících roztoků,“ přiznal.

„Aha,“ usmál se na něj sir Martin, „jistě nudné povolání, sem tam nějaký fádňní výbuch...“

„Já jsem shodou okolností tajný agent Speciální městské stráže,“ připustil James Blond.

„Samozřejmě, samá kancelářská práce, žádné vzrušení...,“ reagoval sir Martin.

„V mém případě to je ale pravda,“ řekla Evelína, „chodím ještě do školy!“

„A do které, smím-li se zeptat?“ chtěl vědět sir Martin.

„Do Mikulášovy všeobecné vzdělávací školy na Angreštovém plácku,“ řekla Evelína.

„To je ale náhoda, kdybych byl mladší, mohli jsme být spolužáci,“ zajásal sir Martin, „ještě vyučuje profesor Stasiňk?“

„Ano.“

„A ještě dělá pravidelné výlety mimo město, při kterých nutí studenty přežít v divočině jen s krabičkou sirek a tkaničkami do bot?“

„No, vlastně ano...“

„A profesor Okrajek, ten vyučoval, myslím, střelbu z luku a kuše na běžící cíl, ten je ještě ve funkci?“

„Už jen zaskakuje...“

„Ještě jsem si vzpomněl na profesorku Knopovou, ta měla na starost, tuším, akrobacii na laně, vidíte?“

„To je dobrovolný předmět!“

„Chápu, nudná škola, kde se nic neděje,“ smál se sir Martin, „ale je to škola, která stojí spoustu peněz, vaši rodiče podnikají?“

„Tak trochu,“ rezignovala Evelína, „tátovi patří Myrtilka a vede Městské muzeum.“

„Aha. Nudný život, úplně vám rozumím. Musí to být stresující.“

Otevřenými dveřmi ze zahrady se do místnosti vřítel Miloš s bambusovým kopím. Tedy původně to tak nepochybně zamýšlel, ale v jeho neprospěch hrály dva důležité faktory. Šířka dveří byla výrazně menší než délka kopí, které držel Miloš. Bambus se mohutně prohnul, protože Miloš měl značnou rychlost, přizívanou navíc vztekem, a pak se vymrštil zpátky. Na okamžik se ocitl ve vzduchu, kde rozhazoval bezmocně rukama, aby vzápětí dopadl do fontánky se zlatými rybičkami.

„Neřekl jsem, že tu nemáme žádné vzrušení,“ utrousil suše sir Martin.

„Dělá tyhle věci často?“ zajímalo Jeronýma.

„Pokud výrazem často myslíte jednou za hodinu, pak ano,“ připustil sir Martin.

„Pokaždé útočí na hosty?“

„Když tu výjimečně nějací jsou, tak téměř pravidelně, ale nebojte se, on je úplně tupý a většinou si sám ublíží,“ omlouval svého sluhu sir Martin.

„Skoro to tak vypadá, teď se pokouší šplhat po okapu na střechu,“ upozornila přítomné Evelína.

„Dál jak na třetí úchyt se nedostane,“ zkonstatoval sir Martin, aniž by se otočil, a napil se čaje, který mezitím Stuart s noblesou servíroval.

„Skutečně, teď se s ním okap utrnul a oba padají,“ informovala Evelína, která celý výjev se zájmem sledovala.

„Tohle je jediná šance, jak se mu dostat na kobytku,“ řekl sir Martin a podal Jamesovi keramický šálek s kostkami cukru, „předevcírem jsem ty úchyty povolil po celém obvodu zámku.“

„Válčíte s ním už dlouho?“

„Dlouho? Celý život! On je jako cvrček v koupelně, kterého nedokážete vyštvat!“ odtušil sir Martin.

„Proč ho jednoduše nepropustíte?“

„To by bylo samozřejmě nejjednodušší řešení, ale bohužel mi v tom brání jisté právní ustanovení – moje maminka si Miloše z nějakého zcela záhadného důvodu oblíbila a vymínila si, že dokud on sám nepožádá o propuštění, bude svoji funkci zastávat.“

Za jedním z vysokých benzindorfských oken se mihnula Milošova silueta, aby se vzápětí mihnula ještě jednou směrem vzhůru. Jediný sir Martin se nevzrušoval a zručným pohybem si zapálil svou dýmku.

„Gumové lano,“ řekl, když třepáním ruky zhášel zápalku, „spletete gumové šlahouny, dokáže to neuvěřitelné věci. Naneštěstí pro Miloše, on to stále nedokáže pochopit.“

Přibližně dva kilometry od zámku Klenová, kde uvnitř plynul příjemný rozhovor mezi sirem Martinem a jeho hosty a venku probíhaly nepříjemné Milošovy pokusy na společnost zaútočit, na samé hranici panství na větvi velikého Bürgerova javoru visela obrovská podprsenka sestry Nadýňové. Sir Martin by samozřejmě decentně řekl, že se jedná o horní díl dámského spodního prádla. Na jedné její polovině visel Stydlín a na druhé Zdenička.

„To byla jízda!“ hvízdnul Stydlín.

„Jo,“ souhlasila Zdenička, která se ještě zcela nevyrovnala se všemi větvíčkami a listím, kterými byla po průletu korunou stromu obalená.

Sestup totiž vůbec nebyl řízený, jak na jeho začátku Stydlín tajně doufal, ale řídil se spíše gravitačním zákonem a aktuálním směrem a silou větru než čímkoli jiným. Pravda, v jednom okamžiku i silným odrazem o komín parní lokomotivy, ale to bylo jen takové malé škobrtnutí, pak už zase oba nedobrovolní parašutisté klesali dál do údolí. Naskytl se jim úžasný pohled na velkou plochu osázenou javory, které při pohledu shora vytvářely pravidelné barevné obrazce lahodící oku pozorovatele. Oproti tomu závěrečná fáze nebyla vůbec příjemná, protože zahrnovala, jak bylo před chvílí již zmíněno, průlet korunou jednoho z javorů a komplikované brzděné přistání na jedné z větví.

„Co teď?“ zeptala se Zdenička.

„Slezeme dolů a zeptáme se někoho na cestu,“ odušil Stydlín.

Na druhé straně panství bylo také živo, pod javory se potácelo pět zbědovaných postav od bláta a každá z nich táhla jeden hudební nástroj v různém stupni poškození.

„Kdybych to někomu vyprávěl, tak mi to neuvěří!“ postěžovala si jedna z nich.

„To je fakt. Ještě nikdy mi nepřekousnul struny mravenečnick,“ souhlasila druhá.

„Je vám, pánové, doufám, jasné, že takhle hrát nemůžeme?“ zeptala se třetí.

„To souhlasí, řekl bych, že mám zlomenou ruku,“ přidala se čtvrtá.

„Teď se soustředte všichni na to, abychom našli nějakou civilizaci, ošetřování a opravy nástrojů přijdou na řadu až potom!“ okřikla je pátá.

V hale zámku Klenová se mezitím začal mravenečnick Albert nudit. Chápal, že to ve vlaku trochu přehnal, ale stejně tak si uvědomoval, že výbuch parní lokomotivy nezpůsobil on, ale strojevůdcekonduktér, když se zaklonil, aby se podíval na dvě letící postavy, a zavadil o páku regulující tlak v kotli. Albert byl dokonce ochotný akceptovat obojek a vodítko jako přiměřený trest a snažil se nějakou dobu vůbec neprojevovat – samozřejmě až na uražený výraz, každý má přeci svoji hrdost. Nuda ovšem byl stav, proti kterému se Albert uměl bránit jediným způsobem – akcí. Opatrně se podíval, jestli ho Evelína ještě pozorně sleduje, a když se ujistil, že věnuje svoji pozornost tomu novému ryšavému člověku s dýmkou, začal opatrně přehryzávat vodítko. Snažil se při tom tvářit nenápadně, což byla činnost, ve které nad jiné vynikal. Věděl, že svým činem riskuje pravidelný přísun sušených mravenců od Jamese Blonda, ale stav nečinnosti byl pro Alberta vždy nejhorší možnou variantou. Koneckonců stačilo chvíli hledat a nějaké to mraveniště se vždycky v okolí vyskytlo.

Když se Evelína všimla, že namísto Alberta je na vodítku přivázaný plechový kbelík s ledem a šampaňským, pelášil už Albert dávno okolo zámku a hledal, čím by se zabavil. Nejprve ho napadlo, že by nebylo špatné vylézt na střechu a podívat se trochu po kraji, ale pak dal přednost průzkumu interiéru severního křídla, protože tahle varianta skýtala větší šanci na nějaké dobrodružství. Nejprve prošmejdil vstupní halu, očichal mísu s ovocem na stolku hned za dveřmi a chvíli se kochal velkým obrazem, na kterém mistr Van Čolek zachytil dobytí nejvyšší hory Vrcholů, majestátního Henrietina štítu. Zvláštní pozornost při tom věnoval samotné lady Henrietě von Benzindorf, která byla znázorněna se stříbrným cepínem v jedné a s piknikovým košíkem v druhé ruce, jak prostírá pro sebe a šerpu Yn'ga malou svačinu složenou převážně ze šunky a čerstvého salátu.

Albert, ačkoli by to do něj málokdo řekl, dokázal ocenit pravé umění. Následně jeho pozornost upoutala plastika na soklu pod prvním oknem, která znázorňovala sestru Broskvovou, jak zakládá řád Rozverných Broskviček. Albert sice byl zcela jiného živočišného druhu než postavy sousoší, ale i tak mu přišla autorova invence nevidaná. Díky tomu, že už nějakou dobu trávil s dobrodruhem Jamesem

Blondem, zažil už ledacos a s ledasčím byl už také obeznámen. Tohle pro něj byla novinka. Když se zastavil před abubabskou vázou, aby si prohlédl cizozemské motivy lidí se šikmými očními zornicemi, dostavilo se řešení jeho problému s nudou. Miloš, zamaskován kuchyňským sítkem, které si nasadil na hlavu, a ozbrojený válečkem na nudle se rozhodl Alberta ulovit a teď se k němu zezadu opatrně blížil. Maskování silně narušovalo jeho bledězelené sako a fialové tepláky, které nejraději nosil vytažené skoro pod bradu, takže si ho Albert všimnul hned, jak se vplížil do dveří na druhé straně haly. Popravdě řečeno nepředpokládal, že člověk, který je takhle oblečený a má na hlavě cedník, se pokouší maskovat. Trpělivě tedy čekal, co se stane, a pozoroval Miloše svým nevinným výrazem.

Když se Miloš přiblížil k Albertovi na takovou vzdálenost, aby na něj mohl dosáhnout, vydal příšerný válečný pokřik v tónině, která by nejspíš daleko víc slušela divadelní sufražetce, a máchnul po Albertovi válečkem. Mravenečník netrval většinu svého času s nejlepším agentem pro nic za nic, takže dobře věděl, že nejlepší reakcí v takové situaci je nebýt na místě dopadu útočné zbraně ve chvíli, kdy tato zbraň skutečně dopadne. Miloš byl proto hodně překvapený, když válečkem promáchl prázdný prostor a udeřil se silně do vlastní holeně.

„Jauvááááááááááááááá!“ zařval a začal skákat na jedné noze po místnosti.

Albert ho se zájmem pozoroval, protože si stále ještě odmítal připustit, že by na něj někdo útočil takhle pitomým způsobem, a celou záležitost považoval za nějaké neuvěřitelné nedorozumění. Navíc měl stále na paměti, že dnes dopoledne ve vlaku zlobil a další výtržnost by se nemusela lidem, se kterými teď cestoval, vůbec líbit.

Miloš se za několik minut uklidnil a začal se rozhlížet, kde mravenečník je. Albert si tiše hověl pod divanem u okna, takže ho Miloš nedokázal na první pohled vypátrat. Podle vzorce, když nepřítele nevidím, nepřítel tu nejspíš nebude, se pak odebral za neustálého mrmlání kulhavě pryč. Albert se vydal za ním, protože tenhle tvor sliboval nevidané zážitky.

„Zámek,“ zkonstatovala první postava.

„Hmm, vypadá obydlí,“ řekla druhá.

„Třeba tam žije někdo, kdo nám pomůže,“ nezůstala pozadu třetí.

„Nesmí nás poznat!“ varovala čtvrtá.

„Škrabošky nasadit!“ zavelela pátá.

Odpolední slunce se pomalu začalo po bezmračné obloze přesouvat k západu a do sálu, kde u stolu popíjeli čaj a sladovou Vybalancovanou whisky sir Martin a jeho hosté, se pomalu začal vkrádat chlad. Stuart přešel zcela samozřejmě ke dveřím, zavřel je a zajistil západkou. Potom rozdělal oheň v krbu a servíroval odpolední zákusek a kávu. Sir Martin se neudržel a uronil dojetím slzu. James Blond a Jeroným si zapálili doutníky a Evelína si půjčila Stuartovu kytaru a začala na ní brnkat jednoduché melodie.

„Máte tu výjimečný klid a krásné prostředí,“ pochválil zámek a jeho okolí Jeroným, „ve městě je to víc hektické a pod okny neustále slyšíte rachotit nějaké kočáry nebo nějakého strážníka, jak píská na píšťalku.“

„Ano, to je velká výhoda,“ souhlasil sir Martin.

„Romantika tady musí číhat za každým stromem,“ pokračoval Jeroným.

„Dalo by se to tak říct,“ vypustil kouř z úst sir Martin.

„Kdyby tu byla nějaká mladá dáma, jistě by byla unesena,“ přidala se Evelína, která jako první pochopila, kam Jeroným míří.

„To ne, na únosy já nejsem,“ usmál se sir Martin.

„Myslela jsem to obrazně, samozřejmě,“ nedala se Evelína, „jako že to tu působí tak nostalgicky a přitom krásně zároveň.“

„Samozřejmě chápu, na co narážíte, slečno Evelíno,“ řekl sir Martin, „ve vzduchu visí otázka, jestli existuje nějaká paní Klenovcová nebo adeptka na tento titul, že?“

„Tak nějak,“ začervenala se Evelína.

„Neexistuje,“ připustil sir Martin, „nejsem bohužel příliš seznamovací typ a všechny mé dosavadní pokusy na tomto poli dopadly v těch lepších případech katastrofou.“

„Promiňte,“ ozval se James Blond, „tedy pokud vám nevadí o tom hovořit, mně přijdete jako atraktivní mladý muž s výtečným zázemím, v čem je podle vás největší potíže?“

„Já to zkrátka s děvčaty neumím,“ povzdychl si sir Martin, „nejdřív to byla Janička z Pokrouceného Újezdu, to je asi dvacet kilometrů odtud. Seznámil jsem se s ní, když se mi před jejich domem zlomila poloosa na kočáru a její otec mi to pomáhal opravovat. Janička nám nosila nářadí a vodu a mně se začala tak líbit, že jsem ji pozval k sobě na Klenovou. Sice přišla, ale už to víckrát nezopakovala. Vždycky, když jsem ji potom viděl, měla na práci něco důležitějšího. Potom Matyska, dcera kováře z Tlučenice, to samé, jedna návštěva, jedna procházka lesem a konec. Nebo Ditka z Vymleté Díry, ta tu byla studovat javory, párkrát jsme se prošli a pak jí přišly stromy zajímavější než já. A tak je to pořád dokola.“

Evelína vzala sira Martina za ruku: „Nebojte se, možná děláte něco špatně, ale to se dá spravit.“

„Vážně?“ podíval se na ni sir Martin.

„Určitě, víte co? Půjďme se teď spolu projít a vy mi ukážete, jak to děláte, ano?“ navrhla mu Evelína.

„Abych řekl pravdu, jsem poněkud zaskočený,“ zdráhal se sir Martin.

„Jen běžte,“ povzbudil ho James Blond, Evelína je dívka v nejlepších letech, a pokud vím, mladí muži se o ni zajímají neustále, takže budete s tou pravou osobou, která se vyzná.

Evelína vrhla na Jamese pohled, který říkal: Tohle ti prošlo jenom vzhledem k situaci!

V krbovém komínu se ozval hlasitý zvuk, jaký může vydávat jen něco, co se propadá úzkým prostorem a drhne o stěny. Chvilí nato do ohniště dopadl špinavý Miloš s Albertem zakousnutým do nohy a příšerně ječel. Jiskry a saze se rozprskly všude kolem.

„Miloši!“ zakřičel sir Martin napůl nepřítelně.

„Alberte!“ zakřičeli sborově James, Jeroným i Evelína.

Nesourodá dvojice člověk – mravenečník se tryskem vyřítla z místnosti zavřenými dveřmi a zanechala po sobě na podlaze černé stopy.

„Já ho prostě zabiju,“ řekl sir Martin k neviditelnému posluchači, „když ho zakopu dostatečně hluboko, nikdy ho přeci nemůžou najít!“

„To je pech, zrovna levá ruka,“ řekla první postava.

„Mohlo to být horší,“ uklidňovala ji druhá postava.

„Každopádně už nejsme jenom bez kontrabasu, ale i bez houslí,“ povzdechla si třetí.

„Kdo by to byl řekl, co? Mravenečník...“, nemohla se se situací stále ještě vyrovnat čtvrtá postava.

„Bude lepší, když se nejdřív opatrně podíváme kolem,“ navrhla pátá postava.

Stydlin zadržel Zdeničku v posledním okamžiku, těsně předtím, než vystoupila zpod stromů na louku. Uviděl totiž, jak na druhém konci proběhl nějaký divný muž celý od sazí překvapenou skupinkou postav od bláta a hned za ním se vyřítil stejně zřízený mravenečník s vyceněnými zuby. Zablácené postavy s sebou nesly různé hudební nástroje, a když mezi nimi probíhal mravenečník, jedna z nich – ta, co nesla housle, sebou leknutím cukla, na což mravenečník reagoval pohotovým a zřejmě instinktivním kousnutím dotyčného do ruky.

„V klášteře nám opat Kasandr vyprávěl o světě tady dole různé věci, ale o tomhle nikdy nemluvil,“ pošeptal Stydlín Zdeničce.

„Třeba je to nějaká místní tradice, něco jako vynášení smrti nebo tak něco,“ navrhla také šeptem Zdenička.

„Myslíš, jako že se lidi nechávají pokousat mravenečkama?“

„No, proč ne? Ty jsi nikdy neslyšel, jak se na svátek sestry Broskvové věší kočky na dveře do kšand? Nebo jak se skáče na laně z Překříženého mostu?“

„No, slyšel, ale tohle mně přijde už moc divný...“ váhal Stydlín.

„Chtěla bych se tam podívat...“ zasnila se Zdenička.

„Kam?“

„Do Mořičvílu. Je tam prý spousta obchodů, některé z nich mají i víc pater a můžeš se tam procházet po památkách. A mají tam muzeum!“

„Hmm, uvidíme, třeba bychom mohli,“ připustil Stydlín, „teď ale navrhuju připlížit se k tomu velkému domu a opatrně se podívat dovnitř, jestli tady třeba nemají ještě nějaký jiný pošahaný tradice. Navíc se začíná stmívat.“

Pokusná procházka sira Martina a Evelíny probíhala zpočátku značně rozpačitě. Dokud byli na dohled zámku, byl sir Martin vcelku hovorný a milý společník, ale jakmile vešli po upravené parkové cestě pod první javory, pomal umlkal, až ztichl úplně.

„Když mně to přijde celé takové zvláštní,“ přiznal, „ani se neznáme a najednou se tady procházíme, sami...“

„Tak mi ukažte, jak to obvykle děláte s jinými děvčaty,“ navrhla mu Evelína a její tvář byla nevinnost sama, a to i přesto, že se kolem nich snášela čím dál tím větší tma a na Evelínu nebylo skoro vidět. Někdo se dokáže tvářit nevinně i za kamennou zdí a vy to stejně poznáte.

„No, obvykle mluvím o hvězdách, nastudoval jsem něco o souhvězdích...“

„Výborně, tak to zkuste,“ povzbudila ho Evelína.

„Dobrá, takže... támhle to je souhvězdí Malého Lemura, tvoří ho celkem devět hvězd a je na něm zvláštní to, že když je všechny navzájem spojíte, vyjde vám pravidelný osmiúhelník, protnutý navíc čarami, z nichž každá prochází jedním z jeho vrcholů a zároveň i jeho středem...“

„Zajímavé,“ připustila Evelína. Tma už byla těsně před padnutím, dalo by se říci, že držela balanc z posledních sil.

„Vidíte? Je to způsobené tím, že se díváme právě z oblasti Vrcholů, kdybychom byli například v Abu-Babě, ten střed osmihranu by nebyl uprostřed, ale vychýlený o tři stupně doleva...“

„Aha.“

„Je to taková zajímavá astronomická anomálie. A to jsem vám ještě nepopsal, co se stane, když se nahoře ukáže zimní obloha...“

„Hmm...“

Tma padla. Nastal stav, kdy už skutečně nebylo vidět ani na krok, a to i přesto, že byla jasná obloha – clonily ji totiž všudypřítomné javory. Stalo se však něco zcela neočekávaného – podél celé cesty se v pravidelných intervalech, přibližně ve výšce tří metrů, rozžehla jasná světla.

„Už se mi rozsvítilo!“ zvolal sir Martin. „Vás to asi nudí, vidíte?“

Evelína, překvapená z nezvyklého úkazu, jen mlčky přikývla a rozhlížela se okouzleně kolem sebe.

„Toho si nevšímejte, dědečkův patent,“ poznamenal sir Martin.

„Vy tu máte pouliční lampy? Tedy spíš zahradní?“ zeptala se ho Evelína.

„Ano, je to celkem praktická věc, zvláště když se jdete projít takhle navečer.“

„Ale ony se rozsvítily úplně samy.“

„Jistě, není to nic složitějšího, rozvod oleje ve slabých trubkách, nádrž umístěná na střeše jižního křídla kvůli udržení hladiny a šikovní mechanismus, který zažehne jiskru o škrtačku.“

„Ale jako to pozná, že už je tma?“

„Aha, tohle, to byl trochu oříšek, dědeček to zapínal ručně, ale já si všimnul, že když padne tma, vyletí z naší věže sova. Tak jsem jí nastražil spouštěcí mechanismus do cesty, vždycky o něj zavadí. energii dodává pružina, ta se natahuje říčním proudem, který regulují malou hrází pár set metrů odtud... Nic, co by stálo za zmínku.“

„Au, to opravdu bolelo!“ zaklela první postava.

„Proč jsi tam skákal?“ zeptala se druhá postava.

„Leknul se, jak se rozsvítily ty lampy,“ vysvětlila jí třetí postava.

„Když se spadne šikovní, dá se o kámen i ruka rozříznout,“ řekla čtvrtá postava.

„Kytara v čudu,“ konstatovala pátá postava.

„Je to mnohem zajímavější než ty hvězdy, víte, kolikrát už jsem to slyšela?“

„Ne.“

„Mockrát! Kromě toho, že mě to vypráví každý druhý kluk, se kterým jdu večer na procházku, se to učí v páté třídě, abyste věděl.“

„Aha, tak to jsem právě nevěděl, já měl soukromého učitele,“ přiznal sir Martin.

„To je potom ale opravdu těžké! Musíte být něčím originální, ne povídat o něčem, co všichni znají,“ zastavila se Evelína uprostřed cesty, „myslíte, že je na světě hodně lidí, co vymysleli automatické rozsvícení pouličních lamp?“

„No, hrabě Eulián na to má úplně jiný fígl...“

„Pro Bedřicha,“ zvedla oči v sloup Evelína, „tak dobře, toho nebudeme počítat! Jste originální sám o sobě, proč do toho tahat hvězdy?“

„Vždyť je to romantické,“ ohradil se sir Martin.

„To jste někde četl, ne? Mně to přijde spíš ohrané,“ usadila ho Evelína.

„Tak mi poradte, co mám dělat?“

„Dámě musíte trochu lichotit, hodně ji zaujmout, ale hlavně jí připravit příjemný večer.“

„Ale jak?“ nechápal sir Martin.

„Tak třeba se dá začít květinami...“

„Ale to já zkusím!“ skočil Evelíně do řeči sir Martin, „Janičce jsem opatřil sto rudých růží a na druhé schůzce jsem jí daroval dokonce angreštoidík úlisný!“

„A napadlo vás, že jste ji tím možná uvedl do rozpaků?“ řekla Evelína.

„Ne,“ přiznal sir Martin, „proč?“

„Protože vám to nikdy nemohla oplatit, angreštoidík stojí spoustu peněz a ty růže taky!“

„Ale já mám peněz přeci dost!“

„Ale Janička určitě ne! Dostal jste ji do situace, kdy k vám cítila určitý dluh. No, nevádí, co ještě jste jí připravil?“

„Svezl jsem ji svým kočárem od Roye a Rollse, ukázal jí sbírku střešních tašek, pozval do divadla na Ostrově umění v Mořičvílu, navrhl společnou cestu do Benzindorfu a naplánoval prázdniny u Nedožirného moře,“ řekl pyšně sir Martin.

„A to jste všechno stihnul hned na první schůzce?“ nevěřila svým uším Evelína.

„Ano,“ kývl hlavou sir Martin.

„Aha.“

„Co myslíte tím aha?“

„To je, jako když jdete s Evrtem¹⁹ na čmeláka, víte?“

Sir Martin se na chvíli zamyslel.

„To jako že je toho moc najednou?“ řekl pak.

„Tak nějak,“ pokývala hlavou Evelína.

„Ale takhle to přeci funguje, ne? Zahrnete vyvolenou pozorností, romantikou, překvapením a tak?!“ byl zmatený sir Martin.

„Chlapi,“ povzdechla si Evelína, „nikdy vám to nedojde. To všechno je sice pravda, sire Martine, ale musíte odvažovat na lékárenských vahách, ne to brát lopatou na uhlí!“

„Je vám doufám jasné, že jenom s pištalou toho moc nenahrajeme?“ řekla první postava.

„Mě to vážně mrzí,“ řekla druhá postava.

„To byl poslední obvaz!“ upozornila ostatní třetí postava.

„Ale nástroj je v pořádku,“ povzbudila druhou postavu čtvrtá.

„Takže propříště, když někdo polezete po okapu, bacha na úchyty!“ řekla pátá postava.

U boha Bedřicha vládla napjatá atmosféra. U stolu se spoustou smažených brambůrků a malinové limonády seděl Bedřich, Lucipéro a Markétka a bedlivě sledovali dění v křišťálové kouli před sebou. „Napadlo tě někdy, že koule je pro tyhle příležitosti ten nejnemožnější tvar? Bolí z ní oči!“ vytknula Bedřichovi Markétka.

„Nech ho, on je tradicionalista,“ zachechtal se Lucipéro.

„Ne, vážně,“ nenechala se přerušit Markétka, „co to udělat třeba na zeď, dostatečnou velikost, ale hlavně do plochy.“

„Popravdě řečeno, už jsem to zkoušel, ale když pak někdo vstane z křesla, tak vrhá stíny a taky se mi nepodařilo dořešit zvuk,“ přiznal se Bedřich.

„Zvuk?“ podivil se Lucipéro. „Do každého rohu jeden, dopředu trochu dunění kvůli efektu a je to, ne?“

„Ale to víš, že jsem to zkoušel, ale praskaly mi skleničky,“ pokrčil rameny Bedřich.

„Koule,“ sklopil oči k podlaze Lucipéro.

Markétka se pozorně zadívala na křišťálovou kouli: „Vypadá to, že ani ty úchyty na okapy ti nevyšly, Lucíku, právě se na nich málem zabila ta parta muzikantů.“

Lucipéro se přesvědčil rychlým pohledem o situaci a pak sprostě zaklel.

„Kontroluj se, ano?“ ohradil se Bedřich.

„Promiň,“ řekl Lucipéro. „Nikdy by mě nenapadlo, že může nastat situace, kdy se na scéně objeví parta muzikantů a vyplácá mi všechny pasti, co jsem nastražil na ty dvě trdla z kláštera!“ rozčiloval se Lucipéro.

„Nikdy nevíš,“ usmála se Markétka.

„Ještě není konec, řekli jsme do neděle a teď je sobota večer!“ nedal se Lucipéro.

„To máš pravdu, ale už ti docházejí tahy,“ smála se dál Markétka.

„To vůbec nehraje roli, protože ty nejlepší si schovávám na konec. Markétko?“

„Ano?“

„Neříkej mi Lucíku, hernajs!“

¹⁹ Opět věc z prvního dílu. Evtův urychlovač, někdy domácí zvaný Evt je opravdu silná výbušnina schopná měnit krajinný ráz

V zámku Klenová uvnitř velkého sálu zatím plápolal v krbu oheň, živený velkými březovými kládami, a příjemně sálal a hřál. Společnost v klubových křeslech byla příjemně uvolněná a nad jejími hlavami se vznášel malý oblak voňavého dýmu z drahých abubabských doutníků. Stuart seděl nejbližší krbu a občas se zvedl, aby prohrábl ohniště nebo přiložil další kládu. Obě činnosti dělal s velkou grácií a profesionálními pohyby, takže nijak ostatní nerušil a – ač to bylo neuvěřitelné – nebyla na něm jediná saze nebo kousek popelu či třísky. O Stuartově minulosti toho mnoho nevěděl asi sám velitel Mataharis, ale jedno bylo jisté – pokud byste nechali Stuarta skládat hromadu uhlí a vybavili ho k tomu bílým žaketem a skleněnou lopatou, vrátil by vám na konci oboje ve stejném stavu jako na začátku, oblek dokonale čistý a lopatu nepoškrábanou.

James Blond hrál s Jeronýmem šachy a zdálo se, že jejich souboj je značně vyrovnaný, soudě podle toho, že mezi jednotlivými tahy obvykle utekla minimálně půlhodina. James Blond ve hře vynikal, jako ostatně ve většině lidských činností, zatímco Jeroným měl za sebou mnoho let v Mořičvílském šachovém spolku, kde sehrál tisíce partií proti těm nejlepším hráčům z města i cizích zemí. Několikrát se mu dokonce podařilo vyhrát turnaj lorda Karpíka, což bylo odjakživa všemi považováno za nejvyšší šachovou metu. James Blond nikdy žádný turnaj nevyhrál, a to především proto, že se žádného nikdy nezúčastnil. Mnoho různých sportovců v Mořičvílu si ani neuvědomovalo, jak je to pro ně dobře.

Evelína seděla naproti siru Martinovi a cosi mu kreslila na arch papíru, byla k tomu potřeba spousta různobarevných pastelky a náročná gestikulace. Sir Martin si dělal pečlivé poznámky do svého zápisníku v krokodýlí kůži a dalo by se říci, že se nestačil divit.

Vedle krbu ležel svázaný Miloš s roubíkem v ústech, který se pokoušel marně osvobodit, a Albert s výrazem absolutního trpitele. Když byli oba, Miloš i Albert, dopadeni trestnou výpravou ve složení James Blond, Stuart a Jeroným, byl nejprve pomocí několika chvatů zpacifikován Miloš a hned po něm přišla řada na Alberta. Ten sice pohotově vylezl na nejbližší javor a prskal, ale stačil jediný Jamesův pohled a poslušně zase slezl dolů. James mu připnul vodítko a pozvedl obočí. To zcela stačilo k tomu, aby Albert stáhnul sosák mezi přední nohy a dost komplikovaným způsobem za Jamesem doklopýtal zpátky do zámku. Tam si dobrovolně lehnul vedle krbu a snažil se tvářit nenápadně.

Večer příjemně plynul, dokud na nově osazené skleněné dveře někdo nezaklepal.

„Dobrý večer,“ pozdravila první postava, „nerad ruším, ale je nějaká šance, že tu máte lékárníčku?“ Stuart se tázavě podíval na sira Martina, který se okamžitě zvedl a šel návštěvě v ústrety.

„Jistě, samozřejmě, co se vám to stalo?“ zděsil se, když si zblízka zablácenou postavu prohlédl.

„Úplně nejdřív s námi ztroskotal vlak,“ objevila se ve dveřích hlava druhé postavy.

„Vy jste tu dva?“ byl překvapený sir Martin.

„To není tak přesné,“ vyšla ze tmy třetí postava.

„Je tam ještě někdo?“ zvolal sir Martin do tmy.

„Ehm, ještě já,“ ozvala se postava číslo čtyři. „A tuhle pětka,“ dodal.

Stuart ustoupil ode dveří, aby mohli nově příchozí projít dovnitř, a dokázal dokonce nezměnit výraz, když za sebou zanechávali blátivé stopy a barevné listí.

„Tudy, gentlemani,“ pokynul jim směrem, kde tušil koupelnu, „připravím vám nějaké suché oblečení.“ Jednou ze Stuartových předností byla schopnost rychle se zorientovat v každé situaci. Zámek Klenová mu prostě pasoval.

„Promiňte,“ zastavil sir Martin poslední ze zablácených postav, „jen jednu otázku, když dovolíte. Proč máte ty škrabošky?“

„Nerada bych se mýlila,“ řekla Evelína, která se objevila za sirem Martinem, „ale právě vás navštívila skupina Pindrušoidi.“

Zdenička se podívala pod sebe na Stydlína: „Stejně nechápu, proč nemůžeme normálně zaklepat a zeptat se, jestli nás nechají přespát.“

„Protože jsme viděli, co dělali před domem s tím mravenečnickem,“ odpověděl jí Stydlín, „lez a nezdržuj, než nás někdo uvidí.“

„Já lezu, ale nevím proč. Měli jsme to alespoň zkusit!“

„To máš možná pravdu, ale teď lez.“

„Proč to musíme vždycky dělat podle tebe?“

„Neděláme to vždycky podle mě.“

„Ale děláme. Nahoře v kláštřech taky, mně by se líbilo, kdyby to jednou bylo podle mě.²⁰“

„Dobře,“ rezignoval Stydlín, „tak se spustíme dolů a zkusíme zaklepat.“

„Horkou vodu už jsem potřeboval,“ řekla první postava.

„Všimli jste si toho mýdla? Voní po angreštu a šeríku,“ byla nadšená druhá postava.

„Jako Jenifer,“ řekla třetí postava.

Chvíli bylo ticho.

„Ale no tak, pánové,“ řekla pak čtvrtá postava, „vždyť jsme tam byli naposledy všichni najednou, to už jste zapomněli?“

„Opařil jsem si ruku, takže už nemáme ani tu píšťalu,“ řekla pátá postava.

Když se Pindrušoidi vrátili z koupelny do haly s krbem, vypadali jako zcela noví lidé. Tedy, noví lidé ve škraboškách. Stuart jim poskytl první pomoc a zručně každému z nich ošetřil poraněnou ruku, takže každá postava kromě černé škrabošky vynikala ještě sněhově bílým obvazem nebo sádrou.

„Takže vy jste opravdu ti slavní Pindrušoidi?“ ujistil se sir Martin, když návštěvníkům naléval vybalancovanou whisky.

„Už to tak vypadá,“ přisvědčila první postava.

„Asi nám nebudete chtít prozradit, kdo opravdu jste, vidíte?“ zkusila to Evelína.

„Bohužel,“ řekla omluvně druhá postava.

„Jak vám tedy máme říkat?“ zajímalo sira Martina.

„Mně například třetí postava,“ řekla třetí postava.

„Aha. No, když myslíte,“ usmála se Evelína. „Zítra jste asi měli hrát na festivalu, že?“

„Tak, tak,“ souhlasila čtvrtá postava, takže se drobký z jejích úst rozprskly na většinu přítomných.

„Omluvte ho,“ usmála se pátá postava, „už nejedl pět hodin, musí se cítit strašně.“

„Hmpfff,“ snažil se zapojit do hovoru Miloš, ale Albert se mu zakousl do nohy.

„HMPFFF!!!!“

„Kdo to je?“ zajímalo první postavu.

„Těžko říct,“ přiznal sir Martin, „zdědil jsem ho spolu se zámkem.“

„A to se ho nemůžete prostě zbavit? Propustit ho?“

„Nemůžu, má to ve smlouvě.“

„To bych se na to podíval,“ řekla třetí postava, „nikomu neříkejte, že to víte, ale já jsem shodou okolností právník.“

„Vážně? To bych moc rád,“ ožil sir Martin, „ale jak vám to můžu oplatit? Řekl bych, že vystupovat na festivalu už asi nebudete...“

²⁰ *Takhle to vždycky začíná a pak to končí stesky nad pivem s kamarády v hospodě.*

„To nebudeme,“ povzdechla si pátá postava, „bývali jsme kluci samá ruka, samá noha, ale teď už jsme jen samá noha, ruce máme vesměs zlámané.“

Evelína se zamyslela a potom nesměle řekla: „Měla bych jeden nápad, díky kterému diváci nepřijdou o Pindrušoidy a Pindrušoidi nepřijdou o svoji reputaci.“

„Vážně? Tak sem s ním!“

Kapitola šestá

(Ve které se naši hrdinové ocitnou na hudebním festivalu Vrcholy a výrazným způsobem zasáhnou do jeho průběhu, i když každý po svém.)

Kočár sira Martina, jak už bylo řečeno, byl původně výrobkem rodinné firmy pánů Roye a Rollse, ale díky neustálým inovacím, které na něm sir Martin prováděl, šlo vlastně o zcela jiný vůz. Předně měl už zcela jinou kapotáž, z té původní se zachovala jen přední maska se zlatou soškou tančícího nahého muže a tvar zadních luceren. Výrazných změn doznal také podvozek, na kterém sir Martin pracoval v kooperaci s hrabětem Euliánem Stokerem a který byl vybavený všemi možnými systémy, zaručujícími co nejpohodlnější cestování pasažérům uvnitř. Například hydraulický systém pro tlumení otřesů způsoboval, že občasní cestující se pokusili za jízdy vystoupit, protože měli dojem, že kočár stojí na místě. Sir Martin proto zabudoval do dvířek automatickou západku, která se zasouvala, jakmile kočár dosáhl rychlosti větší, než pět kilometrů v hodině. Nebo hudba. Na jedné ose bylo ozubené kolečko, které přenášelo energii pomocí řemenice do krabice za kočárem, kde poháněla válec plný kovových výstupků. Kovové výstupky při otáčení vždy zavadili o kovový plíšek, takže vznikl tón. Mnoho tónů dohromady, to už byla melodie a tu dovnitř odhlučněného interiéru kočáru přenášely kovové trubky, takže cestující měli dokonalý komfort. Sir Martin šel ještě dál a opatřil celé zařízení systémem na výměnu hracích válečků, stačilo zatáhnout za příslušnou páčku.

Pro kočího byla zase k dispozici celá řada různých ciferníků, které ho informovaly o stavu příslušné měřené veličiny. Největší ciferník ukazoval, jak rychle se kočár pohybuje, menší informoval o tom, nakolik jsou namáhané pružiny závěsů kol, další ukazoval čas, jiný zase světové strany. Sedačka byla vyhřívaná, stejně jako vnitřek vozu. Jednalo se o nejnáročnější systém v celém vozidle a jeho vymýšlení a konstrukce daly siru Martinovi nejvíc práce. Přimo pod sedačkou kočího byl umístěn malý celohliníkový kotec a do něj sir Martin vkládal samce jezevce nasíravého²¹, který dokázal spolehlivě vytopit celý kočár, a ještě zbývalo na odmlžování zadních pozičních světel.

Na kozlíku seděli sir Martin a Stuart, a zatímco se čtyři černí koně hnali s větrem o závod po klikaté cestě stále výš a výš údolími pohoří Vrcholy, zasněženě debatovali o technické stránce vozu. Vyjeli za úsvitu, když nad krajinou ještě vládla mlha, ale teď, po hodině jízdy, když už byli o několik set metrů výš, vládlo příjemné podzimní počasí plné slunce a osvěžujícího větříku.

²¹ Jezevec nasíravý (*bohouscheck vulgaris cholericus*) je zvláštní poddruh jezevce obecného. Většinu času tráví konzumováním potravy, kterou v jeho případě tvoří téměř cokoliv od borových šišek po malé hlodavce. Z toho důvodu neobyčejně tloustne a nabývá na objevu, a to přímo závratnou rychlostí. Svoji hmotnost pak shazuje zcela unikátním způsobem – přeměnou na energii a jejím vyzářením. Startovním impulsem k tomuto procesu je výhradně setkání se samcem stejného druhu, které jezevce nasíravého přivede k různým stupňům rozčilení, jež vrcholí hysterickým záchvatem. Po celou tuto dobu přeměňuje jeho organismus poháněný vztekem tukovou hmotu na čistou energii a tu pak jezevec vyzáruje celým svým tělem do okolí. Jezevec nasíravý je bohužel velmi vzácný živočišný druh, který se vyskytuje jen v jedné jediné nedostupné části vrcholů a jeho chov v zajetí vyžaduje velké zkušenosti. V případě sira Martina se jednalo nejvíce o náhodu – získal jezevce jako dárek od hraběte Euliána Stokera. Možná si pokládáte otázku, jak se možné jednoho jezevce nasíravého rozzlobit, když nemáte k dispozici druhého. Jednoduše. V tomto případě bohatě stačí přítomnost Miloše.

Uvnitř oproti tomu byla teplota stále na stejném, příjemném bodu a téměř dokonalé ticho. James Blond diskutoval s Jeronýmem o jakémsi problému ohledně blížících se městských voleb, zatímco Evelína se vyptávala Zdeničky a Stydlína na život v klášteře.

Za jedním skalním záhybem stál uprostřed kamenného mostu člověk v oranžové vestě a dřevěné helmě. Sir Martin zastavil vůz.

„Přejete si?“ zeptal se muže s helmou.

„Vjíždíte na placený úsek cesty, připravte si prosím dva zlaťáky,“ řekl muž.

„Placený úsek? A odkdy?“ podivil se sir Martin.

„Není to moc dlouho, počítám tak od teď,“ řekl muž a vytáhnul zpoza zad samostříl.

„Vy jste lupič?“ nechápal sir Martin.

„Tak to pozor,“ ohradil se muž, „tohle oslovení nepoužívejte! Jsem podnikatel. Pronajal jsem si tenhle most a teď vybírám mýto. Je to legální a plně uznatelný podnikatelský záměr!“

„Promiňte, pane,“ ozval se Stuart, „je možné, že jste byl dřív lupičem dole v Temném hvozdu?“

„Já?“ podivil se muž s helmou.

„Ano, vy,“ trval Stuart na svém.

„No, podle toho, čemu říkáte lupič,“ zkusil manévrovat.

„Já tomu moc nerozumím,“ vložil se zpět do rozhovoru sir Martin, „ale pod pojmem lupič si představím někoho, kdo okrádá lidi. Víte, jak to myslím – míříte na ně zbraní a chcete peníze za to, že ji nepoužijete.“

„Jo takhle,“ ulehčeně se zasmál muž, „tak to bohužel ano. Ale už jsem toho dávno nechal! Jeden přítel mi poradil, že tohle řemeslo se dá dělat mnohem elegantněji a hlavně legálně.“

„Doktor Quivido, nemýlím-li se,“ řekl Stuart.

„Tak vy ho znáte?“ byl překvapený muž.

„Dá se to tak říct,“ připustil Stuart.

„A jak se má? Už jsem ho dlouho neviděl?“ projevoval upřímný zájem muž lupič/podnikatel.

„Myslím, že se mu daří dobře,“ řekl Stuart, „takže vy teď podnikáte?“

„No ano! Jak říkám, pronajal jsem si tenhle most a vybírám na něm mýto. Moc to ale nenese, většina lidí jezdí vlakem.“

„Permanentky,“ řekl Stuart.

„Prosím?“

„Zavedte permanentky, to pomůže.“

„Tak to je dobře, ale co to je?“ nechápal lupič.

„Něco jako předplatné, prodáte lidem průjezd přes váš most dopředu, třeba na dvacet jízd,“ vysvětlil Stuart.

„A to zabere?“

„Jistě.“

„Proč by si lidi kupovali mýto dopředu?“

„Protože jim dáte slevu. Například jednadvacátou jízdou zdarma. Stále se vám to vyplatí. Proč by někdo jezdil vlakem, když má předplacený most,“ rozvíjel myšlenku Stuart.

„Aha,“ zablýsklo se v očích lupičovi, „takže mi sem vlastně začnou proudit lidi!“

„Teď jste uhodil hřebíček na hlavičku!“ povzbudil ho Stuart.

„Vidíte? Já totiž umím ocenit nový nápad, abyste věděl. Kdybych to neuměl, tak ještě teď okrádám pocestné v Temném hvozdu. A poslyšte, vy si tu pertamen... nemapern... prostě to předplatné koupíte?“

„Proč ne, když tam bude ta jedna jízda zdarma...“

„Bude, proč by nebyla? Takže to dělá, počkejte chvíli... Celkem čtyřicet zlaťáků.“

„Je v tom započtená daň?“ zeptal se sir Martin, který se naladil na stejnou vlnu jako Stuart.

„Prosím?“

„Daň, jestli už jste do toho započítal daň?“ zopakoval svoji otázku sir Martin.

„Jak se to dělá?“ nechápal Lupič.

„Jednoduše, stanovte si cenu bez daně a tu pak přičtete. Přeci ji nebudete platit vy, mnohem lepší je nechat ji zaplatit klienta. Proto se k ceně přičítá.“

„Aha. To mě nenapadlo, že by to za mě mohl zaplatit někdo jiný...“

„Běžná praxe, příteli²².“

„Ale to bude asi dost složité vypočítat, nemyslíte?“

„No, úplně jednoduché to není,“ připustil Stuart, „ale v zásadě stačí vzít v potaz platné úrokové sazby pro služby mimo město, to je teď tuším 12,8 %, zakalkulovat plánovaný zisk nebo případné ztráty, odečíst daňový základ a amortizaci vybavení, pak to rozpočítat na jednotlivý přejezd a hmotnost vozidla – to najdete v tabulkách, a je to,“ vyjmenoval Stuart.

„Ale to tady budu do večera, než to spočítám,“ zděsil se lupič.

„To je pravděpodobné, my bohužel tolik času nemáme,“ zachmuřil se Stuart, „ale víte co? My si teď vybereme tu jednu jízdu zdarma, a až pojedeme zpátky, vy už tu cenu budete dávno vědět. Co vy na to?“

„No, zní to logicky,“ řekl zcela zmatený lupič.

„Jestli chcete, můžeme vám přivést ty tabulky...,“ navrhnul Stuart.

„To byste pro mě vážně udělali? To byste byli moc hodní...,“ byl lupič skoro dojatý.

„Ovšem za předpokladu, že nám na to dáte peníze,“ řekl sir Martin.

„No, to je samozřejmé, kolik tak asi potřebujete?“

„Počkejte chvíli...,“ počítal v duchu Stuart, „daňové tabulky stojí okolo pěti zlatáků, k tomu musíme připočítat dvacet grošů za kilometr dopravy, příplatek za opatrování, pojistku proti lupičům a samozřejmě daň. Odhaduji to tak na sto zlatých.“

„Tolik?“

„Berte to jako investici, můžete si to potom odečíst z daní,“ chlácholil ho Stuart.

„No, když myslíte,“ zašmátral lupič v koženém váčku u svého pasu, „ale mám tu jenom dva padesátizlaťáky, nevadí vám to?“

„Ale vůbec ne,“ mávl rukou Stuart, zatímco sir Martin se nahnul k lupiči a peníze převzal.

„Dobrá, mockrát děkuju a přeju šťastnou cestu,“ řekl lupič a ustoupil stranou. Sir Martin prásknul do koní a kočár se znovu rozjel.

„Jak jste tohle dokázal?“ zeptal se Stuarda, když byl lupič bezpečně z dohledu.

„Škola doktora Quivida, on dokáže s lidmi neuvěřitelné věci.“

O dvě hodiny později, když se na most dokodrcal další kočár, stál lupič uprostřed cesty daleko sebevědoměji.

„Co je?“ štěknul na něj kočí ve fialových teplákách a brčálově zeleném saku, se známkami krátkého, ale tuhého boje po celém těle.

„No dovolte?!“ ohradil se lupič, „já si vyprošuju takové jednání!! Vjíždíte na placený úsek silnice, připravte si prosím čtyřicet zlatáků plus daň a různé odpočty.“

Z kočáru se mihla hnědozravá skvrna a skočila na lupiče. Když se muž probral, kočár byl dávno pryč a on sám ležel uprostřed cesty s roztrhaným oblečením a mnoha šrámy na obličejí. Matně si vzpomínal, že mu několik postav ve škraboškách šacovalo tlumok.

²² Když vás někdo začne oslovovat příteli a v hlase se mu objeví přehnaná bodrost, můžete se vsadit, že se vám chystá provést něco hodně ošklivého.

Horské město Potopený Kostelec se zjevilo znenadání. V jednu chvíli kočár projížděl horskou stezkou vytesanou do skal a ve chvíli další už sjížděl serpentinami dolů do údolí a našim cestovatelům se naskytl krásný pohled z výšky na množství červených střech a udržovaných zahrádek. Kousek za městem bylo vidět spoustu různobarevných hemžících se teček – účastníky festivalu Vrchoły. Festival měl dlouholetou tradici a přinášel městské pokladně Potopeného Kostelce nemalý příjem, takže byl městem podporován ze všech sil. Lidé sem jezdili rádi. Za málo peněz jste tu mohli slyšet spoustu muziky, nadýchat se čerstvého vzduchu, nakoupit suvenýry a ještě se celou dobu kochat výhledem na horské velikány všude okolo.

Silnice v blízkém okolí města byla nově opravená a bylo na první pohled znát, že město do svých komunikací investuje nemalé prostředky. Ať už se jednalo o serpentina, kterými sjížděl kočár sira Martina nebo o železniční trať do Benzindorfu, která městečkem vedla. Nádražní budova měla čistou novou omítku, na oknech truhlíky s květinami a uniformy drážních zaměstnanců byly čisté a nažehlené. Vedlejší kolej dokonce vedla do depa, kde parkovaly dvě krásné lokomotivy, a dalších několik se tu právě stavělo. Kousek od tunelu, kterým do údolí vjížděly vlaky z Mořičvílu, probíhaly stavební práce na dvojici širších tunelů určených pro meziměstskou dálkovou silnici D1, budovanou s nemalými finančními náklady nově vzniklou mořičvílsko-benzindorfskou společností²³.

Fígl, díky kterému město tak nebývale prosperovalo, byl vcelku jednoduchý. Radnice vyčlenila velké pozemky kousek za městem a prodala je zájemcům za symbolický jeden zlaťák, jen s několika základními podmínkami. Nový majitel lukrativního pozemku se například musel zavázat, že do dvou let od podpisu smlouvy postaví na vlastní náklady továrničku a přihlásí ji právě a jedině v Potopeném Kostelci. A bude tu samozřejmě platit daně, nebude dělat hluk a zápach a jednou za půl roku věnuje předem dohodnutou sumu na obecně prospěšnou věc. A samozřejmě tu zůstane alespoň dvacet let. Nic víc, nic míň.

A zájemci se jen hrnuli. Když se na to podíváte čistě logicky, měli k tomu mnoho důvodů. Mohli dostat velký pozemek v krásné krajině za jeden zlaťák. Pozemek byl v blízkosti železniční tratě, takže mohli snadno expedovat výrobky k prodejcům a snadno dovážet suroviny z hor. Obojí bylo navíc relativně stejně daleko. Budovala se tu dálková silnice do Benzindorfu. Kanalizaci postavilo město. Všude okolo byla spousta potoků, které mohly roztáčet kola a pohánět stroje. Místní lidé byli rádi, že mají zaměstnání, a dokonce do města začali dojíždět i obyvatelé okolních městeček. Zjednodušeně – dalo se tu vyrábět levně a rychle. Kdo by to nebral?

Systém fungoval necelý rok a půl a přinášel první výsledky, jak bylo ostatně všude okolo vidět. Za městem bylo dosud jedenáct továrniček a pan Kefír dokončoval v jejich blízkosti velký obchodní dům, už chyběly jen štukové ozdoby vikýřů a parkoviště kočárů se stáním pro ně za budovou. Za nádražím vznikla dílna na stavbu lokomotiv, protože i železniční doprava zažívala neobyčejný rozvoj. Mělo to samozřejmě i svoji druhou stránku – ceny rostly. Když byl Potopený Kostelec před pár lety jen obyčejné vysokohorské městečko, mohli jste se tu usadit prakticky bez peněz, stačilo vám, když jste byli pracovití a nevyvolávali konflikty. Za nějakou dobu jste si zašli do lesa, pokáceli nějaké ty stromy a postavili si boudu. Za delší čas, pokud se vám dařilo, jste postavili dům. Když jste byli hodně šikovní, mohli jste si pořídit dům na hlavní (a jediné) třídě.

Možností co dělat bylo několik – mohli jste lovit zvěř a prodávat maso a kožešiny. Mohli jste něco pěstovat a prodávat plody. Zvláště dobře se tu dařilo jablkům a červené řepě. Nebo jste se mohli nechat najmout do jednoho z dolů v okolí, když vám nevadilo, že váš šéf vám sahá do pasu, nosí fousy až na zem a má sklony zpívat neustále dokola odrhovačky, ve kterých se alespoň jednou vyskytuje haj-hou. Nebo jste si mohli otevřít krámk. Nebo lovit ryby. Nebo farmařit. Možností byla spousta. To

²³ Černý a Schwarz

se teď změnilo. Půdu už vám nikdo nedal, protože tu fungoval *územní plán*. Mohli jste si ji jediné koupit v jedné z *obytných zón*. Na lov všeho druhu jste potřebovali *licenci*. Když jste chtěli jít do hospody, většinou jste narazili na *restauraci* a bylo třeba mít *rezervaci*. Na ulicích bylo bezpečno, protože tu byl *městští strážníci*, díky nimž už jste nemohli nechat svého koně nebo vůz stát jen tak někde, jinak vám dali *pokutu*. Taky tu byly *banky*, v nejhonosnějších budovách, a ty vám mohly poskytnout *úvěr*, který jste pak museli splácet i s *úrok*y. Namísto hokynářství a podobných malých krámků se tu začaly objevovat výlohy známých značek z Mořičvílu, Benzindorfu i Abu-Baby²⁴. Potrubí teď bylo volně a levně dostupné, dokonce tu postavili knihovnu a *informační centrum*. V zimě se tu dalo skvěle odreagovat na *sáňkové dráze*, takže sem jezdila spousta turistů a ti potřebovali někde bydlet. Vzniklo hodně *penziónů a hotelů*. Ceny stouply, nabídka zboží a služeb se nevídaně rozšířila. Dřív se lidé v Ponořeném Kostelci všichni znali a scházeli se každý pátek v hostinci U Balouna na tancovačce. Dnes už byla starousedlíků výrazná menšina a hostinský Baloun svůj podnik zavřel a odstěhoval se výš do hor. Někdy je pokrok hodně sporný výraz.

„Jsou dvě hodiny,“ řekla Evelína Stuartovi, když zastavili na jednom z odpočívadel nad městem, „Pindrušoidi mají hrát až večer, ještě stihneme prohlédnout si město.“

„Abych řekl pravdu, minule to tu vypadalo úplně jinak,“ posteskl si Jeroným.

„Jak jinak?“ zajímalo Evelínu.

„Bylo tady o dost míň domů a támhle bývala louka. Teď se tam staví ostošest,“ ukázal Jeroným na skupinu továren.

„Pokrok nezastavíš,“ povzdech si James Blond.

„Taky je tady o dost víc lidí než minule,“ upozornil Jeroným.

„Hudba překonává hranice,“ řekla Evelína.

„Kdepak hudba,“ namítl Jeroným, „železnice. Ještě nedávno tahali vagóny koně a lístek stál spoustu peněz. Málokdo si ho koupil, jen aby se podíval na nějakou skupinu s kontrabasem. Jezdili sem jenom skalní fanoušci. Dnes je lístek na vlak o dost levnější, takže už sem jezdí všichni.“

„Zase bude lepší atmosféra, nemyslíš?“ snažila se ho potěšit Evelína.

„To si právě nejsem tak jistý,“ zamumlal Jeroným spíš pro sebe.

Po silnici klem nic projel nákladní vůz plný žulových kostek a směřoval dál směrem dolů do města.

„To byla kukaččí žula,“ ukázal za vozem James Blond, „jedna kostka vyjde na malé jmění.“

„No a?“ nechápal Jeroným

„Chci jen potvrdit tvoji teorii, že se tohle místo změnilo. Než jsme vyjeli, našel jsem si o Ponořeném Kostelci nějaké informace. Všechny encyklopedie se shodují v tom, že je to malebné malé horské městečko, kde hlavním příjmem jeho obyvatel je rybolov a pěstování jablek. Ty kostky svědčí o opaku.“

„Třeba to byl jen dodavatel a vezl je na nádraží,“ namítla Evelína, „tam je naloží a pošle nějakému boháči do města. Třeba tátovi,“ ušklíbla se.

„Dovoluji si nesouhlasit,“ řekl Stuart, který přerušil na kozlíku srdečný rozhovor se sirem Martinem a došel ke skupince, „pokud se podíváte pod nohy, zjistíte, že tady z těch kostek budují místní cesty.“

Festival Vrcholy. Setkání muzikantů z širokého dalekého okolí s padesátiletou tradicí. Hrály se tu všechny známé styly a druhy hudby, ze začátku dokonce zadarmo. Kdo šel kolem, zastavil se a poslouchal, a když už ho to nebavilo, šel zase dál. Muzikanti podobným systémem přicházeli a odcházeli. Jako všechno na světě i festival se časem začal vyvíjet a formovat. Jednoho roku se

²⁴ Mezi kterými nesměl chybět pan Kefír, Gerhartův pivovar, kočáry Roy & Rolls a mnoho dalších. Některé ze společností ani neočekávaly, že jim otevření nové pobočky nějak výrazně zvedne zisky, ale chtěly „být u toho“.

dopředu objevil program, kde bylo alespoň zhruba napsáno, kdo a v jakém pořadí vystoupí. Další rok někdo postavil dřevěné pódium, obehnal ho plotem a začal vybírat symbolické vstupné. Pak někoho napadlo muzikanty hodnotit, a tak vznikla soutěž o Ponořenou řepu. Jednou si za branou postavil místní hostinský stánek s buřty a pivem. A tak dál, až dospěl festival do dnešní podoby.

Vstupenka na oba dva dny stála pět zlaťáků, což už bylo na hranici únosnosti. Stánků bylo kolem pódia skoro víc než účinkujících. O festivalu se psalo až v Mořičvílu. Přibyla pěvecká soutěž Ponořený Kostelec hledá šoumena, do které se mohl přihlásit každý bez ohledu na to, jestli zpívat uměl, nebo ne. Po skončení festivalu jste si mohli koupit sborník, ve kterém byla většina písní včetně notových záznamů. S vítězem udělali rozhovor Mořičvílské listy. Změn bylo hodně.

Co se naštěstí změnit ještě nestačilo, byla atmosféra. I přesto, že pod pódium teď bylo skoro desetkrát víc lidí než v prvních ročnících, i přesto, že bylo drahé vstupné, pivo a buřty, i přesto, že jste potkali spoustu lidí, které hudba nezajímala, ale chtěli být viděni. Atmosféra nějakým zázrakem zůstávala. Z festivalu jste se vrátili domů okouzlení a plní not. Někdy vám padaly ven i ušima. Jeroným, veterán festivalu, o něm poslední dobou přemýšlel jako o slečně, která přišla pozvolna do let a měla by se zamyslet nad svým šatníkem.

Do informačního centra vstoupil jako první sir Martin, následovaný Evelínou. James Blond s Jeronýmem a Stuartem se vydali na prohlídku města, se zvláštním důrazem na tradiční vysokohorské hospůdky s jablečným pivem. Hned u prosklených dveří byl na vyřezávané dřevěné desce namalovaný rozesmátý dědeček a bublina u jeho úst oznamovala světu, že personál informačního centra je schopný komunikovat v sedmi jazycích.

„Dobrý den, vítejte v Ponořeném Kostelci,“ pozdravila je usměvavá dívenka v tradičním místním kroji a cedulkou se jménem Veruna, „přijeli jste se podívat na festival, hodláte se tu usadit nebo byste tu rádi otevřeli nějaký podnik?“

„Ehm, za a,“ řekl Jeroným.

„Prosím?“ byla dívenka Veruna zmatená.

„Přijeli jsme se podívat na festival,“ povzdychl si Jeroným. Nikdy se vnitřně nesmířil s tím, že u většiny dívek je jejich krása v nepřímé úměře k jejich inteligenci. Tahle byla evidentně přímo nebesky krásná.

„V tom případě vám můžu nabídnout zakoupení vstupenky buď jen na dnešní den, nebo na oba dva dny s výraznou slevou. Dále pak návštěvnickou kartu, se kterou se můžete podívat do všech místních muzeí a atrakcí za poloviční cenu.“

„Atrakcí?“ podivila se Evelína.

„Ano, máme tady muzeum parních lokomotiv, expozici z dobývání železa, krytý bazén s ohřívanou vodou, divadlo na hlavní třídě, dětský koutek se stavebnicí Hango, naučnou stezku po okolí města se třiceti naučnými tabulemi, hůlkejšové hřiště, ale to teď samozřejmě není zamrzlé, sáňkovou dráhu, teď bohužel bez sněhu, a školu hry na hudební nástroje,“ vychrlila ze sebe bez jediného přeházení Veruna.

„Vy tu máte muzeum parních lokomotiv?“ podivil se zcela upřímně Jeroným.

„Ano,“ kývla rozjařeně Veruna.

„Ale vždyť lokomotiva byla objevena teprve nedávno, jak už může existovat muzeum? A ví o tom pan Kuštil?“

„To nevím, pane, já tady jen pracuju.“

„Aha. Takže o tomhle informaci nemáte.“

„To nemám,“ souhlasila Veruna a nepřestávala se profesionálně usmívat. Jeroným měl dojem, že odpoledne si děvče musí úsměv sundávat hasákem.

„Aha. No, my bychom potřebovali vědět, kdo festival organizuje, a pak se s ním setkat,“ řekla Evelína.

„To já nevím, madam.“

„Samozřejmě, vy tu jen pracujete, vidíte?“ neodpustil si Jeroným.

„Ano,“ měla radost Veruna.

„Tak jinak,“ nevzdávala to Evelína, „máte o festivalu alespoň nějaké informace? Třeba kdo vám sem přinesl ty letáčky, co leží tady na stole a je na nich napsáno FESTIVAL – PODROBNÉ INFORMACE?“

„To nevím, slečno, ráno už tu byly,“ zářila Veruna.

„Četla jste je?“

„Ne, slečno, proč?“

„Opravte mě, jestli se pletu,“ nevydržel to Jeroným, „ale třeba proto, abyste nám mohla o festivalu podat informace?“

„Informace jsou v tom letáčku, pane,“ nedala se zviklat Veruna.

Jeroným se odvrátil a počítal do deseti.

„A můžeme si jeden ten letáček vzít?“ zeptala se Evelína.

„Jistě, od toho tady jsme, abychom vám poskytovali jen ty nejlepší a nejucelenější služby,“ odpověděla jí mile Veruna.

„Tři...,“ byl slyšet Jeroným.

„Dobrá, a co kdybyste ten letáček otevřela, podívala se dovnitř a našla nám, kdo festival pořádá?“ navrhnula Evelína.

„Lituji, slečno, ale letáčky jsou určeny pouze klientům.“

„Dobrá. Kolik stojí jeden letáček?“

„Nic, je úplně zadarmo, slečno, poskytujeme klientům jen ty...,“ začala Veruna,

„Já vím, jen ty nejlepší a nejucelenější služby. Co děláte s letáčky, které vám po festivalu zbudou?“

„Vyhazujeme je, slečno, za naší informační kanceláří je takový košík. Z něj si pak může každý vzít, co chce.“

„Skvěle, A zbývají vám letáčky?“

„Za posledních pět let ano, slečno,“ připustila Veruna.

„Takže letáčeků je dost, jsou zadarmo...,“ shrnula informace Evelína.

„Ano, slečno,“ souhlasila Veruna.

„Takže, kdybyste, čistě teoreticky, nevnímejte to jako nátlak, nahlédla do jednoho z těch letáčeků, po očku se podívala, co se v něm píše, a pak si to pamatovala, nic by se nestalo, vidíte?“

„To by bylo vážné porušení mé pracovní smlouvy, slečno.“

„Čtrnáct...,“ Jeroným zjistil, že počítání do deseti je málo.

„Vy máte ve smlouvě, že nesmíte číst letáčky, které nabízíte?“ nevěřila svým uším Evelína.

„To ne, slečno, jenom nesmím používat zboží, které je určené pro klienty.“

„A co se do toho letáčeků podívat soukromě, po pracovní době? Jako jeden z turistů?“

„To by jistě šlo, slečno, ale to už je právě po pracovní době a já jdu domů.“

Na tomto místě opět použijeme osvědčený vypravěčský postup, známý především z akčních filmů.

Skleněná výplň dveří informačního centra se s třeskotem a cinkotem rozletěla na tisíc malých kousíčků a vzduchem proletěla na ulici překvapená Veruna. Naštěstí dopadla na pěstěný trávník před informačním centrem, takže kromě psychického otřesu neutrpěla žádnou výraznější újmu. Hned za ní se pokusila dveřmi dostat ven rozrušená Evelína se štůskem letáčeků v jedné a ulomenou násadou od smetáku v druhé ruce. Na poslední chvíli ji zadržel Jeroným, a to ještě s vynaložením všech svých sil, které nebyly nikterak malé²⁵. Evelína vydávala neartikulované zvuky a kopala kolem sebe tak mocně,

²⁵ Když každou chvíli visíte někde na okapu nebo na římse, docela vás to zocelí.

že než přiběhli místní strážníci a zatknuli ji i Jeronýma, stačila zdemolovat větší část zařízení v kanceláři.

Miloš seděl na kozlíku druhého kočáru sira Martina a neustále si pro sebe něco blábolil. Vedle něj seděl Albert a bedlivě ho pozoroval. Dostal od Jamese Blonda zcela přesné instrukce ohledně toho, kdyby se Miloš pokus nějakým nedopatřením nedovést skupinu Pindrušoidi do Ponořeného Kostelce nebo kdyby se pokusil cestou dělat něco jiného než kočírovat.

Uvnitř kočáru, který zdaleka nedisponoval takovým komfortem jako první kočár sira Martina, se natřásalo pět postav, tentokrát bez škrabošek.

„Myslíte, že to dokážou?“ zeptala se první postava.

„Vypadali na to, že ano,“ připustila druhá postava.

„Jen aby jim to lidi zbaštili,“ měla obavu třetí.

„Bez starosti, jak máš škrabošku, můžeš pod ní bejt kdokoliv,“ chlácholila čtvrtá postava.

„Všimli jste si, že ten náš kočí je úplnej debil?“ zeptala se pátá postava.

Soudní dvůr v Ponořeném Kostelci byl rychlý a výkonný. Už hodinu po zatčení Evelíny a Jeronýma byla svolána porota a přiveden soudce. Ten se bleskurychle seznámil se situací a začal soud. Dostavila se též Veruna s pomstychtivým výrazem a plný sál místních obyvatel, pro které bylo soudní přelíčení evidentně zdrojem tradiční zábavy.

„Dobrá,“ pravil ctihodný soudce Dagmar Štýs²⁶, „začneme.“

Sálem se ozvalo tiché zachechtání.

„Vincente Vopato, já tě varuju!“ zahřměl soudce do sálu. Vincent Vopata, původce polohlasného smíchu, vykouznil na tváři nechápavý výraz.

„Je tu ještě někdo, komu přijde tohle shromáždění humorné?“ zeptal se soudce.

Přihlásila se Evelína.

„Ano?“ stočil na ní soudce Štýs pohled.

„Promiňte, ale to vaše jméno, skutečně se jmenujete Dagmar?“

Soudce zbrunátněl a pak rychle opustil sál. Zavládlo ticho. Pak ho přerušil výkřik zvenčí a několik tlumených úderů.

Když se soudce vrátil, rudá barva se z jeho z obličeje už skoro vytratila. Na jeho paruce byly znát zbytky omítky.

„Takže, obžalovaná Evelína Kuštilová, toho času bytem v Mořičvílu, Borůvkový vrch 7, je obviněná z napadení zde přítomné Veruny a následného zničení informačního střediska v Ponořeném Kostelci ke dnešnímu dni a roku. Zde přítomný profesor Jeroným Myšpulka, toho času bytem v Mořičvílu, není obviněn z ničeho, ale byl pro jistotu zajištěn, protože se nacházel na místě činu s podezřelou a byl zmatek. Tak. Nějaké dotazy?“

V sálu vládlo stále ticho.

„Výborně, přiznáváte se?“ podíval se soudce Štýs na Evelínu.

„Ano, ctihodnosti,“ řekla Evelína.

„Vážně?“ pookřál soudce.

„Ano,“ potvrdila Evelína.

„Nebudete na mě zkoušet žádné polehčující okolnosti? Krušné dětství například?“

„Ani ne, naši byli vždycky fajn.“

„A co třeba afekt? Možná se vám zatmělo před očima a nevěděla jste, co děláte, co?“ nedal se odradit soudce.

²⁶ To je tak, když rodiče mermomocí chtějí holčičku, a pak se nedokážou vyrovnat s narozením chlapečka.

„Kdepak. Já ji chtěla zabít zcela vědomě.“

„Nebyla jste alespoň opilá?“ zkusil to ještě soudce.

„Nebyla, alkohol moc nemusím,“ přiznala Evelína.

„Ale to já vás budu muset odsoudit, víte to?“ nechápal soudce.

„Vím,“ souhlasila Evelína.

„A proč jste to prosím vás, slečno, udělala?“ zajímalo soudce.

„Nechtěla mi říct, kdo organizuje festival.“

„Jenom kvůli tomu?“

„Ano,“ řekla Evelína. Už nedodala, že hlavní motivací jejího bezhlavého útoku byla nekonečná pitomost Veruny Bednářové.

„Nic jiného? Třeba vám nadávala?“ objevila se ve tváři soudce Štýse nová naděje.

„Nic takového, ona byla MILÁ.“

„Jenom tohle? Vy jste jí napadla za to, že na vás byla milá?“

„... a nechtěla mi říct, kdo pořádá festival,“ doplnila soudce snaživě Evelína.

„... a nechtěla vám říct, kdo pořádá festival?“

„Ano.“

„Co mám s vámi dělat?“ byl ztracený soudce.

„To já nevím, co třeba nějaké veřejné práce?“ snažila se mu pomoci Evelína.

„To nejde, na všechno tu máme lidi. Na úklid, na zalévání, na sekání trávníků, ...“

„Hmm,“ zamyslela se Evelína, „co nějaká práce na festivalu?“ „No vidíte!“ rozzářil se soudce. „To by šlo!“ zajásal následně.

Evelína se podívala na směřujícího se Jeronýma.

„Obžalovaná, povstaňte, a ty se, Vopato, opovaž jenom ceknout!“ zahřměl soudce silným hlasem.

Všichni přítomní v sále se postavili.

„Odsuzuji zde přítomnou Evelínu Kuštilovou, bytem bla bla bla, k pořadatelské službě na festivalu Vrcholy. Za tuto práci nebude pobírat žádnou mzdu. Co se týká náhrady škody za zařízení informační kanceláře, tyto budou uhrazeny z pojistky, která se na kancelář vztahuje a o které moc dobře vím. A tebe, Veruno, varuju, jestli nebudeš používat hlavu, jednou špatně skončíš. Pan Jeroným Myšpulka nebyl z ničeho obviněn, ale musím ho požádat, zda by slečnu Kuštilovou mohl doprovodit při výkonu trestu. To jen pro případ, že by na ní byl zase někdo milý a ona se s tím nedokázala vyrovnat. Soud je u konce!“

Soudce Štýs udeřil dřevěným kladívkem do pultu tak silně, že mu zůstala v ruce jen násada, hlavička zmizela kdesi pod stolem.

„Sakra, to už je tenhle týden třetí!“ zaklel. Pak sejmul z hlavy paruku, svlékl si talár a přistoupil k Evelíně: „Ještě stále chcete vědět, kdo festival pořádá?“ zeptal se jí.

„Jistě,“ souhlasila překvapená Evelína.

„Tak to jsem prosím já,“ řekl soudce Štýs, „a na naši Verunu už se nezlobte, ona má teď ta svoje léta. Ale já ji doma srovnám, to bude koukat!“

Pojďme se teď podívat na festival a jeho neopakovatelnou atmosféru.

Jen malý kousek za Ponořeným Kostelcem vyrostlo čtrnáct dnů před samotným festivalem velké dřevěné pódium s důmyslným zastřešením a budova se zázemím pro účinkující. Celá louka byla ohrazena dřevěným plotem, aby někdo náhodou neviděl zadarmo to, za co jiní platí. U hlavní brány stála skupinka svalnatých barbarů zcivilizovaných tím, že je někdo ostříhal, oholil a oblékl do společenských obleků, vystupování jim bohužel zůstalo.

Zatímco v předchozích ročnících zaplatili návštěvníci u vchodu několik tolarů, letošní ročník přinesl zásadní novinku – vstupenky. Pořadatelé je prodávali za různé ceny podle toho, kdy a na jak dlouho si je návštěvník koupil, nejlevnější byly samozřejmě vstupenky zakoupené měsíce dopředu a na oba dva dny.

To se ale týká technického zabezpečení. To hlavní, hudba, bylo něco jiného. Zněla zpoza plotu, pískali si ji migrující návštěvníci a produkovala ji spousta lidí s hudebními nástroji všude okolo. Ke koupi byly malé papírové zpěvníčky známých skupin a zpěváků, kytary, housle i kontrabasy, píšťaly všech druhů a velikostí a barevné obrázky oblíbených interpretů.

Všude byla spousta lidí. Mladých, starých, malých i velkých, mužů i žen. Někdo byl oblečený v běžných, civilních šatech, většina však měla alespoň jednu část oblečení v barvě khaki nebo tmavě zelené. Často se tu také vyskytovaly klobouky všech tvarů a velikostí, většinou pak s ohonem nějakého nebohého zvířete²⁷. Hrál a zpívalo se nonstop za neutuchajícího zájmu publika, které se často obměňovalo, protože ne každý měl rád každého vystupujícího. Ve vzduchu ale bylo znát veliké napětí a nervozita. Kdybyste se zeptali náhodného vzorku posluchačů, dostali byste pravděpodobně stejnou odpověď – Pindrušoidi.

Legendární kapela, vystupující výhradně ve škraboškách a neohlášená, obestřená řadou tajemství a mýtů, se ještě nikdy na festival oficiální cestou nepřihlásila, ale už řadu let na něm pravidelně vystupovala. Ve zcela náhodném čase se každý rok odkudsi zjevila pětice muzikantů, vyskočila na pódium a odehrála šňůru svých největších hitů v čele s písní Polčička²⁸. Sklidila bouřlivé ovace, a jak se objevila, tak zase zmizela.

Letos došlo ke zjevení legendy novým, originálním způsobem. V šest hodin večer se člověk v montérkách, který dotahoval šrouby na jednom ze stojanů střešní konstrukce, otočil tváří do publika a překvapení diváci spatřili známou černou masku. Ozval se jásot a pískot a lidé začali vstávat ze svých míst a skandovat. První Pindrušoid vyšel na kraj jeviště, kde mu někdo z diváků podal banjo, a vypálil na něj ďábelské sólo. Dav šílel. Pak se z něj vyčlenil další muž v masce, vyskočil na pódium a chopil se opřeného kontrabasu. Lidé byli k neutišení. Skupina barbarů v černých oblecích, která dbala na dodržování pořádku, měla co dělat, protože to chvílemi vypadalo, že diváci prorazí zábrany pod jevištěm a vtrhnou na něj. Pak si jeden barbar nasadil škrabošku a všichni kolem něj si najednou uvědomili, že to není barbar, ale pouze nezvykle urostlý muž s blondátou hřívou vlasů. Třetí Pindrušoid se vyhoupl na jeviště a odněkud vykouznil kytaru. Publikum zavřeštělo. Ze střechy pódia se spustilo lano a na něm čtvrtý Pindrušoid s houslemi. Dav byl k neutěšení. Poslední Pindrušoid se objevil v oblaku dýmu. Na pódium se zakouřilo a najednou tam byl.

„Ahoj!!!“ zakřičel.

Publikum jeho pozdrav opakovalo bouřlivým křikem. Některé mladší dívky omdlely.

„Bavíte se dobře?“ zahalekal Pindrušoid.

Řev nabral na intenzitě. Několik mladších fanynek si začalo trhat vlasy.

„Zahrajeme vám úplnou novinku! Jmenuje se Miloši, Miloši!“ oznámil Pindrušoid, odklepal rytmus a celá kapela spustila.

Bylo to neuvěřitelné. Možná to bylo v harmonii, možná v rytmu, každopádně publikum postupně přestávalo křičet nadšením, až úplně utichlo. Melodie písně se nesla nad hlavami posluchačů a pronikala jim do uší. Text písně nebyl nijak složitý, hovořilo se v něm o aristokratovi, který nenávidí svého sluhu tak strašlivě, že sluha dostane zarděnky a příušnice dohromady a je nucen ulehnout na lůžko. V refrénu se pak zpívalo Miloši, Miloši, pěkně tě to vzalo.

²⁷ Nejčastěji lišky, odtud pravděpodobně rčení, že lišky dávají dobrou noc. Co tak asi jako poslední vidí taková ulovená liška? Tmu.

²⁸ „Tuhle písničku si nechám pro sebe, abys na mě rychle zapomněla...“

Málokdo si všimnul, že davem se k pódiu prodírá skutečný Miloš. Ať už byla jeho inteligence jakákoliv, jako každý primitiv dokázal šestým smyslem vycítit, že si z něj někdo dělá srandu.

Z druhé strany se k pódiu prodíral Albert. Účinky růžových pilulek už pomínuly, ale to Albertovi nevadilo – chytil stopu. Věděl přesně, kde se nachází člověk, který ho shodil ze skály na rozjetý vlak, a neméně přesně věděl, co všechno mu udělá, až ho potká.

Abychom pochopili motiv jednání obou našich protagonistů, tedy nemožného sluhy a agresivního mravenečníka, musíme se vrátit o malý kousek zpátky v čase – přesně do okamžiku, kdy kočár se zraněnou hudební skupinou Pindrušoidi a mravenečníkem Albertem, kočírovaný sluhou Milošem, překonal poslední stoupání a jeho cestujícím se naskytl panoramatický výhled na Potopený Kostelec.

Miloš seděl zachmuřeně na kozlíku, držel v ruce opratě a nemohl se smířit s náhlou změnou svojí situace. Dlouhá léta spokojeně žil na zámku Klenová, nemusel nic dělat a jenom strádal peníze z platu, který mu musel sir Martin vyplácet. Sem tam si vydělal i nějaký ten zlaťák navíc, když se mu podařilo nachomýtnout se k nějakému nepříliš čistému kšeftu v okolních vesnicích. Většinou se jednalo o nelegální obchod s náhradními díly na kočáry, do kterého Miloš přispíval právě těmi náhradními díly, které většinou šikovně přesunul z dílny sira Martina. Udržoval svého zaměstnavatele v mylném dojmu, že do dílny nevstoupil už léta, ale po nocích vstupoval často a rád. Pak se to všechno změnilo doslova přes noc.

Stačila nenadálá návštěva těch lidí z města a Milošův poklidný život plný nicnedělání a černých obchodů se rázem změnil v noční můru. Tajný blondatý agent Miloše dokázal bez mrknutí oka zpacifikovat. Mladá slečna, která se mu líbila a kterou si představoval bez šatů, jej zase dokázala jednou větou zesměšnit, a když se ji pokoušel večer pozorovat při sprchování, namlátila mu dokonce tyčkou od závěsu. Pak tu bylo samozřejmě to zvíře. Miloš nedokázal pochopit, proč si někdo ochočí takovou příšeru. Několikrát se pokusil Alberta zneškodnit, ale pokaždé to skončilo tak, že ho mravenečnick pokousal nebo jinak rafinovaně zranil. Co bylo ale vůbec nejhorší, změnil se i sir Martin. Když zjistil, že sluha by měl mít jako hlavní pracovní náplň starost o svého pána, což se stalo díky přítomnosti toho dokonalého panáka, přehodnotil svůj náhled na Miloše a začal být neuvěřitelně náročný. Když Miloš zdemoloval vchodové dveře, neváhal ho dokonce s pomocí blondýna svázat. Pak mu vyhrožovali. Oni Milošovi vyhrožovali! Panák někde vyčetl, že pokud zaměstnanec porušuje pracovní-právní smlouvu, může být propuštěn bez nároku na odstupné. Miloš o nějaké pracovní-právní smlouvě nikdy neslyšel. Panák ano. Dokonce ji znal z paměti. Prohledali se sirem Martinem knihovnu a našli nějaký kus papíru, kde byl Milošův podpis pod mnoha odstavci. V těch odstavcích bylo přesně definováno, co je Milošovou povinností.

Miloš s velkým překvapením zjistil, že toho není vůbec málo. Chtělo se po něm, aby uklízel zámek, aby se staral o zahradu, aby ohlašoval návštěvy a spousty dalších pro Miloše nových a neznámých věcí. A Miloš to evidentně podepsal! Bylo to nejstrašnější zjištění, které kdy Miloše v jeho životě potkalo. Sir Martin se zlomyslným výrazem ve tváři sdělil, že pokud bude Miloš třikrát přistižen, jak nově zjištěné povinnosti zanedbává, bude propuštěn a nedostane ani zlaťák.

Miloš se rozhodl pomstít. Ne hned, ale o to více později. Dokonce hned ten osudný večer, kdy se jeho život změnil, vymyslel plán jak na to. Jak se ukázalo, tak sir Martin, namyšlená slečna, blondatý frajírek a mladý mnich se svou kamarádkou se rozhodli vydávat se za známou hudební skupinu. To byla šance. Miloš se rozhodl, že celou blamáž v příhodný okamžik odhalí a všechny své nové nepřátele tak zesměšní v jeden okamžik. O tom, že by to nesměl udělat, nebyla v pracovní smlouvě ani zmínka. Jediná věc, která Miloše mrzela, byl fakt, že v jeho geniálním plánu není zahrnutý odporný šedozeleň mravenečnick. Ale to dokázal Miloš vyřešit.

Když se tedy kočár vyhoupl přes poslední stoupání a za jeho okénky se ukázal Ponořený Kostelec, Miloš zastavil koně a ohlásil přestávku. Muzikanti se zavázanýma rukama se začali protahovat na příjemné vyhlídce a kochat se pohledem do údolí, zatímco Miloš šel obstarat koně. Nenápadně při tom sledoval mravenečníka, který si vylezl na zábradlí, a když nastal příhodný okamžik, rychle se k němu přiblížil a ráznou ranou ho shodil dolů. Vzhledem k tomu, že hluboko pod vyhlídkou vedly koleje trati Mořičvít – Benzindorf, dalo se předpokládat, že bude od Alberta navždy pokoj. Když se potom muzikanti ptali, kde je Albert, řekl jim Miloš, že mravenečník se sám rozběhl do města nebo prostě někde lítá.

Nerozběhl. Pojdme se teď podívat ještě kousek do minulosti, přesněji o den zpátky. Oranžový expres stál na konci Temného hvozdu, protože lokomotiva, která ho táhla, měla silně poškozený kotel kvůli výbuchu, jenž nastal proto, že strojvůdce s překvapením sledoval, jak nad lokomotivou přelétají na podprsence sestry Nadýňové. Styděl se Zdeničkou, a zavadil při tom omylem o páku regulace tlaku. Došlo k malému výbuchu a kotel dostal trhlinu velkou jako ústa staré ženy²⁹. Někteří cestující se rozhodli vydat se dál po vlastní ose, jako tomu bylo v případě Jeronýma a jeho přátel nebo skupiny Pindrušoidi, ale většina cestujících upřednostnila možnost počkat, až vlakový personál závadu odstraní. Rvačka pomalu utichla a nakonec se na opravě podíleli i někteří cestující, jako třeba kovář Platil, a dokonce i jeden železniční lupič.

K ránu byla díra zacelena, což cestující uvítali potleskem. Byly zadušeny ohně, které někteří poblíž trati založili, zabaleny hudební nástroje, se kterými si někteří čekání zkracovali, dokončena výměna adres, která se čile mezi cestujícími rozeběhla, a vlak se dal opět do pohybu. Cestovní rychlost se sice snížila z bezpečnostních důvodů na polovinu, ale i to stačilo.

V časných dopoledních hodinách vlak projel posledním tunelem a na dohled se objevil cíl většiny cestujících, Ponořený Kostelec. Ozvala se rána a do druhého vagónu něco propadlo střechou.

„Už je tady zase!!!“ vykřikl kovář Platil, u jehož nohou se ze země sbíral otřesený, odřený a na nejvyšší míru rozzlobený Albert. Chvilku to vypadalo, že ve vagónu zjevil sám bůh pomsty. Albertovi se podařilo postavit se na všechny čtyři, i když k tomu musel několikrát použít svůj sosák jako pátý opěrný bod, a začal zaostřovat pohled. Vagón nedýchal. Nikdo se neodvážil ani pohnout. Když se Albertovi ustálil obraz, pokusil se udělat několik kroků. Potom ale svět zčernal a mravenečník se propadl do hloubky snů a zapomnění. Čas se opět rozeběhl. Kováři Platilovi to zachránilo život, protože už mu začínal docházet vzduch.

Když se Albert opět probрал k vědomí, ležel v proutěném košíku na kostkované dece a okolo něj byla zástěna z bílého prostěradla. Zkontroloval počet nohou a zjistil, že souhlasí. Pak provedl rychlý test ostatních částí a musel konstatovat, že ani s nimi nemá nejmenší problém. Pokusil se postavit. Šlo to. Oděrky na těle měl sice stále, ale jak se zdálo, zázračně rychle se hojily. Opatrně sosákem odhrnul závěs zástěny.

Byl v místnosti, která byla z největší části opatřena bílými dlaždicemi, měla několik oken a nikdo v ní nebyl. U stěn stály skříně s průhlednými dvířky, za kterými šly rozpoznat různé lahvičky a ampule. V jedné z nich byla sada chirurgického náčiní. Na stole uprostřed místnosti bylo zelené prostěradlo. Albert se skokem dostal z košíku. Měl pocit, že to šlo neobvykle lehce. Dokolábal se ke stolu a očichal věci na něm. Většina pachů mu byla úplně cizí, takže si jich nevšímal, ale u jedné lahvičky narazil na

²⁹ To je ovšem značně nepřesný popis. Pokud by se jednalo o starou, našťvanou ženu z kmene Pigmejů, mluvíme tu spíše o nepatrné štěrbině mezi semknutými rty, ale pokud by byla řeč o **Růženě z vesnice**, která se právě něčemu hodně diví, byl by to opravdu velký problém.

vůni, která způsobila, že se mu začaly sbíhat sliny. Zručně pomocí předních tlap odšrouboval víčko a zapnul vnitřní vysavač, takže růžové pilulky z lahvičky velkou rychlostí začaly měnit místo.

Když z lahvičky zmizela poslední pilulka, otevřely se dveře a vstoupil starší muž v bílém plášti, doprovázený statným mužem, kterého znal Albert z vlaku. Albert nechápal, co se děje. Bylo to způsobené především tím, že se mu před očima začaly v rychlém sledu míhat různobarevné pruhy a v uších mu něco hlasitě hučelo.

„Řekněte, že to neudělal?“ obrátil se doktor Serafín s nadějí v očích na kováře Platila.

„Jako jestli sežral ty růžový pilulky? Bohužel, zdá se, že ano,“ řekl kovář Platil.

Doktor Serafín začal couvat z místnosti.

„Co se stalo?“ zeptal se kovář Platil, a protože i u něj zafungoval pud sebezáchovy, začal se pomalu přesouvat zpátky ke dveřím.

„Ty pilulky,“ zašeptal doktor Serafín, „novinka povzbuzující mozkovou a svalovou činnost a urychlující hojení.“

„Aha,“ řekl kovář Platil, „a on jich sežral kolik tak zhruba?“

„Všechny,“ odtušil doktor.

„A to je špatně?“

„Ne. To je katastrofa!“ Doktor Serafín rychle pustil kováře Platila ven ze své ordinace a zavřel za nimi dveře.

„Vážně?“

„Jistě! Jedna růžová pilulka dokáže postavit na nohy i slona! A on jich právě spořádal třicet!“ křičel doktor Serafín.

Ze zavřené ordinace se začaly ozývat intenzivní zvuky, jako když mnohokrát zesílíte drnění tětiny a zvuku vystřeleného šípku, doprovázené hlučnými nárazy a zvuky rozbíjeného skla a nábytku.

„Proč jste mi ho sem jenom nosil?“ plakal doktor Serafín.

„Protože máte na dveřích napsané, že ošetřujete zvířata!“

„Zvířata ano, dábly ne!“

„Nemohl jsem vědět, že tam necháte ty tabletky bez dozoru!“ bránil se kovář Platil.

„Já zase nemohl vědět, že je to takový maniak! Kdo to teď všechno zaplatí? Vy?“

„Já jsem Platil.“

„Vážně? A kdy prosím vás, to bych o tom musel něco vědět, nemyslíte?“

„Už je to tady zase,“ povzdechl si kovář Platil.

Albert měl pocit, že létá. Všechno kolem sebe vnímal daleko ostřeji než obvykle a tam, kde by běžně viděl jednu barvu, viděl teď několik tisíc odstínů. A všechny je uměl pojmenovat. Zvuky okolo něj byly také výraznější, dokázal rozeznat tóny, o jakých se mu předtím ani nesnilo. Co ale bylo hlavní, čas plynul nějak pomaleji.

Albert šel po ulici, ale lidé, které míjel, se pohybovali neskutečně pomalu, jako by spali. Zatímco prošel celou hlavní třídou tam a zpátky, městský strážník na jejím začátku udělal sotva jeden krok. Mraky na obloze se nehnuly ani o kousek. Dokonce zahlédl ve vzduchu sýkorku, která téměř nehybně stála.

Albert ale neměl čas se kochat. Před očima měl celou dobu jediný obraz – Miloše, jak se naklání nad zábradlím vyhlídky, zatímco Albert padá do hlubiny. V hledání byl Albert odborník. A najít někoho, kdo chodí oblékaný jako Miloš, se mu nezdálo jako velký problém.

Opět malý skok v čase zpět – do okamžiku, kdy Albert padá, aniž to ještě ví, na vlak projíždějící pod ním a Miloš se spokojeně vrací ke kočáru se skupinou Pindrušoidi.

„Kde je Albert?“ zeptala se první postava.
„Je tu bez něj tak nějak smutno,“ připustila druhá postava.
„Ty jeho veselé barvy...“ přidala se třetí.
„Jak roztomile chrochtal, když usnul...“ zasnula se čtvrtá postava.
„Nebo ty chloupky, takové jemné...“ nezůstala pozadu pátá postava.
„Albert někde lítá,“ řekl Miloš a práskl do koní.

Městský strážník Štýs, mladší bratr soudce Štýse, se procházel podél závory u vjezdu do města a vyhlížel přijíždějící kočáry. Strážní budka stála u staré cesty, kterou už používal málokdo, většina dostavníků i soukromých kočárů raději jezdila po čerstvě otevřeném pruhu budované dálkové cesty, protože to bylo mnohem rychlejší a pohodlnější, především díky tunelům a mostům. Stará cesta teď sloužila už jen nenapravitelným romantikům nebo lidem, kteří nespěchali a chtěli ušetřit mýtné za tunely.

Samotná závora u vjezdu do města měla spíš symbolický význam a strážník Štýs neměl jinou povinnost než každý vůz zastavit, předat nějaké ty informační letáčky a sem tam někoho namátkou zkontrolovat, jestli něco nepašuje nebo nemá poškozenou zadní svítilnu na kočáru.

Když se kolem něj přehnal kočár s Milošem na kozlíku, měl chvíli pocit, že slyší zevnitř nějaké huhlavé zvuky, ale nevěnoval tomu pozornost. Tak dobře mu zase neplatili.

Tak a jsme zpátky na jevišti, kde právě dohráli Pindrušoidi.

Pindrušoidi se na jevišti uklonili a chystali se zahrát další píseň, když se Miloš konečně dostal až k pódiu a vyhoupl se na něj. Než mu v tom stačil kdokoliv zabránit, chopil se hlásné trouby a zařval z plných plic:

„To je podvod, to nejsou oni!!!“

Pod pódiem se rozhostilo překvapené ticho.

„Jste si tím jistý?“ zeptal se pak jako první někdo z hlediště.

„Jasně!“ křičel Miloš, „jsou to úplně jiní lidi! Mají jenom ty přiblblý masky, ale nejsou to voni!!!“

„Vy víte, jak Pindrušoidi vypadají?“ ozval se další dotaz ze stále zaskočeného publika.

„Jo, mají škrabošky!“

„Aha,“ odplivl si v hledišti statný muž, „takže to je jenom další pošuk, co se chce zviditelnit.“

Pak vylezl na pódium, sebral Milošovi hlásnou troubu a řekl:

„Aby bylo jasno, moje jméno je Platil. Takže když řeknu, že jsem Platil, nemyslím, že jsem někomu dal peníze. To jen tak pro pořádek. A teď, když dovolíte, jedu sem až z Mořičvílu, abych si poslechl Pindrušoidy, a ne tohohle týpka.“

Načež ubalil Milošovi ránu kovářskou pěstí, až dotyčný odletěl několik metrů za pódium. Dav zašuměl překvapením a ozval se sporadický potlesk.

Na jevišti se v tom okamžiku zhmotnil Albert. Někteří očití svědci z prvních řad později vyprávěli svým příbuzným, že mu šla z uší zelená pára a z očí létaly blesky³⁰. Rozhlédl se kolem sebe, protože ještě před chvílí na tomto místě identifikoval Miloše, ale svůj cíl najednou neviděl. Zaostřil tedy oči na nejbližší postavu, kováře Platila.

„To jsi zase ty???“ zděsil se Platil.

Albert přemýšlel. Něco mu říkalo, že tenhle muž není nepřítel.

³⁰ To byla shodou okolností pravda, jednalo se o doznívající účinky růžových pilulek.

V zákulisí se ozval zvuk padající soupravy bicích a pak se na jeviště vpotácel potlučený Miloš. Albert zajásal a vrhl se na něj.

„Alberte!!!“ zakřičel jeden z Pindrušoidů, ale nemělo to sebemenší účinek.

Situaci se pokusili zachránit dva barbaři, kteří konali pořadatelskou službu. Přestali laškovat se svojí novou kolegyní a vyrazili zachránit Miloše.

„Necháte ho? Je malej!“ ozval se pisklavý hlásek z hlediště.

Všichni diváci se probrali z transu najednou. Někteří začali křičet „Správně, jen mu dejte“, zatímco jiní „Hanba!!!“. Kovář Platil se snažil zjistit, odkud pisklavý hlásek vychází, ale byl uchvácen davem diváků, který se dral na jeviště, někdo pomoci Milošovi, někdo Albertovi.

Strhla se lítá holomajzna všech proti všem.

Pódium vydrželo přesně sedm a půl minuty, než se probořilo pod tíhou lidí na něm. Následně se skácela opona i s lešením. Do rvačky se zapojovali všichni, co byli nablízku. V osobních soubojích nezvykle vynikala dvojice mladých lidí v sutanách. Stydlín i Zdenička masakrovali všechny kolem sebe a snažili se probít si cestu ven. James Blond, Jeroným a ostatní zahodili škrabošky a pokoušeli se o to samé, což se jim se střídavými úspěchy dařilo. Nejšťastnější byl Albert. Když dostatečně zmasakroval Miloše, pustil se do dalších lidí s nemenší vervou a pořádně si to užíval. Tušil, že podobná příležitost už se mu asi nikdy nenaskytne.

Potom začalo hořet. Rvačka se pomalu přesouvala dál a dál od požáru, až se rozpadla do menších skupinek. Zatímco v davu se perete stylem „někam bouchnu a nějak to dopadne“, na volném prostoru s meším počtem lidí už se na ně musíte dívat a pomalu vám dochází, že se chováte jako pitomci. Řada skupinek proto přestala bojovat, až rvačka utichla docela. Navíc bylo potřeba hasit.

Někdo zorganizoval řetěz, odkudsi se objevily kyblíky, které někdo na začátku řady plnil vodou. Boj s požárem jeviště byl dlouhý, ale neúčinný. Naštěstí se v jednu chvíli ozvala ohlušující rána, a když se všichni zastavili, aby se podívali, co se děje, sjel z oblohy klikatý blesk a začalo pršet.

Pršelo celý večer a celou noc. Co bylo potom, to už je jiná kapitola.

Jiná kapitola

(Ve které se příběh uzavře a každému se dostane, co jeho jest, protože tohle je román, a ne skutečný život. Mezi Bedřichem, Lucipérem a Markétkou pak dojde k vyhlášení vítěze sázky.)

Rozednilo se chvilku po čtvrté hodině ranní. Kondor Říša, který už třetí den prohledával Vrchoły, spatřil obraz, který se mu navždy vtiskl do paměti. Na místě, kde ještě včera bylo pódium, hlediště, ohrada a spousta stánků, byla hromada mokrého popela, pár velkých louží a několik set špinavých lidí, kteří spali pod vším, co jim přišlo pod ruku.

První lidé se začali probouzet a zjišťovat škody na sobě, svém oblečení a hudebních nástrojích. Někteří si pomáhali na nohy a došlo i na vzájemné omluvy za způsobená zranění. Slunce začalo svou pomalou pouť k dalšímu večeru.

Někdo přivezl na spáleniště vůz plný starého oblečení, místní lidé začali nosit košíky s jídlem a džbány s vodou. Strážník Štýs se svým bratrem rozhlásili, že u potoka je k dispozici vůz plný mýdla a ručníků a místní pohostinská zařízení nabízejí všem hrdinům, kteří zamezili rozšíření požáru do města, snídaní zdarma.

V poledne už nebyl na spáleništi nikdo. Unavení a vyčerpaní účastníci festivalu se pomalu a důstojně přesunuli na nádraží, kde si vzájemně dávali přednost při nastupování do vagónů a pomáhali si s ohořelými zavazadly.

Bleděmodrý Expres opustil nádraží v poledne a pomalu a rozvážně se vydal na cestu zpátky do Mořičvílu. Byly zorganizovány dobrovolné hlídky, které na střeše vagónů dávaly pozor, jestli neletí nějaká bota, případně někdo na velké podprsence. Kdosi hrál na zachráněné nástroje a cesta příjemně utíkala.

James Blond a jeho přátelé seděli opět v první třídě a tentokrát si opravdu užívali jejího komfortu. Jejich kupé mělo k dispozici svoji vlastní koupelnu a neomezený přísun chlazených nápojů. Spolu s nimi tu byl ještě sir Martin z Klenové a Stydlín se Zdeničkou.

„Stejně vám řeknu,“ řekl jim sir Martin, „že to bylo úžasné. Takové dobrodružství!“

„No...“

„Zbavil jsem se Miloše...“

„Kdepak asi chudák je?“

„Chudák? Já mu to přeju!“

„No dobrá, tak ho zřídil Albert, to je asi v pořádku...“

„To je.“

„Ale to, jak mu soudce Štýs přiřil ten požár, to bylo dost přísné.“

„Kdepak, měl to nastřádané za ta léta u mě.“

„Pokud dovolíte, pane, bylo to vše podle zákona.“

„Vidíte? Cha cha, ten si užije...“

„Ale nucené práce, copak jsme ve středověku?“

„Popravdě, jsme ve středověku...“

„Aha, na druhou stranu, říkají tomu veřejně prospěšné práce, ne?“

„Ale nutí ho k tomu!“

„Nenutí, taky mohl jít do vězení.“

„Vždyť tam vězení nemají, Štýs mi to prozradil.“

„Tak jak to dělají?“

„Když jde někdo do vězení, musí místo toho dělat veřejně prospěšné práce.“

„Dají se v Mořičvílu koupit křížovky?“

„Proč?“

„Opat chce nějaké přivést.“

„Jistě, v každé trafice, teď mají i novinku, takové to doplňování číslic.“

„To by ho asi nebavilo.“

„Nikdy nevíš.“

„To je fakt. Hele, o co, že támhle toho kondora, co pořád krouží kolem vlaku, trefím prakem?“

V klášteře Bezpředmětných modliteb vládl klid, ostatně jako po většinu času. Mraky pod ním líně plynuly, slunce příjemně hřálo a opat Houžvička ležel spokojeně natažený na hamace mezi starou modlitebnou a opařeným jilmem.

„Drak! Opravdový, živý drak!!!“ rozlehl se náhle klášteřem vzrušený hlas bratra Kasandra. Opat Houžvička už téměř spal, když jeho křik zaslechl.

„To dělá schválně! Minule padaly hydrometeority, to jsem zvědavý, co to bude příště!“ ucedil mezi zuby, zvedl se z hamaky a šel svému zástupci v ústrety.

„Opate, drak, létá, funí a chrlí oheň!“ nemohl se z té noviny vzpamatovat Kasandr.

„Kde, u nás? Zapálil nám něco? Chce někoho sežrat?“ zeptal se s nadějí v hlase Houžvička.

„Ne, to ne...“

„Tak co se děje?“

„Nebudete tomu věřit, ale má pro vás křížovky!“

V sídle rodiny Kuštilů na Borůvkovém vrchu byl rovněž klid. Nedělní odpoledne se líně povalovalo v ulici před kovanou bránou i v zahradách za ní. Evelína opatrně našlapovala, protože si byla dobře vědomá toho, že utekla z domova, a to se rodičům líbit nebude.

Prázdná a tichá byla však nejen zahrada, ale i vstupní hala a schodiště.

„Ehmm, haló? Mami? Tati?“ zkusila opatrně zavolat, ale nikdo se neozval.

Evelína opatrně prošla celý dům, ale nikde nikoho nenašla.

Zašla i do zahrady, prohledala altán, ale ani tam nikdo nebyl. Chyběl i zahradník a ta nová komorná.

Evelína byla zmatená. Když došla do svého pokoje, hodila batoh do rohu a znaveně padla na postel, všimnula si, že na nočním stolku na ní čeká obálka s jejím jménem.

„*Drahá Evelínko,*“ četla, „*rozhodli jsme se, že utečeme z domu. Tedy alespoň na nějakou dobu. Neboj se o nás, zase se vrátíme. Tvoje Maminka a Tatínek. P.S.: S jídlem si určitě nějak poradíš.*“

Evelína zvedla oči ke stropu.

V pondělí ráno pozoroval velitel Mataharis soustředěně Stuarta, který stál v dokonalém pozoru, a Jamese Blonda, který seděl v protější křesle jeho pracovny a tvářil se jako profesionální hráč pokeru.

„Jaký byl víkend, Jamesi?“ zeptal se nevinně.

„Vcelku zajímavý,“ připustil James Blond.

„Ach tak. A vy, Stuarte?“

„Inspirující, pane, děkuji za optání.“

„Skvěle,“ spojil prsty obou rukou Mataharis.

Potom vstal a odešel k oknu, ze kterého se dlouze díval na panorama města pod sebou.

„Víte, že v Ponořeném Kostelci hořelo? Četl jsem to dneska v Mořičvílských listech...“

„Ano, pane,“ souhlasil Stuart a jeho odpověď byla nenapadnutelná,

„Dobrá. Víte, Jamesi, jak jsem tady před víkendem hovořil o tom, že vám dávám dovolenou, abyste se zotavil, odpočal si a hlavně, a teď prosím dávejte dobrý pozor – abyste přišel na jiné myšlenky a nevyráběl po městě zločiny?“

James Blond se zatvářil, že se snaží rozvzpomenout a pak, jakoby v náhlém osvětlení, pokýval souhlasně hlavou.

„Ano, veliteli, o něčem takovém jste, myslím, mluvil,“ připustil potom.

„V pořádku, jen jsem se ujišťoval,“ pozoroval stále Mataharis oknem město.

Nakonec se vrátil ke svému stolu, posadil se a zaklonil se ve svém křesle.

„To, že jste vyhodili do vzduchu Bleděmodrý expres, to bych dokázal přejít,“ řekl potom, „že jste nechali Alberta, aby pokoušel polovinu cestujících... Nu, dobrá, je to šelma, nesmíme být úzkoprsí. Co tu máme dál? Aha, napadení pracovnice informačního centra, ale za to vy nemůžete, že? Vy jste měli Evelínu jen hlídat a je to mladé děvče, ty takové věci přeci dělávají běžně, vidíte. Ovšem rozpoutání té rvačky, na jejímž konci lehl popelem celý festival, to je, myslím, rekord, to se zatím nikomu nepodařilo. Ovšem já mám pochopení, neznáme se přeci první rok, že? Jste relativně mladí, byli jste mezi lidmi, kdo by si nechtěl užít...“

Stuart i James Blond podlehli lehké panice. Sítil v nich shodně pocit, že tady není něco v pořádku. Teď měli dostávat vynadáno, ale Mataharis byl samé pochopení. Odpověď na otázku, co není v pořádku, na sebe ale nenechala dlouho čekat.

„Takže se musím zeptat jen na jednu věc, která mi vrtá hlavou...“

„Ano, pane?“ reagoval automaticky Stuart.

„Kde jste sakra nechali Pindrušoidy?????“ zařval Mataharis s plných plic.

Pravidelný vlakový spoj do Benzindorfu zastavil na hlavním benzindorfském nádraží, lokomotiva vypustila obrovský oblak páry a cestující začali pomalu vystupovat. Strojvůdce se rozloučil s topičem a ještě naposledy zkontroloval všechny budíky v lokomotivě, aby se ujistil, že je všechno zabezpečené. Už se chystal vydat k domovu, když koutkem oka zachytil nepatrný pohyb v tendru. Měl pocit, že zahlédl boru, jak se pokouší prodrat z uhlí ven.

Strojvůdce chytil lopatu a začal odhazovat uhlí, dokud neodhalil spoutanou postavu a s ní další čtyři, které někdo evidentně zaházel uhlím.

„Já ho zabiju!“ řekla první postava, když jí strojvůdce vyndal roubík.

„Já ti ho podržím,“ řekla druhá postava.

„Nejdřív bych ho mučil!“ přidala se čtvrtá postava.

„Alberta na něj!“ nezůstala pozadu čtvrtá postava.

„Bude to pro jeho vlastní dobro!“ řekla pátá postava.

„Der Pindruschoids? Das ist erstaunlich!!!“ řekl strojvůdce.

„Vzdej to, srabe!!!“ křičel Bedřich, který klečel na Lucipérovi a dával mu válečky.

„Nikdy!!!“ snažil se Lucipéro vykrotit z Bedřichova sevření.

Najednou na oba dopadla velká spousta vody, jako kdyby je ohodila vlna v příboji.

„Že se nestydíte!“ mračila se na ně Markétka s prázdným kýblem, ze kterého ještě trochu odkapávala voda.

„On si začal!“ žaloval Bedřich.

„Ne, to ty sis začal!“ žaloval Lucipéro.

„Ticho bude!“ Markétka každého chytila za jedno ucho a zvedla je ze země.

„Na chvilku si odběhnu, na malou chvilku, a hned se začnete prát. Jako malí kluci!!! Víte, kolik vám je let?“

„Strašně,“ pípнул Bedřich.

„Já jsem mladší, já se nesmím mlátit,“ zkusil to Lucipéro.

„Houby mladší, jak může bejt dvojče mladší? Aha?“

„Protože někdo se musel narodit první, a já to nebyl. Jasně si pamatuju, že když jsem se narodil, už ses na mě šklebil z kolíbký!“

„Necháte toho?!“ zahřímala Markétka.

„Ale von...“

„TICHO!“

Bedřich i Lucipéro svésili hlavy. Když byla Markétka rozčilená, nebylo dobré ji ještě víc provokovat.

„Aby bylo jasno, vy dva,“ dala Markétka ruce v bok, „odteď už žádný pošahaný sázky! Podívejte se, co jste způsobili! Festival v troskách, spousta lidí byla zraněná, málem shořelo město!“

„Nechci přilívat do ohně, ale má to i svoje světlé stránky,“ pípнул Lucipéro nesměle.

„Vážně? A jaképak?“

„Například Miloš, mám dojem, že ho potrestali. Až jednou umře, dovedeš ho ke mně!“

„To se ještě uvidí,“ řekl Bedřich.

„Chceš se vsadit?“ zeptal se ho Lucipéro.

„OKAMŽITĚ TOHO NECHTE!!!“

„Promiň,“ špitnul Bedřich, „ale brácha má pravdu! Sice shořel festival, ale alespoň můžou začít znovu a udělat ho lepší. Spousta lidí bude mít práci, několik hasičů vyznamenají, vymění starostu... a taky Evelína, na tu nezapomeň, je zamilovaná až po uši...“

„Do sira Martina?“ nevěřila svým uším Markétka.

„Ano. A on do ní. Teď sice budou řešit, jak si to sdělit, ale je tu šance, že se jim to povede.“

„Nebo Pindrušoidi,“ přidal se Lucipéro, „mají v Benzindorfu zítra velký koncert. To je myslím slušný úspěch!“

„A co Stydlín a Zdenička, co? Sami, opuštění ve velkoměstě...“

„Cha, tak se podívej,“ ukázal Bedřich na křišťálovou kouli.

Markétka se nad ni nahnula a uviděla Stydlína, Zdeničku a Jamese Blonda, jak v parku házejí Albertovi míček. Vypadali spokojeně.

„Dobrá,“ řekla pak, „mělo to i své světlé stránky, ale to nemění nic na tom, že jste dva pubertáci, a tohle se už nesmí opakovat! Jděte si hrát s nějakou armádou nebo s nějakou sopkou a neotravujte normální lidi!“

„Ale ségra!“ zakňourali Lucipéro i Bedřich současně.

Zbývá už jen závěr příběhu a několik otázek. Kdo to vlastně je ten Eman Zip? Co je zač nová služebná u Kuštilů? Jak to dopadne se sirem Martinem a Evelínou? Proč nebyla zmínka o stařence Vyprášilové? Co na to Bratrstvo s klacky. A Jan Vzteklač?

Víte co? Počkejte si do příště a nechte se překvapit.

Kniha druhá – Otevřte sa, mraky

Kapitola prvni

(O závrtné kariéře sira Jetřicha a nebezpečích, která plynou z olizování psacích potřeb.)

Každý má takovou vládu, jakou si zaslouží.

Za okny se, jako už tolikrát předtím, snášely k zemi miliony sněhových vloček. Lehký, ale mrazivý vítr je vířil a roznášel po parapetech a římsách, nechával je přistávat na uších chrličů a přikrýval jimi střechy celého města. Mráz, snad aby nezůstal pozadu, kreslil vytrvale a s nebývalou kreativitou po okenních tabulích abstraktní obrazy a tvořil jemné ledové krystalky, které se leskly ve studeném světle měsíce. Město bylo přikryté bílou peřinou a spalo³¹.

Vždycky se ale najde někdo, kdo nespí.

V královském apartmá v městském paláci bylo oproti venkovní zimní nadílce příjemné teplo, které se linulo z dohasínajícího krbu. Starosta Mořičvílu sir Jetřich Hoskins zavřel svůj deník, sfoukl lojovou svíčku a odebral se pomalu do koupelny. Už nějaký čas pociťoval příznaky stáří, a proto si dopřával luxusu rozvážných pohybů. Beze spěchu došel k litinové vaně na nožičkách a otočil bohatě zdobeným kohoutkem se stylizovaným červeným čertíkem, kdesi v útrobách paláce se zvedlo malé stavidlo a za malou chvíli začala z trubky proudit vroucí voda. Pracovna starosty města byla vybavena opravdu komfortně a sir Hoskins každý večer děkoval v duchu svým předchůdcům za to, že byli tak prozíraví a mysleli nejen na práci pro město, ale i na své pohodlí.

³¹ Každý režisér by dal za takový záběr pod úvodní titulky život.

Z celého dne měl nejraději chvíle, kdy z horké vody stoupala pomalu pára, mlžila velké gotické okno umístěné hned nad vanou, teď navíc ještě pokreslené díky mrazu roztodivnými tvary, a on mohl stát před velkým zrcadlem, čistit si zuby a pozorovat svoji unavenou tvář. Cítil příjemný pocit očisty a zakončení dne.

Na pracovním stole v kanceláři byla vidět pootevřenými dveřmi úhledně srovnaná hranička úředních dokumentů, oběžníků a vyhlášek, všechny v přihrádce Vyřízeno. Kancelář dávala najevo, že patří svědomitému muži s citem pro přesnost a pořádek.

Sir Hoskins by byl ten poslední, kdo by stál o post starosty města, ale osud a jeho bohatá rodina měly jiný názor. Když se před více než sedmdesáti lety narodil, měl v kolébce stříbrnou lžičku³² a to dalo celému jeho životu jasný směr.

Od malička byl veden k tomu, že jednou bude vládnout milionovému městu. V jeho rodině byla dlouholetá tradice, která předepisovala Hoskinsům zastávat nejrůznější důležité funkce. Úřad starosty města byl pro její naplnění dostatečně vhodný. Mořičvíl, městský stát s velkým vlivem, měl pro své občany samozřejmě mnohem důležitější místa, ale starosta vždy reprezentoval a mohl – ale nemusel – mít poslední slovo. Všeobecně se od něj očekávalo, že se bude umět chovat, bude diplomatický a udělí občas nějakou tu milost na poslední chvíli. A včas zemře, aby mohl být vystřídán členem jiné důležité rodiny, to kvůli rovnováze sil. Sir Jetřich poslední pravidlo porušil, když ve svém úřadu vydržel být aktivní rekordně dlouhou dobu. Oproti všem předpokladům se totiž ukázalo, že je pro starostování přímo zrozený, i když na začátku si to on sám myslel ze všech nejméně.

Když byl sir Hoskins dostatečně starý na to, aby mohl opustit svůj domov, to znamená v devíti letech, dostal neomezený úvěr u Mořičvílské banky (která tak nějak patřila jeho rodině), doporučení na ty nejlepší školy a zákaz návratu domů dřív než za dvacet let. A tak studoval. V duchu záviděl svým třem mladším bratrům, kteří nemuseli město opustit a užívali si všech radostí, které jim jejich příslušnost k rodině Hoskinsů jen mohla nabídnout. Jeho bratr Robert vystudoval architekturu a postavil jeden z nejkrásnějších mostů přes Nepraktický kanál, bratr William se stal lékařem a stál v čele prestižní kliniky pro horních pár set, nejmladší Kamil byl úspěšným divadelním hercem. Jejich život by se dal shrnout do prostého „vystudoval – stal se úspěšným – založil rodinu – zestárnul“.

Sir Jetřich studoval celý život. Diplomickou školu v Benzindorfu, Hlubokou univerzitu ve Vymleté díře, Soukromé Lyceum politických dovedností v Abu-Babě. Pak dlouho pobýval v menších městech po celých Vrcholech a v Temném hvozdu, učil se jazyky a místní tradice. Přesně po dvaceti letech se vrátil domů. Jeho největším majetkem byl adresář plný důležitých jmen.

V pětatřiceti letech, když zemřel sir Samuel Fitipaldi, poslední starosta Mořičvílu, se objevil na kandidátce strany Bleděmodrého opeření³³, ve které měla rozhodující slovo jeho rodina. A zvítězil. Mohla za to nejvíc podpora jeho milovaných a několik set zlatých z kapsy jeho abubabského strýčka.

Během kariéry ve funkci starosty města se mu podařilo mnoho věcí zorganizovat, urovnal pár

³² Po třech dnech marného hledání po celém rodinném sídle, šesti výpovědích služebnictvu a intenzivním, ale marném vyšetřování Speciální městskou stráží ji ale objevila jeho chůva a na celou záležitost se v tichosti zapomnělo.

³³ Nikdy nešlo o to, jak se ta která strana jmenuje, ale o program. Ne, to byl vtip, ani o ten nešlo, rozhodovaly samozřejmě peníze, jak jinak.

hrozících konfliktů, podpořil důležité věci. Město na tom bylo o něco lépe, než když do paláce poprvé vstoupil. Příjemnou třešničkou na dortu byla Myrtilka³⁴. Sir Jetřich Hoskins byl jeho velkým fanouškem už jenom proto, že výrazně snížilo provoz v ulicích. Jeho zřízení pomohl všemi prostředky, které měl. Převážně se jednalo právě o onen starý a ohmataný adresář, který měl tu kouzelnou moc, že dokázal měnit svůj obsah během let sám od sebe. Ze spolužáků se jako zázrakem stávali majitelé továren, králové, ministři, vynálezci. Stačil jeden dopis, který začínal vzpomínkou na společně strávené časy a končil malou žádostí, a věci se posunuly žádaným směrem o mnoho lehčeji, než by se jim to podařilo normálně.

Sir Jetřich měl své město rád. Nikdy nechtěl být starostou, ale když se jím už jednou stal, dělal svoji práci dobře. Když teď, po čtyřiceti třech letech, jedenácti měsících a osmi dnech od své inaugurace vstupoval do horké vany s vonnou bylinkovou esencí, měl pocit dobře vykonané práce. Ponořil se až po krk, zapálil si připravený doutník Gerhart Medium MK II, slastně zavřel oči a zasnul se. Truhlář. Vždycky chtěl být truhlář.

Ráno, ještě za šera odemknout zadní dveře dílny někde blízko Hyacintového nábřeží, odfouknout prach z polic s nástroji, prstem opatrně přejet nůž hoblíku, jen tak pro kontrolu, najít lékárničku, jen tak pro jistotu, a vytáhnout roletu ve dveřích do ulice. A dát si kávu, samozřejmě, mezi dveřmi a dívat se, jak slunce pomalu vplouvá do uličky. Pro ten pocit.

Když oči zase otevřel, aby se natáhl pro sklenici s vínem, zjistil, že mu ji podává příjemná mladá dáma v rudém plášti. Byly na něm hobliny a voněl dřevem.

„Vždycky jsem přemýšlel, kdo to bude,“ řekl sir Hoskins po chvilce, kterou si vzal na krátké zamyšlení, konverzačním tónem a nenápadně si nahnul chomáč pěny do oblasti kyčlí. Když dennodenně řídíte město, jako je Mořičvíl, naučíte se rychle orientovat v nových situacích.

„Dobrý večer,“ usmála se na něj Markétka.

„Právě teď?“ zajímalo sira Hoskinse.

„Kdepak, už přibližně tři hodiny,“ nalila si Markétka do druhé sklenice z láhve a naznačila přípitek.

„Stáším?“

„Kdepak, vražda,“ odušila trochu smutně Markétka.

„Aha, říkal jsem si, že stáším to nebude, jsem, myslím, docela v kondici.“

„To máte pravdu, sire Jetřichu,“ přisvědčila Markétka.

„A jak se to stalo, jestli se mohu zeptat?“

„Otrava, bohužel, jed byl napuštěn v tužce. Váš jediný zlozvyk se vám stal osudným.“ Markétka vstala, nabídla siru Hoskinsovi ručník a decentně se otočila.

„Žil jste dobrý život, sire Jetřichu, tu poslední koupel jste si zasloužil,“ podala Markétka siru Hoskinsovi odložený doutník, když se oblékl, „ale teď se obávám, že už budeme muset doopravdy jít. Je mi ctí doprovodit jednoho z mála lidí na světě, který po sobě nenechává nic rozdělaného,“ usmála se.

Když oba procházeli nejbližší stěnou, ohlédl se ještě sir Hoskins naposledy do své pracovny a na tváři se mu rozlil spokojený úsměv plný smířený.

³⁴ V našich reáliích metro, viz první díl Mořičvílu.

Kapitola druhá

(O starostech velitele Mataharise.)

Nebylo to poprvé, kdy se velitel Mataharis přiblížil na dohled zástavě srdce. Ráno přitom začalo jako vždy, zcela klidně a normálně. Vešel do budovy SMS, pozdravil se s recepční Monikou Pětníkovou, vyšlapal čtyři poschodí, odemkl kancelář a věnoval dvacet minut pečlivému průzkumu místnosti, protože dobře znal schopnosti svého sekretáře Stuarta, mezi kterými vévodil brilantní cit pro překvapení. Když se doplížil ke svému křeslu za masivním stolem a nenarazil na žádného svázaného zločince, prohlédl všechna zákoutí, jestli v nich Stuart nečíhá s podnosem s došlými emajly, a když dokonce pečlivě zkontroloval lustr, jestli na něj náhodou Stuart neumístil zatčeného koně, což už se mu jednou povedlo, s úlevou si oddechl a pohodlně se opřel.

Vzápětí nadskočil a vydal zoufalý výkřik, jakého je schopný jen člověk, který potká za rohem zcela nečekaně obří krakatici. Uprostřed místnosti byl veliký květináč a v něm neméně veliká jablň.

„Stuartéééééééééé!“

„Ano, pane?“ ozvalo se mu u levého ucha.

Tentokrát byl však Mataharis připraven, bleskurychle otevřel horní zástrčku stolu, kde měl pro tyto případy nachystanou dřevěnou odbíjecí pátku na kriket, a vší silou s ní udeřil do míst, odkud se ozval Stuartův hlas.

„Děkuji, pane,“ řekl Stuart, „je to od vás opravdu milé.“

Mataharis se podíval pozorně na své ruce, nedržel v nich pátku, ale kytici chryzantém.

„Vy jste se mi přehraboval ve stole, Stuarťe?“

„To bych si nikdy nedovolil, pane.“

„Aha. Jistě. Tak já se zeptám jinak – pověřil jste někoho, aby se přehraboval v mém stole?“

„Dovolte, pane?“

„Dobrá. A je možné, že byste jen nečinně přihlížel tomu, jak se někdo přehrabuje v mém stole?“

„O tom, bych vás samozřejmě informoval, pane.“

„Navedl jste někoho, aby to udělal?“

„To by nebylo důstojné, pane.“

„Vy jste se zmínil mé ženě, vidíte?“

„Možná.“

„Já to věděl!!!“

„Máte bystrou mysl a chladnou logiku, pane.“

„Kde je má pátk?“

„Mohu citovat madam Mataharisovou, pane?“

„Samozřejmě, člověče!“

„Tu pátku teď vezmu a nechám si ji u sebe, a jestli se o ní váš velitel jenom slovem zmíní, nacpu mu ji tam, odkud ji jen tak nevytáhne. Konec citátu, pane.“

„Měla při tom, když to říkala, opřené ruce klouby o stůl, Stuarťe?“

„Myslím, že zručný truhlář bude umět ty dva důlky spravit k nepoznání.“

„Au!“

„Ano, pane, výstižně řečeno. Musel jsem se zavázat vaší paní k tomu, že ji budu neprodleně informovat, pokud by vás napadlo tu pátku použít.“

„Ou!“

„Ano, pane, i tohle jste vystihl naprosto přesně, ale nemějte nejmenší obavy, já dobře vím, že nic takového nehrozí.“

„Děkuji, Stuarte. A teď, pokud dovolíte, CO TADY SAKRA DĚLÁ TA ZATRACENÁ JABLOŇ???“

Stuart dal květiny do vázy s vodou, kterou nějakým zázračným způsobem vyčaroval zpoza svých zad, přešel k jabloni a utrl z ní jedno jablko. To jablko podal svému veliteli.

„Já tomu prostě nevěřím!“ řekl sir Mataharis.

V ruce měl obyčejné zelené jablko. Jablko, které na své slupce mělo malý kaz. Tedy několik kazů. Dohromady to vypadalo, jako by kazy tvořily nápis. Ten nápis zněl „Volte číslo 1“.

„Ono to na té jabloni opravdu vyrostlo, že?“ podíval se na svého sekretáře Stuarda. Ten jen pokýval hlavou.

„Není to natištěné, není to vyřezané... není to bohužel ilegální, i když dobře víme, že to ilegální je!“

„Ano, pane,“ ozval se Stuart a otevřel velkou a objemnou knihu: „Podle zákona č. 15 z roku -357 o volbách, paragraf 34, odstavec 12 není povoleno provádět upoutávky či jinou reklamní činnost na volební strany psaním, kreslením, vyvěšováním, lepením, stříháním, pískováním, škrabáním a dalšími 57 způsoby. O tom, že reklama nesmí být součástí ovocné slupky, tu není ani slovo.“

„Ano, to jsem si myslel. Jak to asi udělali?“

„To není ani tak z poloviny zajímavé, pane, jako kdo to udělal.“

„Jistě, Stuarte. Ale to myslím není složité, stačí se podívat, kdo se skrývá za stranou s číslem sedm.“

„Strana číslo jedna neexistuje, pane.“

„Neexistuje?“

„Ano, pane. V každých volbách se číslo sedm neuděluje žádné straně, je to tradice.“

„Jaká tradice, Stuarte?“

„Velmi stará tradice, pane.“

„Aha. Takže tu máme nelegální propagaci – což ovšem nemůžeme dokázat – strany, která neexistuje. Myslíte, že ji někdo bude volit?“

„Nevím, pane, když někdo neexistuje, těžko se volí, když dovolíte.“

„Víte, Stuarte,“ oslovil Mataharis svého sekretáře, aniž by se k němu otočil, „vypadá to moc jednoduše. Skoro až moc na to, aby to byla pravda...“

„Máte pravdu, pane, nikdy nevíme, co na nás čeká za nejbližším rohem. Kromě Ťuňti Dochvilného, samozřejmě,“ souhlasil Stuart³⁵.

„Hmm?“ otočil se zamyšleně Mataharis. „Aha, Ťuňta, jistě. Mně ale dělá starosti něco trochu jiného, Stuarte. Na panoramatu města bylo něco, co do něj ani trochu nezapadalo. Velikostí, barvou a umístěním v čase.“

„A co to je, smím-li se zeptat, pane?“ servíroval Stuart na Mataharisův stůl snídani – slaninu s vejci a obrovským listem salátu. Paní Mataharisová měla o stravě svého manžela zcela jasnou představu.

„Jak je to dlouho, co víme o smrti sira Jetřicha Hoskinse, starosty města, dej mu Bedřich věčnou slávu?“ zeptal se stále zamyšleně Mataharis.

„Přibližně sedm minut, pane.“

Salátový list byl tak obrovský, že se pod ním ztrácela vejce i slanina.

„Dobrá. A jak dlouho je mrtvý? Tak tři čtyři hodiny?“

³⁵ Ťuňta Dochvilný byl jedním z nejméně nebezpečných zločinců ve městě. Vždy poctivě poslal Speciální městské strážní oznámení, ve kterém uvedl, za jakým rohem a zhruba v jakém čase bude číhat se svou palicí. Časem se stal vyhledávanou turistickou atrakcí.

„Zdá se, pane, objevila ho ráno komorná a hned zavolala policistu. Ten sepsal hlášení a poslal nám ho emajlem přímo sem, na váš stůl.“

Stuart se pokusil naaranžovat salát tak, aby nebyl vidět ani talíř, natož zbytek jídla.

„To souhlasí. A co se obvykle děje, když zemře starosta?“

„Městská rada vypíše volby, pane.“

Na salátový list se snesla sprška jemné petrželky.

„Správně, Stuarte. Ale to se musí nejprve městská rada sejít, vidíte? Počítám, že zprávu o úmrtí sira Jetřicha poslala naše Monika³⁶ v kopii všem členům ve stejnou dobu jako nám. Teď někdy by mohla zpráva dorazit. Než se rada sejde, to bude chvilku trvat, přeci jen to mají někteří její členové do paláce pěkný kus cesty, potom musíme vzít v potaz i to, že budou probuzeni o dost dřív, než jsou zvyklí vstávat... Když to beru kolem a kolem, myslím, že dřív než v poledne volby vyhlášené nebudou.“

„To je správná dedukce, pane.“

Petrželku doplnilo rajče.

„Vidíte? Potom se musím pozastavit nad tou obrovskou cedulí na budově opery, na které se velkým, oranžovým písmem sděluje: JIRKA ZAHRADNÍK JE JEDNIČKA.“

„To je jistě pozoruhodné, pane.“

Rajče bylo dozdobené třemi plátky okurky.

„Jsem téhož názoru, Stuarte. Jak je možné, že někdo věděl o smrti sira Jetřicha dřív než my?“

„To je opravdu záhada, pane.“

„Stuarte?“

„Ano, pane?“

„Co kdybyste si ze mě přestal, alespoň pro dnešek, dělat blázný? Teď jste měl odpovědět, že nejspíše z toho důvodu, že to byl vrah.“

„Pokusím se, pane. Vaše krycí snídaně je připravena.“

„Moje co?“ zaostřil Mataharis oči na zeleninový sen na své stole.

„Krycí snídaně, pane. Obávám se, že vaše paní má sklony provádět namátkové inspekce vaší životosprávy, a nikdo přeci nechce, abyste byl znovu přistižen, jak jíte nezdravě.“

„Vy máte nějaké informace?“ zděsil se Mataharis. Na světě nebylo mnoho věcí, které by mu nahnaly strach, ale jeho manželka bohužel spadala do té druhé kategorie. Vzbuzovala v něm přímo panickou hrůzu.

„Ano pane, bude tady za tři, dva, jedna...“

Dveře se otevřely.

Kapitola třetí

(O zcela jiném místě a zcela jiné postavě, aby byl čtenář náležitě zmatený, ale nebojte se, na konci se to samozřejmě všechno spojí dohromady.)

Ráno bylo kalné. Jakub Horák, toho času bezdomovec, příležitostný kapesní chmaták a občasný potulný brnkálista, zjistil prvním pohledem, že strop nad sebou nezná. A to byl právě ten problém – stropů znal Jakub celkem dost. Kdyby někdo chtěl vydat Kapesního průvodce Mořičvílskými stropy, oslovil by Jakuba, aby ho napsal. Toho průvodce. Probudil už se totiž pod ledasjakým stropem – od

³⁶ Monika Pětníková, asistentka, recepční a dobrá duše celé SMS – speciální městské strážce a tajná láska Jamese Blonda, k jehož citovým vyznáním měla vždy velmi specifický přístup. Obvykle i dost bolestivý.

těch kamenných s nápisy typu „Už aby byla poprava, ten druhý strašně chrápe“ přes stropy typu „spodní strana mostu přes stoku“ až po stropy podkrovních pokojů naivních komorných.

Tenhle strop byl čistý, jemně obroušený, s ozdobnými motivy. Na dlouhém provázku na něm visel dřevěný pták s velkými křídly, Jakub si vzpomněl, že kdysi v dětství takového mívali doma. Když se za něj zatahalo, na chvíli vypadal, že letí. Provázek v sobě měl gumičku a ta se napínala a smršťovala a pták mával pomalu křídly. Ale to už bylo dávno, dětství uplynulo a Jakub byl tam, kde byl.

Posadil se a dával při tom velký pozor, aby stihnul uhnout případné ráně, které občas v podobných situacích dostával. Občas se mu stalo, že se někde opil, za cizí peníze samozřejmě, nasliboval hory a doly, s obzvláštním důrazem na vrcholy některé z místních dívků, a když ho vzala k sobě do komůrky, najedl se a usnul. A ráno dostal nafackováno, protože v noci nedovedl svoji dočasnou bytnou ani k jednomu vrcholu, ba naopak, ukázal jí úplné morální dno.

Tentokrát však nepřišla ani facka, ani kopanec, dokonce ani rána holí, jak už se mu několikrát stalo. Byl v čistém pokoji s velkou kovovou postelí, nábytkem z masivního dubu, v oknech byly květiny, na stole prostřeno ke snídani a venku začínal nádherný letní den. Možná už mě praštili, pomyslel si Jakub, a tohle všechno se mi jenom zdá. Opatrně vstal, protože jeden nikdy neví, odkud to přijde, sáhnul na noční stolek, kde k jeho velkému úžasu byly jeho hadry úhledně složené do komínku a – světe, div se – vyprané. Podobně na tom byly i jeho staré a děravé boty. I když, při bližším prozkoumání vypadaly opravené a vyčištěné.

„Jé, ty už jsi vzhůru? To je prima, zavolám Anežku, ať přinese snídani,“ objevila se ve dveřích mladá dívka ve studentské uniformě a stejně rychle zase zmizela.

„E?“ zmožil se Jakub na jedinou, ne příliš bystrou reakci.

„Holkyyyyyyyyy!!!! Už je vzbuzenej!!!!“ rozlehlo se vzápětí chodbou.

Jakub se pokusil vyhodnotit situaci a možnosti pro útek. Dveřmi ne, tam bude číhat ta holka. Okno je moc vysoko, odhadem tak třetí patro, a dole bude dláždění.

Dveře do vedlejšího pokoje!

Protože se Jakub neocítl poprvé v situaci, kdy jeho život závisel na okamžitém rozhodnutí, bral za kliku dveří vedle velké skříně ještě dřív, než převrácená židle stačila dopadnout na zem.

„Ahoj, Jakube“, otočilo na něj hlavy pět děvčat, skloněných nad učebnicemi ve vedleším pokoji.

„No nazdar!“ ulevil si Jakub a pokusil se otočit na místě, ale to už ho první děvče chytlo za cíp košile a přitáhlo si ho k sobě.

„Já chci hubičku!“ nastavila slečna rtíky.

„Já takýyy!“ přidaly se sborem ostatní, takže Jakubova hlava, evidentně ještě plná alkoholu, utrpěla další zásah tupým krumpáčem. S rozmachem.

„Ticho!“ zařval, což bylo trochu komické vzhledem jeho ne příliš vyvinutým sykvákám, a odstrčil od sebe nejdotěrnější dívku.

„Kde to jsem?“ položil pak zásadní otázku.

Ticho skutečně nastalo. Pak se jedna z dívek rozvlykala. „Ty si to nepamatuješ!“ obvinila ho třesoucím se prstem.

„Já??“ nechápal Jakub. Pokusil se zapnout záložní paměť, ale podařilo se mu vydolovat jenom letmé útržky včerejšího večera. Tak především tam byla hospoda. Která, to už Jakub nedokázal rozeznat, protože v hospodách trávil většinu času a některé mu už splývaly v jeden univerzální podnik. Aha, dobře, takže hospoda, tím začneme. Jakub vyžebal na hospodském, takové divné jméno měl, něco jako chilli, nebo tak nějak, kytaru a přesvědčil ho, že bude celý večer hrát, když dostane svou obvyklou dávku alkoholu. Už si sice nevzpomínal, jak se mu to podařilo, ale hostinský souhlasil. Prázdný. Ale Jakub to nevzdával, tohle ho už postihlo mnohokrát, na co jiného byste měli mozkové buňky než na jejich hromadné vyražďování? Takže, hospoda, kytara, mravenečník... Mravenečník??? Jakuba náhle osvítilo prozření. Mravenečník. Byl tam s ním takový frajírek s blond ofinou a jeden z těch šilenců z muzea, házel s nimi chvíli šipky, ale ten blondák vždycky trefil býka do oka, takže ho to přestalo bavit a šel radši k jinému stolu. Tam byly. Jedna jako druhá, všechny v krátkých sukýnkách, copánky, limonádu s brčkem a házely na něj svůdné úsměvy. Hrál jim za panáky alkoholu, za hubičky a v jednom případě i za podprsenu. Pak těch panáků bylo moc, o něco se s nimi vsázel... Dál už Jakubova paměť odmítala jít, protože to i pro ni byly ošklivé vzpomínky.

„Počkat!“ zahřměl Jakub a hned vzápětí si za to chtěl dát pěstí.

Všechna děvčata naráz utichla. Jakuba sledovalo několik párů dychtivých očí.

„Byli jsme včera všichni v tom podniku...“ začal opatrně.

„U Vyšínutýho Mamuta,“ poradila mu Anežka.

„Jasně! U Vyšínutýho mamuta. A ten hostinský...“

„Alen T'aBasco,“ doplnila Anežka.

„... ten hostinský mně půjčil kytaru...“

„Nepůjčil, tys ji ukradl tomu člověku, co tam měl koncert,“ opravila Jakuba opět Anežka.

„Cože?!“ nechápal Jakub, ale pak mu jeho paměť opět zlomyslně naservírovala další vzpomínku. Ano, v té hospodě měl někdo koncert a na malém pódiu úplně v rohu pidlikal cosi o andělu strážném a pak zase něco o tom, jak mu ořechy padají na střechu, nebo tak něco.

„No,“ přidala se k Anežce druhá dívka, Blaženka, „hrál tam Arnošt Frautenberg, ale ty jsi pořád vykřikoval, že hraje falešně, a pak jsi mu sebral kytaru a vyhnal jsi ho pryč.“

Jakub Horák sice byl podlouhý hochštapler, ale jelikož byl i muzikant, znal Arnošta Frautenbergu, jako ho znali všichni muzikanti v Mořičvílu. Skvěle, vyhodil jsem z hospody jednoho z nejlepších kytaristů ve městě, pomyslel si chmurně Jakub. A sebral jsi mu kytaru, doplnilo jeho svědomí. A sebral jsem mu kytaru, souhlasil Jakub.

„Ale byla to legrace,“ pohládila skleslého Jakuba po vlasech Blaženka, „hlavně jak jsi ho posílal pro pivo a říkal jsi mu, že je infiloro... inafultro... in fil tro va ný pigmej,“ strefila se konečně Blaženka do té správné kombinace slov.

To je můj konec, pomyslel si Jakub.

„Pak taky bylo super, jak jsi na tu jeho kytaru hrál ty sprostý písničky,“ svítily Anežce oči.

„Jaký sprostý písničky??“ byl Jakub otřesený z toho, že když už si myslel, že je na samém dně, zjistil, že stojí na poklopu a zespodu někdo ťuká.

„Tak mně se třeba jako dost hodně líbila ta o deseti malejch černoušcích, jak jsi vždycky Arnošta mezi slokami mlátil kytarou po hlavě.“

„Ale zase je pravda, že on ti nadával, že jsi jenom špatně vyleštěný zrcadlo,“ zastala se Jakuba Blaženka. „A chtěl ti na hlavu nalepit chlupy ze smetáku,“ žalovala.

Pane Bedřichu! To je špatný, já se s ním určitě i popral! kroutil hlavou zlomený Jakub.

„Hned pak ses s ním vsadil, že takovou blbost, jako hraje a zpívá on, složíš taky.“

„Ne!“

„Ale jo, my ti fandily, tys nám pak slíbil, že nám v noci ukážeš, jak se správně tvoří s těma, jak to bylo, holky?“

„S Múzama,“ ozvalo se sborově okolo Jakuba.

„Že prej budeme koukat! Ale pak jsi nám snědl všem večeři a usnul!“

Jakub se podíval na hromadu učebnic na stole a reálně zvažoval možnost, že se s nimi umlátí k smrti. Pak ještě jednou, pro jistotu pohledem zkontroloval únikové cesty, opět žádné nenašel a rozhodl se kapitulovat: „Dobrá, o co přesně jsem se s ním vsadil?“

„No, o tu písničku přece!“ byla zmatená Blaženka, její kamarádky jen souhlasně pokyvovaly hlavami.

„Aha. Dobře. A o co jsme se vsadili? Ale přesně!“

„Že to bude k nepoznání od lidovek. A že to bude hit. A že to bude do večera. Jo, a když to nebude do večera, pošle na tebe Arnošt lidi z toho, z VOSY³⁷.“

Jednou to přijít muselo, pomyslel si Jakub a sesunul se do jednoho z křesílek.

Kapitola čtvrtá

(O Jamesi Blondovi a jeho těžkém životním údělu.)

V podkrovním bytě s nádherným výhledem na město se čerstvé ranní světlo opatrně plížilo mezi žaluziemi. Interiér pokoje dával tušit, že tady bydlí MUŽ. Nábytek byl praktický, ale ne přezdobený. Na zemi nebyl koberec, ale lakované dubové parkety a velká kožesina z medvěda. V rohu stál rozměrný a dobře zásobený bar. Pokoji vévodila velká kovová postel se složitým ozdobným kováním. James Blond se unaveně protáhl a otevřel oči. Vedle něj ležela nahá krasavice s velkou černovlasou hřívou a spokojeně předla.

„Ale ne!“ povzdechl si James a opatrně jako kočka se pomalu vysoukal s postele, aniž dívku vzbudil. Po špičkách došel k oknu, aby se přesvědčil, že je opravdu ráno. Bylo. I když to bylo zvláštní, hodně mlhavé ráno, stále to bylo ráno. Přes židli u stolu pod oknem byly přehozené dámské kalhotky, které se skládaly z krátké šňůrky a trojúhelníčkové poštovní známky. James si povzdechl a rozhlédl se po pokoji. Na zemi ležela prázdná láhev od abubabského vína, kousek od ní pak její dvě příbuzné, podprsenka visela z lustru, a jak si James s hrůzou uvědomil, dívka byla za jednu ruku připoutaná k čelu postele.

James Blond se většinu svého života potýkal s vlastní přitažlivostí. Málokdy se mu stalo, že by se ráno mohl vyspat, pak vstát a dát si snídani jako každý normální chlap. Většinu svých rán trávil nucenými úsměvy a konverzací s kráskami, které většinou ani neznal, a vymyšlením způsobů, jak je dostat ze svého bytu. Jediné, po čem toužil, byl klidný spánek a ticho.

„Kocourku?“ ozvalo se mazlivě z postele. James se otrásl, a když se na dívku otočil, v jeho obličejí se objevil nacvičený úsměv číslo sedmnáct.

„Ano, kočičko?“

„Pojď ještě do pelíšku, ano?“

„Opravdu? Nejsi unavená?“ zkusil to po dobrém, ale už dopředu věděl, že je to marný boj, vždycky ráno chtěly ještě jedno kolo.

„Kdepak, ještě chci jedno kolo,“ vrněla černovláska. James si povzdechl, pokrčil rameny a sáhl na poličku vedle okna.

³⁷ VOSA – Vymahači ochraňující samotné autory, partička silných, ale ne moc bystrých lidí, kteří zmlátí každého, kdo hrál cizí písně a autorovi se to nelíbilo.

„Ale už naposledy, ano?“ ujistil se, než vykročil směrem k posteli. Předtím ještě stihnul na první pohled nedbale zavazadla o páku, která téměř splývala se zdí. Doufal přitom, že jeho přítel Jeroným Myšpulka, vedoucí oddělení bublajících roztoků mořčivílského Městského muzea, bude o pár bloků dál už vzhůru.

Oproti podkrovnímu bytu tajného agenta Speciální městské stráže Jamese Blonda bylo v bytě Jeronýma Myšpulky jasné světlo, které do pokoje pronikalo otevřeným oknem. Byl to dobrý byt a Jeroným za něj vděčil právě Jamesovi, který mu koupil dojednal u jednoho ze svých známých. Jednalo se pravděpodobně o nějakého zločince, protože ještě mnoho měsíců poté, co se Jeroným nastěhoval, mu u dveří zvonili podivné existence a dožadovaly se úkrytu před policií, vydání peněz ukradených z banky a v jednom případě dokonce plastické operace psa. Na kočku. Prý byl podezřelý z loupeže. Stačilo ale zmínit jméno Jamese Blonda a nevtanění návštěvníci se s úklonami dávali na spěšný ústup.

Byt byl, stejně jako ten Jamesův, podkrovní. Měl tři velké pokoje a prostornou terasu, ze které byl výhled na Stromovou řeku, a když se Jeroným hodně naklonil přes zábradlí, mohl zahlédnout i věž muzea. V jednom pokoji objevil ještě jeden, tajný, ve kterém byla zřízena penězokazecká dílna, provizorní operační sál a velký trezor, který byl zavřený, a klíč chyběl. Jeroným nepátral po tom, k čemu to všechno sloužilo, když jste se přátelili s Jamesem Blondem, zvykli jste si na ledacos. Největší výhodou bytu ale byla v něčem úplně jiném. Byla to přímá viditelnost na terasu bytu Jamesova.

Jeroným stál před otevřeným oknem a zvedal v pravidelném rytmu dvě činky. Před ním se v prostoru převalovala mlha, přesto zahlédl koutkem oka světlici vystřelenou z míst, kde bydlel James. Byla zelená. Jeroným pustil činky na terasu a v pokoji rychle zalistoval v ohmataném sešitku.

„Zelená, zelená... a určitě letěla na jih..., „ mumlal si pod vousy, dokud jeho prst nenarazil na jedné stránce na požadovaný údaj.

„Jižní zelená!“ vykřikl pak a vyřítit se na terasu. Cestou do jedné ruky chytil košili a přehoupl se přes zábradlí. Dopadl na střechu domu pod ním, aniž by se zastavil, balancoval rychlým během po jejím hřebenu a mířil k další překážce, komínu Gerhartovy továrny na doutníky³⁸.

Když se zadýchaný, potrháný a úplně mokrá vyšplhal oknem do Jamesovy kuchyně, uslyšel z ložnice zoufalé „Kolo, kolo mlýnský“.

Tak to je vážné, pomyslel si, další kolo po ránu bylo moc i na takového zkušeného milovníka, jako byl James Blond. Setřepal ze sebe vrstvu drobných kapek a rázně vkročil do ložnice.

„Ksaku!“ zvolal teatrálně James, když Jeronýma spatřil, a vztyčil se šťastně na posteli v hraném výrazu maximálního překvapení.

„Jamesi!“ vykřikl Jeroným.

„Kdo to je, kocourku?“ byla zmatená černovláska a snažila se zakrýt svá prsa peřinou. Marně. Na to byla potřeba peřina dvojnásobné velikosti.

„Slíbil jsi, že už nebudeš experimentovat!“ křičel Jeroným hystericky a popošel k nahé dvojici s výrazem spojujícím v sobě absolutní zoufalství s absolutním odhodláním.

„Kdo to je?“ podívala se černovláska na Jamese a kocourek se vytratil nejen z její řeči, ale i jejích očí.

„Ééé, můžu ti to samozřejmě vysvětlit... Říša je jenom takový můj kamarád...,“ pletl mistrně slova James.

„Kamarád???“ zhroutil se Jeroným, padl na kolena a zoufale se rozplakal. „Slíbil jsi, že se ke mně nastěhuješ“, vzlykal, „že si koupíme papouška! PAPOUŠKA!!!“

Vrhl se Jamese a začal ho škrtit.

³⁸ Pracovníci Městského muzea si přirozeným vývojem vypěstovali schopnost stavbylezečství. Více v povídce Obyčejný večer, sbírka *Pískožrouti*, Epoque 2010.

Černovláska zděšeně vyskočila, čímž se odhalila celá, zapištěla, strhla na sebe peřinu, čímž odhalila Jamese, a s křikem se vrhla ke dveřím. Ještě nějakou chvíli na schodech dozníval její křik.

James s Jeronýmem ještě chvíli počkali a pak se mohutně rozesmáli.

„Kde máš Alberta?“³⁹ zeptal se Jeroným, když se James oblékl⁴⁰, a oba přátelé se posadili v kuchyni k míchaným vejším. James byl výborný kuchař a – aniž by to většina lidí věděla – i autor několika kuchařských knih, které napsal pod pseudonymem Blomfield.

„Zapalují se mu lýtka⁴¹, mizerovi, především od něj chytla podlaha v předsíni, tak jsem ho poslal za dveře. Ještě se neukázal, určitě trucuje, pacholek.“

Jeroným se nahnul tak, aby viděl do předsíně. V podlaze byla skutečně propálená díra.

„Ona je ve městě nějaká mravenečnice?“

„Albert není nijak druhově vybíravý, naposledy obtěžoval fenku bernardýna, ještě teď se stydím, když potkám její majitelku, bydlí vedle ve vchodu.“

„Že tak najednou?“ podivil se Jeroným.

„Že ano? Ale kdo se vyzná v mravenečnicích, že?“

„Zase Kolo, kolo mlýnský?“ navázal po chvíli Jeroným.

„Zase. Nikdy nepochopím, kdo tenhle nesmysl rozšířil po městě⁴².“

„Při počtu tvých sympatizantů to mohl být prakticky kdokoliv,“ zasmál se Jeroným.

Kapitola pátá

(O vzniku lidové písně⁴³.)

Jakub seděl zamyšleně na terase v houpacím křesle, v ruce blok a tužku a nepřítomně hleděl na střechy domů pod sebou. Ono se snadno po několika pivech machruje, že písnička se dá napsat levou zadní, ale něco jiného je jí potom za střízliva skutečně vymyslet. Kdyby ho alespoň ta hlava tolik nebolela! To je jako kdyby měl za očima zataženo, otevřte sa, mraky.

„Otevřte sa, mraky,“ řekl Jakub nahlas.

To byl dobrý začátek textu. Takový opravdu lidový. Představil si sedláka, jak stojí na zápraží, už pátý den prší, úrodu je třeba sklidit... To je opravdu dobrý začátek písničky.

Jakub si zapsal první řádek.

Ale co dál? Mraky máme otevřené. Vlastně nemáme. Zatím nás jenom bolí hlava a CHCEME, aby se rychle otevřely. Protože když to nebude rychle, tak nám ta hlava praskne! To ale posluchači nebudeme nijak vnucovat, necháme ho, ať si myslí, že je to o tom dešti. Ha! Otevřte se honem, to bude ono.

Anebo taky ne. Co se tak může rýmovat s honem? Ohonem? Jako pil jsem strašně nahonem, zlé likéry

³⁹ Opět povídka Obyčejný večer, ve které James Blond a Jeroným Myšpulka zachrání mravenečníka v kleci z držení zlotřilých Fontů při honičce s Bratrstvem s klacky. Albert sice nejdříve Jamese pokouše a těžce zraní, ale nakonec se z nich stanou přátelé. Vztah Alberta k Jeronýmovi není dosud přesně znám, ale dal by se popsat jako vzájemná opatrná tolerance.

⁴⁰ Což byl sám o sobě proces trvajícím několik desítek minut a zahrnujícím v sobě lehké poškození nábytku a maleb. James Blond byl muž mnoha talentů, který měl jedinou drobnou skrytou vadu – nedokázal se nikdy obléct na první pokus. Viz *Pro vlastní dobro* v této knize.

⁴¹ Velice vzácná nemoc, kterou trpí právě mravenečníci, jejich lýtka mohou dosáhnout teploty až 93 stupňů a založit tak požár. Proto mravenečníci tak rádi vyhledávají jezírka, rybníky nebo jen malé potoky, nejsou blázni bez pudu sebezáchovy. Podobnou nemocí trpí i pták Fénix, ale u toho se vyvinula zcela jiná přirozená obrana.

⁴² My si to ovšem říct můžeme – byl to Jikrnáč z Bratrstva s klacky, který se takto pomstil Jamesovi za zesměšnění pískem, viz do třetice povídka *Pískožrouti*.

⁴³ Na tomto místě je třeba si raději rovnou říci, že píseň, jejíž vznik je v kapitole popisován, skutečně existuje a slova napsal skutečně jistý Jakub Horák. Hudba je dílem Lucie Redlové a píseň můžete slyšet na CD skupiny Docuku Domrtě.

s ohonem? To snad radši ani ne. Otevřte sa hned. Taky ne, na to jde jedině med. Otevřte sa rázem. „Hmmm.“

Jakub se podíval na oblohu bez mráčku. To se tvoří ale opravdu špatně, když je i příroda proti, pomyslel si.

Rázem, rázem, to zní docela lidově, ne? Když tam nechám to „sa“ místo „se“.

Tak dál, co ten opilec cítí dál. Je mu špatně, má zatemněno, ale to už si vyřešil, když chce, aby se ty mraky rozevřely... Co třeba... že by byl nejradši mrtvej? Proč ne, blbě je mu jako psovi, o tom bych mohl vyprávět, takže jak to nějak vkusně popsat?

Na terasu vešla jedna z dívek, Jakub nebyl schopný si zapamatovat její jméno, ale tipoval ji na Karličku. Nebo Janičku. Rozhodně to ale byla jedna z -iček.

„Tady jsem ti udělala kávu a obložené chleby, aby se ti dobře skládalo,“ zachichotala se a červenala se až za ušima.

„Hmm,“ zabručel Jakub.

„Ukaž, co už jsi napsal?“ naklonila se Janička Karlička nad Jakuba a přečetla si první dva řádky ještě předtím, než stihl ucuknout rukou s blokem.

„Jé, to je pěkný! Takový houpavý, to je úplně jako když mluví náš farář při kázání v kostele. Vždycky nás nejdřív za něco pochválí, třeba jako že jsme budoucnost města a tak, a pak začne hřímat o tom, že jsme ale taky hříšnice a máme těžké duše, to jako od těch hříchů, a proto se nikdy nedostaneme do nebe k Bedřichovi...“, švitořila. Podobný jev lze spatřit, když se někde v horách protrhne přehradní hráz a dlouho zdržovaná voda se valí nekontrolovatelně do údolí.

Jakub ji přestal poslouchat, protože ho oproti vší pravděpodobnosti něco v její řeči zaujalo. Ta těžká duše. Tu má totiž hříšník a opilec společnou. A když je něco těžké, tak to co? Přece spadne na zem. A máme rým jako fik.

„... a taky říkal, že když se budeme hodně to, učit a modlit a zdravit starší a asi ještě dvacet tisíc věcí, tak v nebi u Bedřicha si to vynahradíme a budeme se tam mít... jako v nebi u Bedřicha. Nevíš, jaký to je v nebi u Bedřicha? Já teda ne, ale Maruška povídala, že tam jsou určitě růžový polštářky a kakao zdarma. To my teda máme tady taky zdarma, ale můžeme mít jenom jeden hrnek ke snídani, takže v nebi prej bude i ke svačině, k obědu a k večeři...“, pokračovala Janička Karlička. Většina lidí na světě sice má mezi mozkiem a pusou ještě další orgány, ale jsou i takoví, u kterých Bedřich stvořil přímou spojnici, takže jakmile se v mozku nějaká myšlenka vylíhne, putuje okamžitě k ústům a ta ji řeknou⁴⁴. Jakub ji ale už neposlouchal a psal a psal, protože pokud se vám naskytne taková dávka inspirace jako jemu, musíte ji využít a nenechat se rozptylovat.

Kapitola šestá

(O třešních a růžovém slonu.)

Všechno to pokračovalo třešněmi, které ležely na velkém a draze zdobeném mahagonovém stole v pracovně velitele speciální městské stráže sira Mataharise. Při bližším zkoumání už ale zase tak obyčejné nebyly. Na jejich rudých slupkách se vyskytovalo několik hnědých kazů ve formě malých teček, jak už to u třešně bývá, a jeden velký kaz ve formě nápisu – překvapivě – „Volte 1“. Kaz prokazatelně na třešních vyrostl.

⁴⁴ Což může být v dospělosti důvod k mnoha humorným i méně humorným situacím.

Velitel Mataharis nehnutě zkoumal peckovice už třetí hodinu. Seděl za stolem s rukama pod bradou a měl rozostřený pohled. Vedle něj stál nenápadně jeho osobní sekretář Stuart a dělal, že tam není. Mataharis promluvil po dvou hodinách a 57 minutách soustředěného mlčení: „To znamená jediné, že, Stuarte?“

„Jistě, pane premiére,“ odpověděl Stuart.

„Prosím?“ zvedl udiveně oči Mataharis.

„Promiňte, pane, trochu jsem se zamyslel, omlouvám se.“

„V pořádku, v pořádku,“ mávl rukou Mataharis, „ale co říkáte na ty třešně? Nejprve jablka, teď tohle.“

„Obviníme matku přírodu, pane,“ nezaváhal Stuart.

„Jste v pořádku, Stuarte?“ projevil starost Mataharis a pořádně si svého sekretáře prohlédl.

„Samozřejmě, pane, jen mě trochu znervózňuje ten růžový slon za oknem, pane.“

Mataharis si Stuarda prohlédl ještě jednou a ještě důkladněji, ale nenašel nic, co by vypovídalo o Stuartově duševním vyšínutí. Potom, protože velitelem SMS se nestanete bez jistých předpokladů a osobních vlastností, se podíval ven oknem. Tam, kde měl spatřit střechy města a Ostrov umění, poletoval vzduchem velký růžový slon. Tedy, abychom byli přesní, balón ve tvaru velkého růžového slona. Mataharis přešel k oknu a cestou vzal z komody dalekohled.

„V koši pod slonem jsou nějakí lidé, Stuarte,“ řekl, když zaostřil.

„Ano, pane, mnoho lidí si stále myslí, že balóny jsou říditelné.“

„A vy, Stuarte?“ otočil se na okamžik Mataharis od okna.

„Já vím zcela jistě, že jsou, pane, jen ne tímto způsobem.“

„Aha, dobrá. Růžový slon je symbol strany za práva nevzrostlých, vidíte?“

„Ano, pane, i když, jestli mohu podotknout, ještě jsem nepřišel na to proč.“

„Ani já ne, Stuarte. Co myslíte, schováme to pod paragraf 17 zákona č. 53 o předvolebním boji?“

„Bohužel, pane, to nebude možné. Zákon doslova říká, že je zakázána jakákoliv forma propagace politických stran mimo potrubí formou nápisů vyrobených na objednávku členů strany nebo jejich přívrženců. Za přívržence je brán kdokoli, kdo takovou reklamu objedná. Tento bod je velmi chytrý, pane.“

„Aha, ale byl by o dost chytřejší, kdyby se zmiňoval i o symbolech, nemyslíte?“

„Jistě, pane, zákon se o symbolech zmiňuje hned v další větě, ale hovoří pouze o graficky znázorněném logu strany formou tisku, dřevořezby, leptání, kresbou do písku a dalších sedmdesáti osmi technikách. O předmětu, který by stranu reprezentoval, v něm není ani slovo, od toho nešťastného incidentu při minulých volbách⁴⁵. Speciálně tam není asi slovo o předmětu, který by se vznášel nad městem.“

„Jistě,“ povzdechl si Mataharis, který při minulých volbách musel celou situaci řešit, „takže balón jim projde a to jablko a peckovice taky, že ano?“

„Ano, pane, projde.“

„Dobrá, ale pokud by se vyskytl nějaký neznámý střelec, dejme tomu na střeše...“

„Myslíte například nějakého nováčka v SMS, který si cvičí střelbu z luku, pane?“

„Ano, něco takového jsem přesně myslel, vy jste skutečným přínosem naší organizaci, Stuarte.“

„Děkuji, pane,“ uklonil se mírně Stuart a zastepoval rytmus známé písně Polčička.

„Stuarte?“

⁴⁵ Strana pekařů měla ve svém znaku krytý vůz tažený koňmi a zažalovala všechny soukromé dopravce za nezákonnou propagaci jejich strany. Soud vyhrála, načež soukromí dopravci zažalovali město za mezeru v zákoně a soud vyhráli taky. Do třetice město zažalovalo cech pekařů za vědomou provokaci, soud také vyhrálo a výsledkem bylo, že byl zákon změněn a nikdo nikomu nic neplatil.

„Ano, pane?“

„Kdy jste měl naposledy volno?“

„Na podzim pane, to byl ve Vrcholech ten hudební festival.“

„Dobrá a předtím?“

„Předtím jsem ještě volno nikdy neměl, pane.“

„Tak už je nejvyšší čas, hochu,“ poplácal Mataharis Stuarta přátelsky po rameni, „odpočinete si, načerpáte nové síly, prospíte se, co?“

„Myslíte, pane?“

„Ano, zasloužíte si odpočinek, my to tu bez vás sice ne úplně lehce, ale přeci jenom zvládneme.“

„Ale, pane...“

„Žádné odmítnutí, Stuarte,“ kroutil kategoricky hlavou Mataharis, „je skoro léto, maliny zrají, jestli vás tu po obědě ještě uvidím, tak se těšte na pořádný mazec! Zločin nám stagnuje, volby jsou ode dneška až za měsíc, Blond má práce dost, takže nezlobí... Čtrnáct dnů vás tu nechci vidět!“

Za několik málo chvil poté, co Stuart zkroutěně odešel z Mataharisovy kanceláře, zasvištěl vzduchem přesně mířený šíp a balón ve tvaru velkého růžového slona začal pomalu, ale neodvratně klesat k zemi.

„Já vám ukážu kampaň, to budete koukat,“ mumlal si Mataharis pod vousy, když vracel luk do skříně a hledal v šuplíku pojistnou smlouvu proti neočekávaným nehodám při výcviku nováčků.

Kapitola sedmá

(O koncertu, který je za dveřmi.)

Arnošt Frautenberg, krom věhlasu také majitel prosperujícího krámků s parketami, přecházel za pultem a bručel. Bručel proto, že se nechal zatáhnout do nesmyslné sázky. Bručel i kvůli stále klesající návštěvnosti svých koncertů. Nechtěl toho mnoho, byl jen malý muž s kytarou, kryl ztráty z koncertů svým podnikáním, a tak to nebylo prodělečné, ale úspěch je droga, které se nejde zbavit. Když stojíte na jevišti a lidé vám tleskají, není nic lepšího. Arnošt měl talent. Byl vtipný, kolikrát mu stačilo, aby na jeviště jenom přišel a nic neříkal, a lidé už se smáli, uměl napsat chytlavé písně a pak je slušně zahrát... Ale problém byl v tom, že za poslední dobu nenapsal skoro nic.

Dalo by se dokonce říct, že vyzoroval jistou přímou úměru mezi tím, kolik prodal parket a kolik lidí přišlo na koncert. Ne že by se lidem jeho písničky a povídaní nelíbily, ale byly už dlouho stejné. Arnošt si to musel přiznat – procházel tvůrčí krizí.

Nade dveřmi cinknul zvonek a dovnitř vešel mládenec, sotva patnáctiletý.

„Dobrý den, pane mistr,“ pozdravil a smekl čepici, „pan T´aBasco se nechá poroučet a vzkazuje, jestli by vám nevadilo, kdybyste večer zahrál místo v lokále na dvorku.“

„Na dvorku?“ podivil se Arnošt.

„No, na dvorku, my už jsme totiž prodali tolik lístků, že se všichni dovnitř nevejdou,“ žmoulal kluk v ruce čepici.

„Kolik?“ ztuhl Arnošt, protože ta zpráva se podobala zázraku z čistého nebe.

„Když to já nemůžu říct, on by se pan T´aBasco asi zlobil, že to, vyzrazuju, jak se to... hou hou.“

„Hou hou?“ nechápal Arnošt, ale protože i on byl odjakživa především obchodník, vytáhnul zpod pultu krabici plnou čokoládových tyčinek pana Kefíra, kterou tam měl pro děti svých zákazníků, a pomalu ji přisunul směrem k chlapci.

„Ano, pane mistr, nebo kou hou, to znamená, že nesmíte vykecat, co dělá váš mistr, aby to nedělali potom i ostatní, když se kvůli tomu tak nadřel,“ pozoroval poslíček krabici s čokoládou a začal si přejíždět jazykem po rtech.

„Aha, aha,“ posunul Arnošt krabici ještě blíž, „ty asi myslíš, abych pak náhodou neobsluhoval lidi, nenosil jim pivo a tak?“

„No,...“ připustil chlapec.

„A co myslíš,“ pokračoval Arnošt a hodil do krabice ještě pár drobných, co měl po kapsách, „budu já někdy obsluhovat hosty a nosit jim pivo?“

„Myslím, že nebudete, pane mistr,“ souhlasil hoch a stoupl si na špičky, aby dobře viděl do krabice.

„Tak vidíš,“ řekl Arnošt, což bylo vcelku na místě, protože hoch obsah krabice nejen viděl, on ho přímo hypnotizoval. „Ale co se dá dělat, pravidla jsou pravidla. Když už tě tu mám, myslíš, že bys mohl tuhle starou krabici odnést do smetí? Je v ní sice pár starých zbytků, ale ty tam vyhod' taky, ty už nikdo nepotřebuje, ano?“ A položil vedle krabice tužku a papír.

„Ano, pane mistr,“ přikývnul hoch radostně hlavou, načmáral něco na papír, vzal krabici a vyběhl z krámu, aby si to náhodou Arnošt ještě nerozmyslel.

Když Arnošt papírek otočil, nechtěl věřit svým očím.

Jakub nechtěl věřit svým uším. Právě zahrál děvčatům z lycea hotovou písničku a ony mu tleskaly a objímaly ho. Ta písnička byla dobrá! Nebylo důležité, jak a o čem ji psát začal, ale jak to celé skončilo. Byla to lidovka, měla obsah, měla myšlenku, dojímalá, hudbu udělal přesně tak, jak mu poradila Janička Karlička – houpavou, pomalou, naprosto jednoduchou na pár akordů. Pak ji zahrál ještě jednou, to už si děvčata zpívala s ním.

Přitom to bylo tak jednoduché! Každý byl někdy na venkově, myšleno lidi z města, a každý tam slyšel ten divný přízvuk. Stačilo to jenom poskládat dohromady.

Kapitola osmá

Nejkratší kapitola o prvním hackerovi v historii

V přítmí vytopeného sálu Hyperchytrouše⁴⁶ v hlavní třídící stanici se ozýval monotónní, pro některé lidské uši příjemný bzukot včel. Stanice byla vytížená téměř na maximum, ale za to mohl právě testovací provoz nového Hyperchytrouše od hraběte Euliána. Sál byl příjemný, se stěnami místy vytapetovanými vzorem lučních květin a podél kamenných zdí byly malé improvizované skleníky, kde luční květiny obsluha pěstovala v jejich reálné podobě. Včely na tom trvaly.

Na malém kavalci v sousední místnosti spal Tydlivoj Gek, správce Hyperchytrouše a momentálně službu konající technik systému. Ještě před dvěma roky by si nic takového nedovolil, pravděpodobně by celou noc pobíhal kolem starého, mechanického stroje a dotahoval šrouby, mazal převody a zoufale se snažil opravit nějakou vzpříčenou součástku. Nebo by se snažil vyprostit emajlové schránky uvízlé v hlavním třídícím systému. Jenže to bylo před dvěma roky. Teď nový systém pracoval bez poruch a téměř bezúdržbově. Stačilo zalévat ve sklenicích květiny, jednu za čas stočit med, když byly

⁴⁶ Pro ty, kdo nečetli první knihu z Mořičvílu – jako náš svět používá běžně internet, v Mořičvílu funguje Potrubí. Zprávy a jejich přílohy jsou zasílané v malých pouzdech, která jsou natřena kvůli lepší klouzavosti emajlem. Se systémem zahýbal hrabě Eulián Stoker, který zkonstruoval zařízení na principu včel a přenosu zpráv za použití rovných, úzkých trubek, zrcátek a záblesků pochodní či petrolejových lamp. Obchodní značka těchto mnohem modernějších strojů používá symbol nakousnuté hrušky (vynález jedné ze spřátelených Dryád).

RAM plástve⁴⁷ plné, a dávat pozor, aby se teplota v sále nelišila od té, kterou měly včely rády. Před dvěma lety bylo potřeba sedmi techniků na tři směny, teď tu byl jeden technik v noci sám.

Zatímco Tydlivoj snil své sny o rychlejších potrubí a výkonnějších chytrouších, téměř neslyšně se otevřely dveře a kolem něj prošla postava celá v černém. V ruce si nesla malou krabičku se stylizovaným obrázkem několika karet⁴⁸, kterou umně připojila ze zadní strany Hyperchytrouše do USB⁴⁹ konektoru. Potom se stejně neslyšně, jako se objevila, i ztratila. Zločin byl vykonán.

Kapitola devátá

(O stranických peripetiích.)

Když se velitel Mataharis ohlásil v sídle strany Velkého šťavnatého pomeranče, posadil ho službu konající recepční do velké pohovky naproti velikému akváriu s rybičkami a nabídl mu kávu. Mataharis si ji osladil třemi kostkami cukru, i když obvykle kávu nesladil, přehodil si nohu přes nohu, i když ani to běžně nedělal, a začal si pískat poslední hit Arnošta Frautenbergy, i když jeho hudbu neposlouchal. V sídle společnosti, která věděla o úmrtí starosty města dřív než velitel policie, nebylo opatrnosti nazbyt.

Když ještě Mataharis osobně vedl přípravné kurzy pro nové agenty, tedy v době, kdy ještě nebyl velitelem městské stráže, jeho první lekce začínala tím, že přišel do třídy v zamaštěné košili, s brýlemi omotanými lepicí páskou a rozsypal hned za dveřmi papíry, které nesl. Sklidil posměch a několik studentů mu pomohlo papíry sebrat. Celou hodinu pak většinou nedávali studenti pozor a smáli se různým zaškobrtnutím, která Mataharis předváděl. Odpoledne zjistili, že jim chybí peněženky.

Další den už se nikdo nesmál, protože Mataharis přišel do hodiny upravený a peněženky vyložil na stůl. Nikdy nedejte druhému hned vědět, co jste zač. Když vás budou mít ostatní za hlupáka, tím lépe pro vás, učil je následující roky. Před zmateným profesorem se nemá nikdo na pozoru, před přísným kantorem je každý obezřetný.

Recepční se nijak nelišil od Mataharisových bývalých studentů, díval se na návštěvníka s úšklebkem lidí, kteří si jsou jisti svojí společenskou nadřazeností, ale v rámci profese zachovávají blahosklonné dekorum. Mataharis to jen přivítal, čím většího pitomce ke svému šéfovi recepční uvede, tím lépe. Dočkal za deset minut. Vždycky vás nechají čekat, aby ukázali, jak jsou důležití, pomyslel si Mataharis, když kolem nafrněného recepčního vcházel do kanceláře. Neodpustil si drobné zaškobrtnutí, které mu – stejně jako za časů jeho výuky – dovolilo probrat obsah kapes své oběti. Po hmatu poznal několik vizitek, hřeben, a co bylo daleko zajímavější, malý příruční obušek s okovanou hlavou.

Předseda strany Velkého šťavnatého pomeranče byl neuvěřitelně otlý muž s výrazem permanentního naštvání ve tváři. I když se k Mataharisovi hrnul s napřaženou rukou a čímsi, co měl být úsměv, nedokázal skrýt fakt, že celá jeho osobnost je napnutá až na hranici únosnosti mezi vztekem a závistí. Všeobecnou závistí. Mataharis tyhle typy poznal už předtím. Lidé, kteří nedokázali přijmout fakt, že se kolem nich dějí věci, které oni neřídí.

„Velitel Mataharis? Rád vás poznávám, já jsem ZAHRADNÍK,“ potřásl Mataharisovi rukou. Jeho stisk byl silný, téměř drtil kosti. Každé písmenko jeho jména si zasloužilo svoji podobu ve verzálkách⁵⁰,

⁴⁷ Rychlý Amorfnní Med – možná víte, že medové plástve jsou jakousi pamětí včelstva.

⁴⁸ Shodou okolností to byl flash...

⁴⁹ Úplně Samostatný Brouk – konektor pro připojení externích zařízení k chytroušovi, další vynález hraběte Euliána. Jako ochrana proti nevyžádaným včelám byla do vstupu instalována permanentně našťvaná mandelinka bramborová, která si hodně rozmyslela, jaké včely dovnitř chytrouše pustí.

⁵⁰ Velká písmena.

z pana Zahradníka tryskalo jeho ego na všechny strany. Občas zasahovalo i malé mušky, které se vyskytovaly v jeho těsném okolí.

„Dobrý den,“ pozdravil Mataharis a přijal nabízené místo v malém křesílku před Zahradníkovým stolem.

Ten člověk by si mohl na čelo rovnou napsat, že je namyšlený pitomec, pomyslel si. Zahradníkův stůl byl obrovský, takže ten, kdo seděl v křesílku před ním, dostal automaticky pocit, že je zcela bezvýznamný. Na podobném principu ostatně založila svoji architekturu většina církví. Samotná kancelář předsedy strany dávala všemi prostředky najevo, že tady úřaduje významná osoba, člověk natolik důležitý, že jeho čas je vzácný i pro krále. Masivní nábytek z drahého vrcholového dubu, diplomy a uznání rozvěšené po stěnách, obrazy, na nichž si pan Zahradník podává ruku s významnými osobnostmi politiky a kultury... Chybí už jen tričko s nápisem „Nikdo na mě nemáte, hoši“.

„Tak, veliteli, co pro vás můžu udělat?“ zeptal se Zahradník a zapálil si mohutný doutník, Mataharisovi nenabídl.

„Víte, vypadá to, že budou vypsáné volby, a tak bych se rád seznámil se všemi kandidáty osobně, nakonec, budeme se teď pravděpodobně vídat vcelku často, že?“

„Jistě, to je od vás prozíravé, veliteli. No, tak tady mě máte, obyčejný chlap, co má svoje plány, a rád by do nich zahrnul i blaho města,“ zasmál se žoviálně Zahradník, ale Mataharisovi neunikla na okamžik jeho nechuť se s ním vůbec bavit.

„Děkuji vám. Teď vás musím požádat o váš volební program, doporučení a všechny ty ostatní dokumenty, které jsou potřeba.“

„Ale jistě, můj asistent David to s vámi vyřídí, to on rád. Ještě něco, veliteli?“ usmál se křečovitě Zahradník, takže si málem vyvrátil čelist, která k těmto úkonům nebyla od přírody uzpůsobená.

„Ještě taková maličkost – vyvěsili jste na budovu opery volební plakát?“ zeptal se bezelstně Mataharis a sledoval zahradníkovu reakci. Musel uznat, že jeho otázka nezapůsobila tak, jak měla.

Zahradník nehnul ani brvou: „Je to možné, o tohle se nám stará volební poradce, to víte, já jsem v jednom kole.“

„Dobrá, tak potom to bude všechno, děkuji za váš čas,“ rozloučil se Mataharis a kulhavým krokem opustil kancelář. Asistent David mu podal kabát s takovou nechutí, že byla téměř hmatatelná.

Když za Mataharisem zaklaply dveře, Zahradník se nahnul pod stůl a vzal do náručí bílého perského kocoura s obojkem zdobeným diamanty. Kocour, i přes svoji značnou otylost, sekl instinktivně drápkou po Zahradníkově tváři a vyrobil mu na ní souměrnou čtveřici krví se plnicích šrámů.

„Ne, kočku určitě ne!“ řekl si pro sebe Zahradník a mrštil kocourem z okna. Jeho asistent David, který celou scénu sledoval otevřenými dveřmi, si povzdechl. Neměl nic proti tomu být ve službách šíleného, nabubřeného a zákeřného megalomana, ostatně sám byl také takový, ale nesnášel, když se diamanty vyhazovaly oknem.

V centrálním řídicím chytroušovi mezitím krabička, připojená tajemnou postavou uprostřed noci, začala svoji práci. Přechodová dvířka mezi krabičkou a Chytroušem se otevřela a mandelinka bramborová, která měla otvor hlídat, už nikdy nezjistila, co ji zabilo. Bylo to tak rychlé.

Kapitola desátá

(O podivuhodném obratu v kariéře Jakuba Horáka.)

Jakub Horák se omámeně potácel ulicí Vařených květáků a svítil do zasněžené noci. Ještě před několika hodinami absolvoval stejnou trasu v opačném směru a s opačným rozpoložením. Je tedy

pravda, že z největší části za to mohl houf nadšených studentek, který skotačil za ním a mával ve vzduchu transparenty „Jakube, ty jedeš!“, „Lysá Hora navždy!“ a „Frautenbergu, jdi se zahrabat, přišel někdo lepší“. Jakub dobře věděl, že sázky uzavřené v opilosti mají vždy jedno společné – zatímco vy si je nikdy nepamatujete, celý ostatní svět ano, a co je nejhorší, vždy na nich trvá.

Když o tom tak přemýšlel večer cestou k Vyšinutému mamutovi, kde se měl uskutečnit jeho improvizovaný koncert, ke kterému vyzval místní hvězdu Arnošta Frautenbergu, musel si přiznat, že za většinu svých problémů si mohl většinou sám. Na začátku byla s téměř železnou pravidelností nějaká ta sklenička, pokračovalo to další skleničkou, pak se mu do zorného pole obvykle připlétla nějaká lepá děva a konce bývaly rozmazané. Rána oproti tomu bývala o to ostřejší.

Arnošta měl nakonec i rád, tedy jeho hudbu, a několikrát dokonce byl na jeho koncertě. Ne za peníze, samozřejmě, to by ani nebyl Jakub Horák, vloudil se dovnitř vždy pod nějakou záminkou. Písničky byly chytré, zpěvné a některé z nich se daly naučit hrát pouhým poslechem. Takže se s ním popral, urazil ho a ještě se s ním vsadil o něco, co nemohl vyhrát.

Přes to všechno se stalo něco zvláštního. Píseň Otevřete sa, mraky měla úspěch. Když Jakub a jeho rozjásaný, náctiletý a pištlící doprovod dorazil k Vyšinutému mamutovi, bylo narváno. Špatné zprávy se šíří rychle, a pokud slibují nějakou zábavu, berou si taxíka. Hospoda doslova praskala ve švech lidmi, kteří se přišli podívat, jak se Jakub znemožní, nebo pokud by se stalo něco neočekávaného, jak se znemožní Arny Frautenberg. V obou případech to vypadalo na dobrou zábavu.

Jakub prošel bouřícím sálem, kývl na Arnyho Frautenbergu, který se zlomyslně pochechtával v rohu, a vystoupil na pódium. Hospoda ztichla.

„Ehm,“ odkašlal si Jakub.

„Dobřej začátek!“ ozvalo se odněkud z publika, které se bouřlivě rozesmálo.

„Dobrá, tak tady to je,“ rozhodl se Jakub pro frontální útok a začal hrát na kytaru, kterou mu někdo podal, první akordy.

Pak se to stalo. Chechtání utichlo, sem tam se začalo ozývat posmrkávání, a když skončil, bylo chvíli ticho jako v hrobě a pak všichni vypukli v nadšený jásot.

Jakub ani nevěděl, s kým si pak připíjel, kdo po něm chtěl podpis a kdo mu nabídl za písničku slušné peníze. Najednou byla noc a on kráčel omámeně zpátky na dívčí kolej.

Kapitola jedenáctá

(O pátrání Jamese Blonda a opětovných trablech s mravenečником.)

Když se dostavil James Blond na kobereček⁵¹ k veliteli Mataharisovi, bylo příjemné pozdní odpoledne. V kanceláři nad střechami domů se na každém volném místě povalovalo nějaké ležstro, papír nebo jen lístek z poznámkového bločku, na jednom ze stolů bzučel nový chytroš hraběte Euliána a mezi tím vším důstojně popocházel Stuart a přenášel papíry z místa na místo. Občas si něco poznamenal, nebo zaškrtl. Velitel Mataharis seděl za svým stolem zavalený knihami.

„Pojďte dál, Jamesi, a jestli máte kam, sedněte si.“

James Blond se posadil přímo na místě, kde stál, jen tak do vzduchu. Najednou se pod ním objevila židle, kterou mu podstrčil Stuart. Na některé věci se dalo vždy spolehnout.

„Víte o tom, že je panovník mrtvý, Jamesi?“

⁵¹ Někteří vedoucí jsou koberečky přímo posedlí, ale v tomto případě to byla práce madam Mataharisové, která se starala o to, aby to tam „měl Ramon alespoň trochu hezké“.

„Ano, vím, pane.“

„Nepovídejte, a jakpak jste se to dozvěděl?“ vykouknul na chvíli Mataharis zpoza knih.

„Prošel jsem si důkladně zprávu z pitvy, pane,“ odpověděl klidně James.

„Tak rychle? Jak jste se k ní pro Bedřicha dostal?“ neskrýval překvapení Mataharis.

„Otevřel jsem šuplík ve stole primáře Nemcoucha a byla tam, pane.“

„Vy jste se vloupal k němu do kanceláře???“

„To bych si nikdy nedovolil, pane, vešel jsem tam ve chvíli, kdy vyběhl narychlo ven.“

„A pročpak vyběhl?“ neskrýval zájem říznutý s podezřením Mataharis.

„Kvůli tomu požáru, pane.“

„Vy jste založil v nemocnici požár jen kvůli tomu, abyste se mohl hrabat primáři ve stole? To jste tedy překvapil i mě, Jamesi!“

„Nezaložil, pane, ale možná jsem nějakou nevysvětlitelnou náhodou zavadil o požární hlásič, víte, jak jsou ty přístroje robustní, každou chvíli někde ze zdi vyčnívá páka...“

„Viděl vás při tom někdo?“ postavil se Mataharis a zapálil si dýmku. Sekundu potom, co tak učinil, se u něj zjevil Stuart a dýmku mu sebral. Mataharis se podíval na Stuarta, ale ten mu oplácel jen kamenným výrazem ve tváři. Mataharis tedy očima sklouzl na svůj pracovní stůl, kde měl v rámečku obrázek své ženy, a pak se znovu podíval na Stuarta. Ten jemně přikývl.

„Neviděl, pane,“ přehodil si nohu přes nohu James.

„Aha.“ Mataharis znovu sjel pohledem na svůj stůl, tentokrát do míst, kde byla láhev s whisky. Stuart mírně zavrtěl hlavou.

„Vyčetl jsem ze zprávy patologa, že sir Jetřich, dej mu Bedřich věčnou slávu, zemřel na zástavu srdce. To považuji za nemožné. Před dvěma dny jsem s ním sehrál mač ve squashi. Porazil mě.“

Mataharis i Stuart se ve stejný okamžik obrátili na Jamese Blonda s udivenými výrazy.

„Někdy se to stane,“ pokrčil rameny James.

„Bylo mu přes osmdesát...“, nechápal Mataharis.

„Hrál squash od malička, pane, učili ho největší mistři po celém světě. Byl jsem jeho žák,“ přiznal James Blond, „každopádně směřuji k tomu, že běžná zástava srdce to být nemohla. Srdce sira Jetřicha by vydrželo ještě dlouhou řadu let. Dovolil jsem si přemístit tělo k hraběti Euliánovi.“

„Vy jste ukradl mrtvolu panovníka???“

„Pouze přemístil, pane, rakev jsem nechal přirozeně v pitevně. Ale už je zpátky, hrabě Eulián byl velmi rychlý. Objevil v jeho těle zbytky neurotoxinu, který se dá sehnat v jedné malé horské oblasti na severní straně Vrcholů.“

„Čeho?“ nechápal Mataharis.

„Otrávil ho, pane,“ napověděl mu Stuart a přibouchl šuplík, ze kterého se Matharis obratně snažil vytáhnout ukrytou plechovku s pivem. Mataharis na Stuarta vrhl zuřivý pohled, ale Stuart stočil oči na fotografii paní Mataharisové a rozšířil významně zorničky.

„Víš o tom ještě někdo?“ chtěl vědět Mataharis.

„Jen my tři a hrabě Eulián,“ ujistil ho James, „ale to ještě není všechno. Na ten jed byl navázán kostelcový týk, to je dřevina, ze které se vyrábějí velmi drahé tužky. Dovolit si jej mohou jen opravdu bohatí lidé, dávají tak najevo, že jsou bohatí.“

„To ale nebyl případ sira Jetřicha, ten byl, pokud mohu soudit, velmi skromný,“ podívil se Matharis a za zády se přetahoval se Stuartem o plechovku piva.

„Hele, ptáček!“ zařval najednou Mataharis a ukázal směrem k oknu. Stuart se tím směrem podíval, Mataharis mu vytrhl plechovku, rychle ji otevřel a vypil na jeden zátah její obsah. Vzápětí se mu nafoukly tváře a z nosu a uší začalo tryskat pivo. Stuart nehnul ani brvou a podal mu ručník.

Píseň byla natolik silná, že přebila i zprávu o úmrtí panovníka a vypsání nových voleb. Většina lidí si vcelku správně myslela, že panovníka nakonec stejně zvolí, ale píseň *Otevřte sa, mraky* by se měla poslouchat co nejdříve. Většina lidí popravdě na podprahové úrovni vnímala informaci, že městu někdo vládne, ale to bylo asi tak všechno. Kdo to je, jak vypadá a podobné podružnosti už mnoho lidí nezajímaly. Dokud bylo ve městě relativně bezpečno a čisto, nikdo se jej nesnažil násilím obsadit a nezvyšovaly se daně, bylo to každému jedno. Lidé už jsou takoví.

Komu to ale jedno nebylo, byl Jirka Zahradník. Mluvíme-li o panu Kefírovi jako o obchodníkovi, který se pro své povolání narodil, Jirka Zahradník se pro roli vůdce politické strany musel připravovat už jako embryo. Samozřejmě že tužky pro sira Jetřicha otrávil on. Samozřejmě že mu je na jedné snobské recepci podstrčil. Samozřejmě že jeho hlavním cílem bylo uvést město ve zmatek a strach a následně vyhrát volby, nechat se jmenovat panovníkem a pak všem ukázat, jak se drží otěže moci.

Měl to dobře promyšlené. Za celou svou kariéru, tedy od dětství, měl velký talent přesvědčivě lhát. Lhal svým rodičům, lhal svým vrstevníkům, lhal své ženě a neváhal lhát celému městu. Většinou všechno slíbil a pak si vymyslel, kdo může za to, že to není splněné.

Časem se obklopil smečkou věrných nohsledů, kteří mu byli povahově dostatečně podobní, ale neměli jeho drzost, průbojnost a žaludek a založil politickou stranu. Začal na místní úrovni u nich ve čtvrti. Měli tam jednoho sedláře, živnost se mu dařila, zákazníky nešidil, pracoval dobře. Jirka Zahradník si u něj objednal zdobené sedlo, které nezaplátil. Namísto toho začal po celé čtvrti rozšiřovat zvěsti, že sedlák je šizuňk, nepoctivec, který obírá všechny obyčejné lidi. Zatímco on se vyvaluje ve své dílně a nechává za sebe pracovat své učně, obyčejný člověk se musí dřít, aby uživil rodinu. Slovní spojení obyčejný člověk byl největší vynález Jirky Zahradníka. Do této skupiny se totiž zcela dobrovolně a automaticky zařadil každý, s kým mluvil. A je dobré mluvit za většinu. Potom totiž argumenty nehrají roli, vedení přebírá počet.

Celá anabáze vyvrcholila svoláním demonstrace před sedlářstvím, na kterou se dostavil obrovský počet jindy rozumně uvažujících lidí, a donucením sedláře, aby se přestěhoval jinam. A samozřejmě – založením strany Jirky Zahradníka, ochránce obyčejných lidí. Zmanipulovat dav je totiž vždy snadnější, když máte společného nepřítele. Tehdy si Jirka Zahradník uvědomil, že u běžného normálního člověka by neměl se svými plány šanci, protože ve skutečnosti je normální člověk rozumná bytost. Dav je ale stádo nesvéprávných hovad.

Ted' byl předsedou jedné ze dvou největších politických stran ve městě. Zatím to nic neznamenalo, protože když byl v Mořičvílu jednou zvolený panovník, karty byly rozdané, dokud neumřel nebo neudělal opravdu veliký průšvih a nebyl odvolán. Sir Jetřich byl noční můrou všech ambiciózních Jirků Zahradníků. Pracoval do roztrhání těla a především – což bylo pro Jirku Zahradníka naprosto nepochopitelné – víc pro dobro města než pro svoje obohacení. Nenáviděl sira Jetřicha z celé své černé duše už jen proto, že sir Jetřich byl pohádkově bohatý, zatímco on, Jirka Zahradník nebyl.

A tak si trpělivě léta připravoval půdu. Rozšiřoval svoji členskou základnu. Navštěvoval se svými kumpány různé továrny a výrobny a vysvětloval v nich až doteď spokojeným zaměstnancům, že je jejich šéf okrádá a vykořisťuje. Vždycky se našlo dost lidí, kteří podepsali přihlášku.

Někteří z nich byli silní. Hodně. Ted' dva takoví drželi každý z jedné strany Jakuba Horáka za rameno a tvářili se neústupně. Čekali na něj na ulici a v otázce jeho přesunu k jejich šefovi byli velmi nekompromisní. Ted' tedy stál s každým z nich po boku před Jirkou Zahradníkem v jeho kanceláři a nevěděl, co se děje.

„Jakub Horák?“ zeptal se ho Jirka Zahradník.

„Ano,“ souhlasil Jakub, protože ze zkušenosti věděl, že pozitivní přístup nemůže v takové situaci nic zkazit.

„Jste teď docela populární.“

„Ano.“

„Jste nadšený volič mé strany.“

„Ano???“ podivil se Jakub, který neměl ani tušení, o co jde. Rána, která přišla, seznámila jeho přední žaludeční stěnu s tou zadní.

„Ano,“ ujistil ho Jirka Zahradník, „a to je důvod, proč zahrajete zítra na prvním volebním mítinku v náš prospěch. Bude to ta vaše lidovka, co si ji teď brouká celé město. Pak řeknete, že nás volíte, protože jedině s námi má město budoucnost.“

Ale...,“ nadechl se Jakub.

„Ušetřím vám jednu ránu do břicha a odpovím vám ještě dřív, než se zeptáte. Pokud by nastala situace, že byste snad nevystoupil a neřekl to, na čem jsme se teď dohodli, nebo nedejbedřichu udělal tu nepředloženost a šel všechno říct městské strážci, budu nucen – a to bych opravdu nerad – otevřít tuhle složku a poslat ji do Mořičvílských listů,“ podal Jirka Zahradník Jakubovi přes stůl papírové desky. Jakubovi strážci jej na okamžik pustili, aby se mohl podívat.

Bylo tam všechno. Všechna Jakubova zaškobrtnutí, drobné krádeže, prohřešky, podvody. Jeden každý z nich sám o sobě neznamenal nic, nad čím by nešlo mávnout rukou, ale takhle dohromady vytvářely ne moc pěkný obraz. Rozhodně ne takový, jaký by si přála vycházející hvězda.

„Kde jste to...?“

„Ne, pánové, nemusíme pana Horáka bít za každou otázku, takhle je, myslím, vcelku na místě,“ zastavil Jirka Zahradník jednu napřaženou gorilu, „odpověď je jednoduchá, pane Horáku. Do toho vám vůbec nic není.“

„Kdy je ten váš mítink?“ zmohl se ještě na poslední otázku zdrceným hlasem.

„Vidíte, tak se mně líbíte. Nikomu to neříkejte, ale bude to ten koncert v Potopeném koni,“ zasmál se na něj Jirka Zahradník.

Kapitola třináctá

(O velkém odhalení v aréně Potopený kůň.)

Aréna Potopený kůň byla velká hala s kruhovým stupňovitým hledištěm, kde se obvykle hrával hůlkej, ale občas byla využívána i pro různá jiná shromáždění. Například koncerty. Dosavadní rekord v návštěvnosti byl zaznamenán po hůlkejevém utkání mezi mořičvílskými Klubem 300 a benzindorfskými Helmuty, kdy po závěrečném hvizdu vtrhli na ledovou plochu Pindrušoidi a spustili jeden ze svých neohlášených koncertů. Než dohráli, pokusilo se dovnitř Potopeného koně nacpat přes třicet tisíc lidí.

To mělo být ale překonáno. Nejenže bylo celé město zvědavé na narychlo svolaný hudební minifestival, na kterém měl vystoupit sám Jakub Horák se svým hitem Otevřte sa, mraky, stalo se i něco jiného.

„Pánové,“ zahájil velitel Mataharis operativní poradu svých agentů, „máte někdo představu, jak se to stalo?“

Na stole před ním leželo klasické emajlové pouzdro, tedy dřevěná schránka potřená emajlem, do které bylo vyryto „Přijďte dnes podpořit Jirku Zahradníka do arény Potopený kůň“.

„Je to všude, veliteli,“ řekl jeden z agentů, „od dnešního poledne je to vyryté do všech emajlových schránek, nikdo netuší jak.“

„Ano? Jak to, že nikdo netuší jak?“ zahřímatal Mataharis „Někdo nám tu páchá trestnou činnost a my nevíme jak? Přeci nemají u Superchytrouše bandu opálených řezbářů s kleštěma a letlampou, aby si tam hoši trochu zablblnuli!!!“

Stuart se nenápadně přitočil ke svému veliteli a podal mu sklenku vody. Otevřenou, průhlednou sklenku čisté vody. Stuart byl zkušený sekretář a věděl, kdy překročit míru a kdy se naopak ani nepřibližovat nadohled, paní nepaní Mataharisová.

„Ale vždyť víme, pane, že za tím stojí Jirka Zahradník!“ bránil se další z agentů nařčení z neschopnosti. „To ano, ale není nám to na nic. Nic mu nedokážeme, už týden chodí na golf, jí v drahých restauracích a vůbec si dělá alibi. Řekne nám, že nezodpovídá za své fanoušky!“

Dveře se prudce rozletěly a do Mataharisovy kanceláře obloukem vlétl malý, zarostlý, nevkusně oblečený a obrýlený muž s pouty na ruce. Za ním vešel James Blond. Za nimi vlétl dovnitř Albert se vzorem šachovnice.

„To je kdo, Jamesi?“ zeptal se za všechny velitel Mataharis.

„Štefan Práce,“ řekl James.

„A co tu dělá?“ nedal se odbýt Mataharis.

„Rád by vám něco vysvětlil, pane,“ usmál se na Štefana James zlověstně.

„Všechno vám řeknu, ale držte mě od tohohle šilence dál, ano?“ schoval se Štefan za Mataharise.

„No?!“ otočil se na něj Mataharis.

„Já dělám do chytroušů, víte? A jsem v tom dobrej, naučil jsem se mluvit se včelama, to neumí jen tak někdo! Vždycky jim řeknu, co maj dělat a taky co maj dělat, když něco, tak vony pak něco nebo něco jinýho, nebo že se mají na nějaký číslo někde zeptat, a potom ho tak jako započíst a nějaký jiný zase vynechat, když další číslo splňuje nějakou podmínku. A včely sou chytrý, za trochu nektaru by se roztrhaly. A taky to umím s jinejma broukama, víte? Víte třeba, jak u starýho Kefíra v obchodech dáte pixlu s pivem k takovému tomu čtecímu zařízení a vyjede vám papírek, co je to za pivo a kolik stojí? Tak to je moje práce, víte? Nebo jak se platí na Překříženým mostě mýto, teď vám stačí mít na voze takovou tu malou krabičku a ono se vám to odečítá automaticky? To sem dělal taky já, dobrý co? He he he⁵². No a byl za mnou ten tlusťoch s bradavicí a chtěl po mně ty emajly. A víte co, he he? Víte? Já jsem na to přišel! Přemluvil jsem červotoče! Napíchnuli jsme ho do Superchytrouše, přes kterýho procházejí všechny emajly, oni si tam založil kolonii a pak začali do každýho pouzdra vyžírat ten nápis. Ani nevím, co na něm je, mě to zajímá jen technicky, víte?“

„Jamesi, tady to individuum tvrdí, že dokázalo napadnout celou potrubní síť v Mořičvílu? Jen tak?“ zhroutil se Matharis.

„Vypadá to tak, pane,“ souhlasil James.

„Na to snad ani nemáme zákon, ne? Nebo ano, Stuarte?“ otočil se na svého sekretáře.

„Ne, pane, nemáme, v tomto případě totiž můžeme tady panu Štefanovi přišít, pokud dovolíte ten termín, ha ha ha, že, pouze ničení cizího majetku, tedy emajlových pouzder. Za to je jen velmi malý trest ve formě veřejných prací,“ vychrlil ze sebe Stuart bez jediného zaškobrtnutí.

Štefan Práce se mezitím přesunul k Mataharisovu stolu a se zájmem si prohlížel nového přenosného chytrouše s logem nakousnuté hrušky.

„To je novej Euliáni, že jo? Dvě královny, co o sobě neví, RAM v šesti patrech, optické připojení, přídatná mikrobleší paměť... ty jo!“ hvízdnu obdivně Štefan Práce.

„Ten člověk je nemocný,“ konstatoval Mataharis.

„Jistě, pane, když dovolíte, navrhuji ho zaměstnat.“

„Jamesi?“ nechápal Mataharis.

⁵² Tohle je přesně 250 000. znak (včetně mezer), minimální počet pro knižní vydání. Skoro to vyšlo přesně, co? He he.

„Počítám, že je možná první svého druhu, ale rozhodně nebude poslední. Chytroušové se nám vyvíjí, a kde je vývoj, tam je i zločin. Raději bych měl pana Práceho na své straně, když dovolíte. Nakonec, on vám ještě neřekl všechno, Štefane, jak to bylo s tím ovocem?“

„Aha, no, normálně, jablíčka, třešničky... a to počkejte na podzim, až budou oříšky.“

„Oříšky?“ nechápal agent číslo 017.

„Jasně, budou na nich zase ty nápisy a vevnitř to bude ve 3D,“ zamrkal Štefan a pokoušel se rozebrat Mataharisova chytrouš šroubovákem, který se mu najednou objevil v ruce. James Blond ho plácnul přes ruku.

„To jste udělal vy, aby to rostlo už s tím nápisem? A jak, to jste ukecal jabloně?“ byl v šoku Mataharis.

„Ne, včely. Dyť jsem vám to říkal. S těma se dá domluvit. Prostě ty stromy opilovaly trochu jinak než obvykle, co já vím, jak to dělají...“

„Dobrá, nebudeme zabředávat do technických podrobností, už žádné včely, blechy, mouchy ani luční koníci...“ snažil se Mataharis utnout diskusi.

„Luční koníky mám taky, ale to zatím jenom zkouším, voni sou strašně rychlí, hele, to se takovej koník nabudí kapkou jitrocelový šťávy a to je pak fofr v potrubí, panečku!“ svítily Štefanovi oči.

Dva agenti Štefana poklepali po rameni a zatáhli ho kousek dál od Mataharise.

„Dobrá, lidi, do práce, máme svědka, máme motiv, máme důkazy, už nám chybí jen sebrat zločince. A protože tenhle má rád publikum, sebereme ho s plnou parádou!“

Aréna Potopený kůň už zažila ve své minulosti ledacos, včetně předvolebních mítinků. Teď se na ní jeden chystal, ale tvářil se jako obyčejný velký koncert. Majitel arény pan Kefír si mnul ruce už od rána, protože jako správný obchodník cítil v celé akci ohromný finanční potenciál. Byl v hloubi duše demokrat, takže nikdy nikomu nestranil. Tedy nikomu, kdo si chtěl arénu pronajmout. Když za ním přišel Jirka Zahradník, neměl z toho sice radost, protože toho chlapa neměl vůbec rád, ale ani nemrkl okem a napálil mu takovou cenu, že by ji normální člověk nevzal. Ani Jirka Zahradník nemrkl okem, když mu peníze položil na stůl. Nepokoušel se dokonce ani smlouvat. Ani jeho dvě gorily se netvářily, že se pokusí o nějaké násilí. To pana Kefíra trochu trápilo. Pro jistotu tedy instruoval personál, aby velmi pozorně zvážil, co se dá v hale rozbít, a urychleně to uskladnili ve sklepě. A i když to trhalo jeho obchodnické srdce, nařídil čepovat jen limonádu a všechny alkoholické nápoje rovněž uskladnit ve sklepě. Pak ještě pro jistotu zašel do Mořičvílské pojišťovny a navýšil pojistnou smlouvu o trojnásobek⁵³.

Koncert dostal poetický název Otevírání. Bylo to tak nenapadnutelné, že to vlastně nic neříkalo. Hudební příznivci si mysleli, že je to odkaz na nový hit Otevřte sa, mraky. Důchodci, kteří do arény chodili na kdekou blbost, si mysleli, že bude výprodej, a kdo jen trochu tušil, že v tom bude politika, byl tímto nenápadným názvem ukolébán. Vystupující se začali scházet kolem čtvrté odpoledne. Jakub Horák dorazil mezi prvními a byl překvapený, když ho uniformovaný muž dovedl do velké, prostorné šatny, nabídl mu osvěžující nápoje a večeri a zeptal se ho, nepotřebuje-li ještě něco. Jakub byl přes všechny svoje charakterové vady také člověk uznalý, a proto si vyžádal volné vstupenky pro děvčata z koleje a pozval do své šatny svého nedávného rivala Arnošta Frautenberga. To druhé udělal především proto, aby se v tak velké místnosti necítil stísněně.

Ostatní vystupující dostali šatny menší a špinavější, protože je nikdo nepovažoval hvězdy večera. Na jedny dveře někdo připevnil cedulku „Pindrušoidi“, ale to nic neznamenalo, to dělávali majitelé sálů po celém městě, protože nikdy nevíte, kdy se na vás usměje štěstí. Když se šel Jakub projít po zákulisí arény, potkával známé hudebníky prakticky na každém kroku. Většina jich ladila, přehrávala si své

⁵³ Což mimochodem vedlo k okamžitému nárůstu ceny akcií požárního sboru, sklenářských společností a firem likvidujících škody všeobecně. Mořičvíl bylo vždy progresivní město.

písňe nebo si domlouvala společná vystoupení. Jeden tlustý pán spolu s chlapiskem v šedé vlčí kůži mlátil do desek svých kytar tak rychle, že to vypadalo, že jim chytanou plamenem, na mandolínu je doprovázela menší dívka v zástěře, která při zpěvu zavírala oči a stoupala si na špičky. U sudu s vodou zpívala na malých šteflíčkách dlouhovlasá slečna píseň o půlměsíci a vyla k tomu do rytmu. Požární schodiště okupoval proplešatělý umělec s malým klavírkem, u skladu matrací brnkal píseň o polárních kruzích statný jinoch a zpíval tak silným hlasem, že matrace za dveřmi začaly tančit. U staré prkenné stěny plné suků a součků stál opřený člověk v divné čepici a hrál na dobro song o cestě vlakem, zvuk pražců při tom dělal na pusy. Mezi všemi muzikanty procházel starší hudebník s kytarou a s učitelským výrazem se na všechny usmíval a chválil je a povzbuzoval, jako mistr své dílenské učně. Jakub byl jako u vytržení, byla tu celá hudební špička.

První diváci se začali trousit do arény po půl sedmé. Ochozy a tribuny se začaly pozvolna zaplňovat. Někdo v nestřežený okamžik vyvěsil nad jednou z vedlejších arén velký portrét právě zesnulého panovníka s černým dolním rohem. Nad pódiem se objevil velký nápis „Otevírání“ s podtitulem „Každá zahrádka potřebuje svého Zahradníka“. Na sedačkách lidé našli malé plakátky s volebním programem slibujícím každému cokoli. Podnikavci a děti si je mezi sebou začali vyměňovat a snažili se mít ucelenou sérii, ale slibů na plakátcích bylo tolik, že to bylo prakticky nemožné.

Velitel Mataharis seděl ve VIP⁵⁴ lóži ukrytý zpola za těžkým červeným závěsem a pozoroval cvrkot dole pod sebou. Jeho muži se pomalu a nenápadně rozmísťovali u východů, mísili se s publikem, pár servilnějších agentů si přineslo hudební nástroje a pronikali do zákulisí. V temném rohu až vzadu arény Mataharis letmým pohledem zkontroloval velkou dřevěnou bednu s písmenem F a zatvářil se spokojeně zlomyslně.

V půl deváté bylo beznadějně plno. Dav v aréně se začal pískotem a tleskáním domáhat hudební produkce. O deset minut později se v sále setmělo, to když obsluhující personál zhasnul většinu svíček, a na jeviště majestátně vkráčel sám Jirka Zahradník. Dav začal nesouhlasně pískat, ale Jirka Zahradník byl profesionál – tvářil se nanejvýš vážně a soustředěně a ukázal na velký portrét zesnulého panovníka a sklopil hlavu. To lidi v aréně zmátlo – nemůžete se chovat jako pitomec ve chvíli, kdy jde o pietu. Pískot začal pomalu utichat a v aréně se za chvíli rozhostilo hluboké ticho.

„Děkuji vám, přátelé, že se mnou uctíte minutou ticha památku našeho milovaného sira Jetřicha,“ promluvil Jirka Zahradník do kovové trubky s rozšířeným hrdlem, kterou vytáhl zpoza zad a od které vedla kovová hadice kamsi do hlubin pod jevištěm. Jeho hlas se začal rozléhat nad publikem ze všech stran⁵⁵. V sále stále panovalo ticho.

„Dekuji,“ řekl přesně po minutě Jirka Zahradník, „jste skvělí a já si vážím toho, že tu mohu stát právě před vámi. Utrpěli jsme sice citelnou ztrátu a žal nám všem svírá srdce, ale já pevně věřím tomu, že v sobě dokážeme najít dostatek síly k tomu, abychom mohli dál pokračovat ve své práci a naše město vzkvétalo.“

V publiku se ozval z několika míst potlesk, který strhnul postupně i ostatní.

„Ne, přátelé!“ zahřímal Jirka Zahradník a sál zmateně opět ztichnul. „Netleskejte mně, zatleskejte sami sobě! To na vás stojí základy našeho města! To vaše práce a um z něj udělaly krásné místo k žití. To díky vám tu můžeme vychovávat svoje děti v bezpečí a prosperitě!“

Sálem opět zaburácel potlesk, tentokrát i bez pobízení placených roztleskávačů.

„Víte, Stuarte, teoreticky mám manipulaci s davem vcelku nastudovanou, ale tady vidíme mistra,“ naklonil se ke svému sekretáři ve VIP lóži velitel Mataharis.

⁵⁴ VIP – Vopravdu Impozantní Pitomci – zkratka používaná pro skupinu lidí, která disponovala velkým množstvím peněz a minimálním množstvím soudnosti. Mataharis se do této skupiny samozřejmě nepočítal, lóži na večer zabavil z vyšetřovacích důvodů.

⁵⁵ To je věc, ta akustika, co?

„Je naší povinností navázat na sira Jetřicha,“ rozechřival se Jirka Zahradník, „navázat tam, kde se siru Jetřichovi dařilo, a jeho myšlenky rozvíjet, ale zároveň i změnit pohled na věci, které nefungovaly! A, přátelé, i takové byly! Moc dobře jsem si všiml, jak se někteří z nás, obyčejní lidé, obyčejní pracující lidé museli dívat na ty bohaté! Na ty, kteří nikdy nepracovali, a přesto mají velké majetky a spoustu peněz! A to není spravedlivé!!!“

„Vidíte, Stuarte? Nejdřív to byl vykřičník na konci každé věty, teď přijde na řadu skandování,“ komentoval Zahradníkův výkon na jevišti pod sebou Mataharis.

V publiku skutečně několik lidí – a byli to ti samí lidé, kteří předtím začali tleskat – začalo skandovat „To-není-fér!“. Dav se automaticky přidal. Našli se sice někteří příčetnější, kteří nahlas říkali věty jako „Ale to je docela fér, když má někdo hotovo, ať si odpočine“ nebo „Majetek je v pořádku, taky nějaký mám“, ale ti byli přehlušeni.

„Ano, tak se mně to líbí, přátelé! Ukažme těm bohatým, že každý musí pracovat! Lékaře i pro obyčejné lidi! Příspěvek na rodinu! Příspěvek na důchody!“ křičel Jirka Zahradník do rozvášněného davu.

„Není už čas, pane?“ zeptal se Stuart Matahrise, ale ten jen zavrtěl odmítavě hlavou:

„Kdepak, Stuarte, jen ať má pocit, že vyhrál.“

„Děkuji vám!“ zářil Jirka Zahradník. „Volte stranu pro obyčejné lidi! Nenechte bohaté opět zvítězit! Ať žije sir Jetřich!“ hřímal a za ovací vstoje opustil pódium, na které rychle něčí ruce vystrkaly prvního muzikanta, tlustého pána.

Písňe zněly, dav bouřil, tleskal a pískal a večer nabýval na intenzitě. Velká dřevěná bedna vzadu v nejménějším rohu arény se nejprve mírně zatřásla, aby za malý okamžik doslova explodovala – její části se rozletěly na všechny strany a v záplavě třísek a prasklých prken stál Fanouš, hlavní úderná síla SMS a prostředek nasazovaný jen v krajních případech. Nikdo si ho samozřejmě nevšimnul, protože kotel diváků vřel jako obrovský včelí úl. Fanouš se pomalu, jako ledovec, který nespěchá, ale ani nezastavuje, vydal do zákulisí. Současně se nad pódium začala pomalu, pomaličku spouštět za účinkujícím muzikantem velká dřevěná deska s čelním sklem. Klesala v temnotě, kterou vytvářely svíčky osvětlující jeviště. Deska byla plná světlušek.

Na pódium vstoupil Jakub Horák v doprovodu Arnošta Frautenbergy. Šílenství v sále dosáhlo svého vrcholu. Lidé tleskali, poskakovali, křičeli a některé dívky v předních řadách pod pódium si začaly s hysterickým řevem trhat vlasy.

„Mám strach,“ zašeptal Jakub k Arnoštovi. „Zahradník mě má pod palcem,“ dodal s výrazem člověka, kterému už je všechno jedno.

„Taky musíš říct, že ho budeš volit?“ zeptal se zkroušeně Arnošt.

„Taky, má na mě dost špíny,“ kývnul Jakub hlavou.

„Mně hrozí zapálením krámu, prý parkety dobře hoří,“ svěřil se Arnošt.

Mezitím oba došli k trubkám s náustky, posadili se na židličky ne nepodobné těm barovým a sál pomalu ztichnul.

Jakub s Arnoštem začali hrát. Světla na pódiu zhasla, osvětlení zůstali jen oba muzikanti. Za nimi se rozzářila deska se světluškami a na ní se objevila kresba plujících mraků. Sál všechno fascinovaně pozoroval.

Na jednom z nakreslených mráčků se objevil nápis „Obyčejní lidé“, na druhém „Obyčejná vláda“, na třetím velká jednička. Spolu s textem písňe se z pódia linula magická atmosféra.

Ke konci písňe se na pódium vkradl i Jirka Zahradník, takže když Jakub s Arnoštem dozpívali, stál mezi nimi a držel je za ramena.

Ještě tři sekundy trvalo kouzelné ticho. Pak sál explodoval. Lidé šileli. Jirka Zahradník se usmíval a mačkal oběma muzikantům svými silnými rukama ramenní svaly.

Když se dav vybouřil, ukázal Jirka Zahradník na Jakuba s Arnoštem, jako by měl přijít zlatý hřeb večera.

„Chtěl bych vám říct...“ začal Jakub a ohlédl se na Jirku zahradníka. Ten se na něj smál zlým, vítězným úsměvem.

„Chtěl jsem vám říct, že tady pan Zahradník je lump a podvodník. Víím to moc dobře, protože jsem stejný a poznám kolegu na sto honů!“

V sále nastal jiný druh ticha. Tohle bylo překvapené a začínalo chladnout.

„Měl jsem vám říct, že budu pana Zahradníka volit a že fandím jeho straně, ale to není pravda,“ pokračoval Jakub, „do včerejška jsem ho neznal a o té jeho straně jsem nikdy neslyšel. A navíc mi vyhrožovali, že když to neřeknu, tak zveřejní, co jsem celé ty roky dělal.“

„Mně vyhrožoval, že mi zapálí krámek s parketami,“ přidal se Arnošt. „Mimochodem mám jen vysoce kvalitní parkety, ale to sem, myslím, vlastně ani nepatří,“ převzal na malý okamžik v Arnoštovi vedení obchodník.

Jirka Zahradník se dokonale ovládl, objal oba muzikanty silně kolem ramen, takže je začal pomalu dusit a přistoupil k trubce. Než ale stačil cokoliv říct, přiletělo odněkud z publika vajíčko a trefilo ho s neuvěřitelnou přesností doprostřed čela.

„Na to, že hází skoro přes celý sál, má pan Blond neuvěřitelnou mušku, že, pane?“ podotknul na lóži nad pódiem Stuart.

„Máte pravdu, Stuarte, jako vždycky,“ usmál se Mataharis, „a teď – je čas.“

Na desce se světluškami se objevil nápis „Obyčejný člověk Jirka Zahradník“ a začaly se střídát obrazy a tabulky. Každý obrázek představoval Jirku Zahradníka v nějaké nepříliš příznivé situaci: na jednom seděl rozvalený v křesle, kouřil doutník a popíjel drahé víno, na dalším právě nakopával toulavého psa, na třetím držel pod krkem drobného živnostníka, zatímco jeho dvě gorily podpalovaly jeho krámek.

Ticho v sále se změnilo do třetice. Bylo mrazivé.

Jirka Zahradník nejprve nevěděl, co se děje, ale pak se v náhlém popudu otočil a spatřil světlušky. Zcela zbrunátněl, rozmáchl se a mocnou ranou se ohnal po Jakobovi. Narazil ale do zdi. Tedy přesněji řečeno narazil do Fanouše. Ze zákulisí se přihnaly Zahradníkovy gorily a pokusily se Fanouše srazit na zem, ale mělo to stejný účinek, jako když se snažíte povalit na lopatky dům. Fanouš dal každému z nich volnou rukou jeden výchovný políček. Políček byl natolik výchovný, že oba svalnatci přeletěli jeviště a s rachotem skončili někde v zákulisí.

„Na něj, na grázla!“ zakřičel někdo v publiku. Mělo to stejný účinek. Bylo to stejné, jako když někdo škrtně zápalkou ve skladu střelného prachu. Dav se probudil z úžasu, překvapení a dal propuknout své zlosti.

Fanouš se otočil do publika a roztáhl ruce. To první odvážlivce, kteří se začínali škrábat na pódium, na okamžik zastavilo. Fanouš je koneckonců Fanouš a nemusíte být v Mořičvílu ani moc dlouho, aby se k vám ledacos doneslo. Například že tenhle člov... Tohle stvoření dokázalo zastavit rozjetou parní lokomotivu⁵⁶.

Ta malá chvilka stačila k tomu, aby se na pódiu objevilo pět postav ve škraboškách. Sál strnul. Fanouš ustoupil, cestou ještě jen tak mimochodem omráčil Jirku Zahradníka a dal si ho do podpaždí jako balík.

„O pana Zahradníka se postará SMS, přátelé, řekla jedna z maskovaných postav, „ostatně můžu vám osobně zaručit, že se mu dostane přesně toho, co si zaslouží, velitel Mataharis mě informoval velmi důkladně a já mu maximálně důvěřuji.“

⁵⁶ Jedná se o klasický příklad, jak může nepřesná interpretace vést ke vzniku legendy. Ano, byla to pravda, Fanouš skutečně úplně sám zastavil rozjetou lokomotivu, ale udělal to přepnutím páky do polohy vypnuto. Lidé jsou nepoučitelní.

Na ta slova Pindrušoidi spustili svůj největší hit – píseň Polčička. Publikum se rozezpívalo.

Kapitola definitivně poslední

(O spravedlnosti.)

Když Jirka Zahradník otevřel oči, spatřil velitele Mataharise, jak si u stolu čte nějakou knihu. Jirka Zahradník seděl v křesle, u kterého stál jako socha Fanouš. Byli v nějaké místnosti vysoko nad městem, protože oknem byla vidět věž na Ostrově umění.

„Á, jste vzhůru, výborně,“ odložil Mataharis rozečtenou knihu.

„Já kategoricky protestuji...“ začal Jirka Zahradník. Fanouš si lehce odkašlal.

„Vážně?“ podíval se na něj ostře Mataharis a jeho pohled obsahoval především informaci, že by měl Jirka Zahradník dobře zvážit, co dál řekne, a jestli by možná nebylo lepší mlčet.

„Aha, myslel jsem, že si to rozmyslíte,“ řekl potom, „dobrá, tedy pane Zahradníku, co tu pro vás všechno máme?“

Mataharis otevřel šuplík ve stole a vyňal z něj silné papírové desky, které otevřel.

„Především nevím, čím začít dřív,“ podíval se pak na Zahradníka, který se snažil vypadat, že v místnosti není. Hodně tomu napomáhal fakt, že mu Fanouš položil ruku na rameno a mírně zatlačil.

„Každopádně asi začneme účetnictvím, co říkáte? Takže, zatímco jste účinkoval v té úžasné one man show v Potopeném koni, byli mí lidé tak laskaví a zašli se podívat do vaší kanceláře. A víte, co našli?“

Jeden pohled na Jirku Zahradníka ujistil Mataharise, že si to dotyčný uvědomuje velice dobře.

„Ano, přesně tak. To bylo docela důmyslné, umístit trezor za obraz nad svým stolem, skutečně, velmi originální. Plus to neodhalitelné heslo ve formě vašeho data narození, řeknu vám, jste liška podšitá!“ zahrozil Mataharis na Jirku Zahradníka prstem jako na zlobivé dítě.

„Takže, kromě účetních knih – těch *druhých* účetních knih – jsme našli také několik tužek, které krom toho, že jsou příšerně drahé, obsahují i takový zajímavý jed. A víte co? Je to úplně ten samý, jakým byl otráven sir Jetřich. Pokud by vás to zajímalo, měl jsem sira Jetřicha opravdu rád. Ale to jen na okraj.“

Jirka Zahradník se začal potit. Tedy začal se potit ještě víc, než u něj bylo obvyklé.

„Tím jste naplnil skutkovou podstatu trestných činů vraždy, zločinného spiknutí, daňového úniku, a pokud dovolíte, vzhledem k tomu obrazu, za kterým byl trezor, i porušení dobrého vkusu, na to ale bohužel žádný paragraf nemáme.“

Jirka Zahradník se pokusil simulovat ztrátu vědomí, ale Fanouš jen trochu zesílil stisk.

„Ještě prosím neomdlejte, děkuji vám. Tak, pak nás docela zaujala ta kniha v zelených deskách, kam jste si psal všechny dohody, které jste uzavíral po celém městě na základě vlastnictví jistých... nevhodných materiálů o vašich obchodních partnerech. My tomu trochu starosvětsky říkáme vydírání. Mimochodem ta složka pana Horáka jednomu mému člověku vypadla při transportu z rukou zrovna nad Stromovou řekou a hádejte co? Je ztracená, úplně se rozmočila, nejde přečíst ani písmeno. To je nešika, vidíte? A když už jsme u toho, ten váš člověk, co čekal se zapálenou pochodní u prodejny parket, měl ošklivou nehodu, myslím, že se sám popálil, měl byste si lépe vybírat spolupracovníky.“

S Jirkou Zahradníkem se točil celý svět.

„A ještě maličkost – ta deska se světloučkami, to byl výborný nápad, pan Práce byl přímo nadšený, když to celé předělával, prý to byla maličkost. Víte, já tomu nerozumím, ale nějak ta malá zvířátka

přesvědčil, že mráčky s nápisy jsou kýč... On teď pracuje pro nás a já mám pocit, že pro něj budeme mít stále víc a víc příležitostí, při nichž využije svůj talent. Takže, pane Zahradníku, když ještě připočtu porušení volebního zákona o propagaci, spáchal jste toho tolik, že pro vás náš právní systém nemá odpovídající trest. Bedřichužel, už nějaké to století nepopravujeme, i když to byste to měl moc jednoduché. Naštěstí ale existuje místo, kde jsou oproti nám... no, abych nikoho neurazil, kde se na zločince vašeho formátu dívají poněkud odlišným způsobem než my. Když dovolíte, rád bych vám představil svého přítele, pana Aliho Alimenta z Abu-Baby.“

Do místnosti vešel štíhlý, opálený mladý muž.

„Pan Ali Aliment vlastní v Abu-Babě malou továrnu na cukrovinky. A víte co? Má tam spoustu mechanických přístrojů, které potřebují pohon, mixéry a tak, asi to znáte z doslechu. A představte si, že v Abu-Babě nedávno zdražili vodu, takže už se skoro nevyplatí používat mlýnské kolo. To nahradíte vy, pane Zahradníku! Budete pracovat tak, že si to ani nedokážete představit. Bude z vás dokonale obyčejný člověk. Nechám na panu Alim, jak s vámi naloží, protože vím, že s vámi naloží dobře. Za pár let, pokud na vás raději nezapomeneme, se na vás někdo přijde podívat a vy se modlete, aby byl spokojený s tím, co uvidí.“

Mataharis zavřel desky, potřásl si rukou s Ali Alimentem a odešel. Jirka Zahradník byl bledý hrůzou, protože o Abu-Babě slyšel ledasjaké zvěsti. Například o mužském nevolnictví, zákazu konzumování alkoholu a dalších necivilizovaných zvrhlostech.

Ali se na něj zářivě usmál.

Bývalý podvodník a hochštapler Jakub Horák otevřel oči a s velkou úlevou si uvědomil, že strop nad ním už nějaký čas zná. Vyskočil z postele, otevřel okno a zalil květiny, které za ním v truhlíku pěstoval. Některé z nich měly zajímavé, špičaté listy a zdálo se, že přerůstají na výšku ty ostatní.

Pak se umyl, oholil a oblékl a sešel po schodech dolů do krámků s parketami, kde vytáhl roletu, a na ulici před krámkem postavil reklamní poutač. Zákazníků bylo dost a dost, protože každý chtěl mít podlahu od Jakuba s Arnoštem, zvlášť když mu k ní obvykle přidali i nějakou tu píseň.

Outro

Měsíc nad Nepraktickým kanálem jasně zářil a odrážel se na jeho klidné hladině. Mořičvil zažíval jednu z mála klidných chvil. Zcela výjimečně nikdo nikoho nepronásledoval po okolních střechách, nikdo nikam nic nestěhoval, protože chyběla příslovečná rouška tmy, a dokonce ani nikdo nikomu nehrál pod oknem milostné písně. Když se teplota blíží k nule, provozuje se hudba na strunné nástroje totiž opravdu špatně. Byla jasná, pozdně listopadouchová noc. Hodiny na Překříženém mostě odbily právě půlnoc, když se na jednom z krásných klenutých mostíků přes Nepraktický kanál objevila třímetrová postava v černém rouchu s kápí. V ruce měla kosu, které se čepel modře leskla, a krájela ty neopatrné vločky, které se jako první začaly snášet do ulic a nedaly si pozor. Voda v Nepraktickém kanálu začala zamrzat, vzduch se citelně ochladil. Vedle postavy s kosou stál klidně krásný, sněhově bílý kůň.

„Ehm,“ odkašlala si na mostíku mladá, plavovlasá dívka v tmavě rudém rouchu. Přes ruku měla proutěný košík a v něm srp.

„ANO?“ otočil se na ni pochmurný žnec.

„Jak bych vám to nejlépe řekla... tohle je tak nějak můj svět. Říkají mi Markétka“

„AHA, OMLOUVÁM SE, JAK SE ZDÁ, MUSEL JSEM SE NĚJAKÝM ZPŮSOBEM ZMÝLIT.“

„Chápu,“ přikývla Markétka a přála si, aby si ráno vzala teplejší ponožky, protože ji začínalo výrazně zůdnout od nohou.

„PAMATUJI SI VÁS.“

„Já Vás taky, mistře,“ souhlasila Markétka a pohládila Truhlíka po hřívě, „na posledním setkání jste měl krásný referát na téma záhady a mystéria instalatérství.“

„ANO, TO SOUHLASÍ. SEDĚLA JSI V PRVNÍ ŘADĚ,“ pokýval kápí Smrt' a jeho dvě modré tečky jasně zářily do noci.

„Hodně práce takhle v noci?“ snažila se zapříst oficiální hovor Markétka, které už byla opravdu zima.

„JAK KDY, TEĎ O SVÁTKU PRASEČÍ HLÍDKY SPÍŠ MĚŇE, LIDÉ SE ALESPON TROCHU SNAŽÍ.“

„U nás máme Svátek sestry Broskvové,“ řekla Markétka a foukla si do dlaní.

„ZAJÍMAVÉ. ALE TEĎ MI PROSÍM ŘEKNI, URČITE NEJSEM V ULICI VODNÍ BRÁZDY, PŘED DOMEM ČÍSLO 10 V ANKH-MORPORKU?“

„Je mě líto, mistře, jste v uličce Planých jablek, Borůvková čtvrt', Mořičvív.“

„NĚKDE SE MUSELA STÁT CHYBA. MOŽNÁ JE TO TĚMI HOUBAMI,“ Smrt' nenápadně vytáhl malý kompas a intenzivně ho zkoumal. Obyčejný kompas má jednu stříčku. Tenhle jich měl šestnáct. Na každý rozměr dvě.

„Houby, mistře?“ podivila se Markétka.

„ANO. ALBERT DNES PŘIPRAVIL K VEČEŘI NĚJAKÉ HOUBY A JÁ JE OCHUTNAL.“

Markétce mezi nohama něco rychle proběhlo. To něco byla malá kryší kostřička v malém černém rouchu, s malou kápí a malou kosičkou. Na první pohled bylo vidět, že má velké problémy s koordinací pohybů, protože než dokličkovala k Smrt'ovi, dvakrát narazila do kamenného zábradlí na mostíku a jednou spadla do vody, odkud se pak s vysokým kvikáním nemotorně hrabala.

„KVÍK!“ zatahal kryší Smrt' zeměplošského Smrtě za roucho.

„OPRAVDU?“ sklonil se k němu Smrt'.

„KVÍK!“

„MUSÍM SI S ALBERTEM, MYSLÍM, VÁŽNĚ POHOVOŘIT, PŮVODNĚ JSME MLUVILI O ZAHRÁDCE NA BYLINKY A SEM TAM O NĚJAKÝCH ŽAMPIÓNECH.“

„HŇ, HŇ, HŇ.“

„OMLOUVÁM SE,“ narovnal se Smrt' zpátky do své monumentální výšky a otočil se – pro nedostatek jiných termínů – obličejem k Markétce, „ZDÁ SE, ŽE JSEM SE STAL NICNETUŠÍCÍ OBĚTÍ JEDNOHO NEPĚKNÉHO ŽERTU. PŘEJI VÁM PŘÍJEMNÉ PRASEČ... PŘÍJEMNÝ SVÁTEK SESTRY BROSKVOVÉ.“

„Hezké Prasečnice,“ zamávala pomalu Smrt'ovi, který se vyhoupl na Truhlíka, Markétka.

„JEN MĚ NAPADLO,“ řekl ještě Smrt', „NA VEČEŘI BYSTE ASI NEŠLA, VIĎTE? MÁM POCIT, ŽE MÁME MNOHO SPOLEČNÉHO.“

Markétka se usmála a plácla Truhlíka, který se rozeběhl nejdřív po dláždění a potom do vzduchu, až zmizel v těžkých sněhových mracích, které se začaly nad městem tvořit. Na zamrzlém Nepraktickém kanálu se rozeběhly zledovatělé šmouhy, které po chvílce vytvořily krásný obraz růže. Trochu ho kazily malé lebčičky po jeho okrajích, ale to už byl prostě tak nějak patřilo k věci. Pod obrázkem růže mráz ještě napsal *Ho, ho, ho*.

Otevřte sa, mraky

Hudba: Lucie Redlová; Text: Jakub Horák

Otevřte sa, mraky,

otevřte sa duši,

však mě za ten život,

k Bohu vzít sa sluší.

Otevřte sa, mraky,
ukažte tú cestu,
co po ní ti šlapú,
kdo žili jak z trestu.

Otevřte sa, mraky,
otevřte sa rázem,
moja těžká duša
brzo padne na zem

Otevřely mraky,
otevřely bránu,
bo dobří a chudí
přijdú rovnú k Pánu.

www.redlova.cz

www.zhasni.net